

სიყვარულის წიგნი



თინათინ ჭელიძე

თინათინ ჭაღია

სინცხელი
ჭიჭი



გამომცემლობა „მწიგნობარი“
თბილისი, 2020

რედაქტორი
მხატვარი
ყდის დიზაინი
დამკაბადონებელი

ზაალ ბოტკოველი
ვასილ მარტინენკო
ეკა ლიფონავა
თამარ ტყაბლაძე

ISBN 978-9941-490-11-8

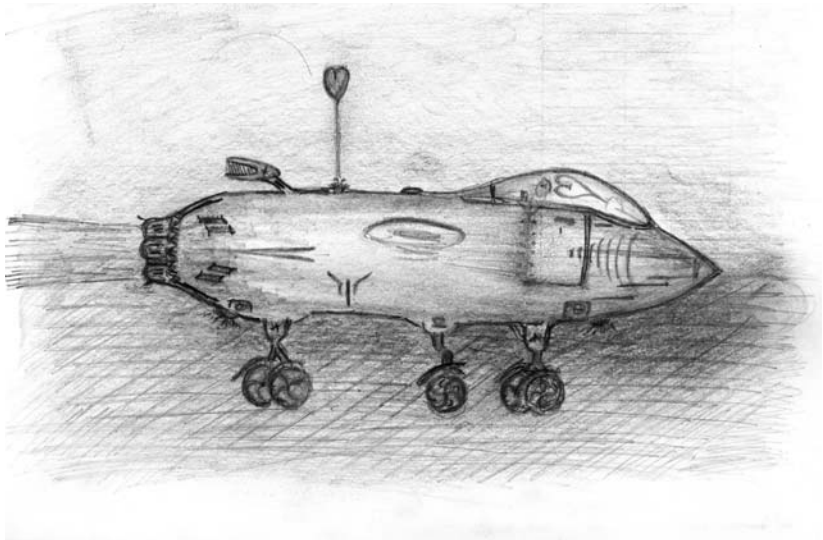
პირველი ნაწილი სხვისი მათე

როგორ ბნელა... ვერაფერს ვხედავ... მეშინია, მინდა, რომ გავიღვიძო და თვალს ვერ ვახელ, რა ვქნა, ღმერთო, ძალა არ მყოფნის. მაჩვენე გზები, რაიმე ხერხი ან მეთოდი, რომ მოგაპყრო მზერა, მეშინია და შემენიე, დამეხმარე, დავმშვიდდე!...

შევწყვიტე შფოთვა, ამ წყვილიაღში ხელის ყურამდე მიტანაც არ შემეძლო და დავინყე ლოდინი...

საშინელმა სიჩუმემ ყურებიც კი ამატკივა, მაგრამ ვინეჭი და ისიც არ შემეძლო ხელი ყურამდე მიმეტანა. დაღლილი და ღონემიხდლილი, მიცვალებულს დავემსგავსე. მაკვირვებდა ამგვარი სიჩუმე, ვინაიდან ჩვენს სამყაროში სიჩუმე არ არსებობს. დავიძაბე, იქნებ, დედამინის სუნთქვის ხმა მაინც გავიგო მეთქი, მაგრამ არანაირი ხმა და ძახილი არ გამიგია.

მომენატრა წვიმის, ნიავის, ქარის, წყაროს, ტბის, მდინარის, ჩიტების ჟღერტულის, ჭრიჭინას ჭრიჭინის, ციციანათელების,



პეპლების ფრთების შრიალის ხმის მოსმენა. მერე, მერე ტირილი მომინდა და ვერ ვიტყვი, მერე, დალაპარაკება ვცადე და ვერ შევძელი, მერე ძალიან მინდოდა ვინმეს ჩავხუტებოდი, არ დავეძებდი ვინ იქნებოდა, ოღონდ ადამიანი ყოფილიყო და... ძალზედ შემეშინდა მარტოობის. მაინც ვერ ავცახცახდი, გაქვავებული-ვით ვიყავი.

იქნებ, საკუთარ თავს მაინც მოვუსმინო! გავიფიქრე და ვიგრძენი, თავში, სადღაც, რომელიღაცა ადგილი ვარვარებდა, თითქოს ცეცხლი წაუკიდესო და გამიხარდა, რომ ტკივილი ვიგრძენი. დავფიქრდი და მივხვდი, სადაც შეიძლებოდა, რომ ვყოფილიყავი, ნუთუ არაფერში?! იქნებ უკვე ჯოჯოხეთშიც ვეგდე და ჩემს ანგელოზს ველოდი, ან იქნებ, სულაც არაფერში ყოფნაა ჯოჯოხეთი და ამგვარად, უსულო საგანივით ყოფნა და ტანჯვაა ეს საშინელი ადგილიც. ნუთუ დავიმსახურე ამგვარი სასჯელი?!

- ალბათ! - მიპასუხა ტვინმა. გამიხარდა და კვლავ გავირინდე. შევეგუე იმ აზრს, რომ აღარ ვარ და დავიწყე ფიქრი გასავლელ გვირაბზე, მინდოდა წარმომედგინა, რანაირი იქნებოდა ეს გვირაბი და ამ დროს ხმა გავიგე, ოღონდ ვერ გავარჩიე მდედრისა იყო თუ მამრისა, მაგრამ ვილაცა ხომ იყო, და ეს დიდი ბედნიერება მეღირსა!

- თიკო დეიდა, გაიღვიძეთ! - ვილაცის თბილი თითები შემეხხო, ვიგრძენი ძლიერი ხელები, რომლებიც მანჯღრევდნენ, მარჯვენა ხელმა სახეზეც კი გამილანუნა, მეტკინა, ო, როგორ საშინლად მეტკინა, მაგრამ არ მწყენია, იმიტომ, რომ ცოცხალი ვიყავი და უცბად თვალებიც გამეხილა.

სადღაც ქვემოდან ანათებდა ცისფერი მკრთალი შუქი, რომელმაც შემანუნა, თვალები ამიწვა, ადამიანის სახეც დავინახე, დაახლოებით თხუთმეტი წლის ბიჭისა, ნაზი წვერი ჰქონდა, ახლად აბიზინებული, ბუმბულივით ჰაეროვანი, ღინღლი, წაბლისფერი. სწორი, სქელი, ამავე ფერის თმა და თბილი, კეთილი, თაფლისფერი თვალები, როგორც ჩემს მათეს, რომელსაც იერით წააგავდა კიდეც. სახე ახლოს მოიტანა და მე მისი სუნთქვა ვიგრძენი.

- წამოდექით, გთხოვთ!

- არ შემიძლია მოძრაობა, თორემ აქამდეც ავდგებოდი და გავიქცეოდი აქედან.

- შეგიძლიათ, მოინდომეთ!

- ვინ ხარ შვილო?

- მათე.

- ჩემი მათე? - შევვეჭვდი, იქნებ ჩემი შვილი იყო და ვერ ვცნობდი?! რა ვიცი...

- არა, სხვისი. - გაელიმა ყმანვილს და თეთრი, ლამაზი მოყვანილობის კბილები გამოაჩინა. მერე, მწოლიარეს ჩამეხუტა და გამათბო. ჩემი ძვლების სიხარულიც კი ვიგრძენი, მინდოდა მოვფერებოდი, მაგრამ ხელები ვერ დავიმორჩილე, ვერც ტუჩები, რომ მეკოცნა, ვერც ხმა გავეცი, რომ მადლობა მეთქვა, ან რამენაირად მის წინაშე მადლიერება გამომეხატა, ვერა და ვერა, ვერ შევძელი, უძლური ვიყავი. მკლავზე ხელი ჩამომისვა. მხრების ქვეშ ხელები შემეცურა და წამომაჯინა სანოლზე, თავში გაცხელებული ადგილი გამიგრილდა და იმ წამსვე მოძრაობაც შევძელი. ჩემი სხეულის სიმსუბუქემ გამაკვირვა.

- ახლა ადექით! - მთხოვა ბიჭუნამ და მეც შევეცადე ავმდგარიყავი. ჯერ ერთი ფეხი ჩამოვდგი სანოლიდან, ბიჭი დაიხარა და კვლავ ჩამეხუტა, მერე ლოყა ლოყაზე მომადო, ჯერ ნაზად, მერე უფრო ღონივრად მომაჭირა, მისი ლოყიდან ჩემს ლოყაზე ენერგია გადმოდინდა და მთელს სხეულში მეღვრებოდა, სურნელოვანი იყო ყმანვილი, იასამნისა და საკმევლის სურნელი ასდიოდა ერთდროულად, ჩემი მათე-გიორგის მაგვარი არა, მაგრამ მიახლოებით მსგავსი სუნნი, ჰო და ვერ მოვითმინე, ვაკოცე, ხელები მინდოდა მომეხვია, მაგრამ ვერ შევბედე, რა ვიცი, მაინც სხვისი მათეა და არ ეწყინოს მეთქი.

- მათე-გიორგი გენატრებათ? - ღიმილით მკითხა.

- ჰო, ძალიან მენატრება!

- ჰო, და, თუ გინდათ მისი ნახვა, უნდა ადგეთ რამენაირად და გამომყვეთ!

წამოვდექი გაჭირვებით, თავბრუც კი დამეხვა და გულამოსკვნისმა წამოვიძახე: - და, ნანიკო!!!!

მათემ ხელი მომხვია, ჩემი თავი მკერდზე მიიღო და მიპასუხა,
- ნანიკოსაც ჩაეხუტებით!

ნელა, მძიმედ, ერთად გადავდგით რამდენიმე ნაბიჯი.

- ჩემი ნანიკო გათხოვდა. რომ ვნახულობ და მერე მშორდება, უფრო მეტად მენატრება ხოლმე.

- ნანიკოზე და მათე-გიორგიზე გზაში მომიყვით.

ფეხშიშველი ვიყავი და თეთრი, გრძელი პერანგი მეცვა. ბიჭმა ხელი ჩამკიდა, თვალები დავხუჭე და გავყევი, იმედიანად ვიყავი. ოთახის კარებთან რომ მივედი, თვალები გავახილე, ბიჭმა კარი გააღო და კარგად დავინახე, მთლიანად, თავიდან ბოლომდე. ელეგანტური ახალგაზრდა იყო, თეთრი პერანგი ეცვა, შავი, კლასიკური შარვალ-კოსტიუმი უმშვენებდა სხეულს, ფეხსაცმელიც საუცხოო ეცვა, მოკლედ, ისეთი მშვენიერი იყო, პოდუმიზე წარმატებას იოლად რომ მიაღწევდა, სამაგალითო გარეგნობის, ნატიფი სახის ნაკვთებით, უნაკლო. კოსტიუმის ჯიბეში ხელი ჩაყო და და რაღაც ბრჭყვიალა ამოიღო, მერე მარცხნივ, მკერდზე დამაბნია.

- რა არის?!

- გულსაბნევი.

- რა ლამაზია, მაჩუქებ?

ბიჭმა უარის ნიშნად თავი გააქნია, - გათხოვეთ, მისი წყალობით ვერავინ დაგინახავთ, აი, მეც მაქვს, - თავისიც მაჩვენა, რომელიც ასევე მარცხენა მხარეს ეკეთა პერანგის საყელივით.

- მაშინ რატომ გამიკეთე, რა საჭიროა!

- ამგვარად ვერავინ დაგინახავს.

- და, მე რომ გხედავ, ჩემთან ხომ ამ გულსაბნევით მოხვედი?!

- ოოო, თქვენ სხვა ხართ!

გულსაბნევს დავაკვირდი, იასამნის ტოტი იყო, არ ვიცი, თეთრი ოქრო იყო, პლატინა თუ ვერცხლი, ცირკონის, საფირონის თუ ბრილიანტის წვრილი თვლებით მოჭედული, ბრდღვიალა. კარი შეაღო და გამოჩნდა გაჩახჩახებული, გვირაბის მსგავსი დერეფანი, პაციენტთა პალატებითა და ექიმთა კაბინეტებით დახუნძლული, დედა, რა გრძელი გზა იყო გასავლელი, ამას შევძლებ-

დი?! მივხვდი, რენიმაციის ოთახიდან გავყავდი გარეთ. ოთახს გადავხედე, ქალები და კაცები ერთად აპარატურასთან იწვნენ და სულს ლაფავდნენ, ცისფერი, ნაზი შუქი დაჰფენოდათ ავადმყოფურ, ტანჯულ, უფერულ, ჩამომხმარ სახეებზე და ყველანი სამედიცინო აპარატურაზე იყვნენ შეერთებულნი. ჩემი სანოლის-კენაც გავიხედე და მეც მათ შორის ვინეჭი, გამიკვირდა, თუ აქ ვარ, იქ როგორღა ვწევარ მეთქი.

- მათე! - განწირული ხმით დავიღვრიალე, - ეს რა არის, მე ხომ ნამდვილად შენს გვერდით ვდგავარ!

- ჰო, - მიპასუხა მშვიდად. ამ სხვა მათემ ხელი ჩამავლო და გამიტაცა, ლამის იღლიაში ამომიდო და სირბილით მოკურცხლა.

- ვინ ხარ, შვილო, სიკვდილის ანგელოზი?!

არ მიპასუხა, ჯიუტად მიჰქროდა დერეფანში და მე ვენდობოდი, წინააღმდეგობას ვერ კი არა, არ ვუნევედი, გული მიგრძნობდა, რომ უკეთეს ადგილას აღმოვჩნდებოდი, მაგრამ მაინც ვინუნუნე, მერე გავჩუმდი. ისევ ვიეჭვიანე, ალბათ მოვკვდი და სული ვარ, ჯანდაბა ჩემს თავს...

გული ამიჩუყდა, - იქ, სადაც მიგყავარ, ჩემი მათე - გიოც იქნება? მათე შეჩერდა და აწყლიანებული თვალებით შემომხედა.

- მათე, იქ ჩემი ნანიკოც იქნება?

ისევ არ მიპასუხა და ნერვები მომეშალა, გავჯიუტდი, მყარად დავდექი ერთ ადგილას.

- ნუ ჯიუტობთ თიკო დეიდა, წამომყევით, მკლავზე ჩამეჭიდეთ და აღარაფერი მკითხოთ, გთხოვთ! ჩვენ ისედაც ბევრი უნდა ვილაპარაკოთ და სხვა ნანიკოსა და მათე-გიორგის ჩახუტება არ მოგიწევთ, თქვენს შვილებს ჩაეხუტებით.

- მართლა, მათე, არ მატყუებ?!

- აბა რა!

- ის მაინც მითხარი, რა დამემართა, რა მჭირს?

- ახლა ამის დრო არაა, თავად გაიხსენებთ, რაც მოხდა.

- ტვინში სისხლი ჩამექცა?

- დროს ვკარგავთ თიკო დეიდა!

- რა გაეწყობა, მოვდივარ.

კიბეები ჩავირბინეთ და საავადმყოფოს ეზოში გავედით. გავ-
ყოჩაღდი, გულიც კი არ ამჩქარებია, მაგრამ ვერ გავიაზრე, სად,
რომელი საავადმყოფოს ეზოში ვიმყოფებოდით, არადა, თბილი-
სის თითქმის ყველა საავადმყოფო მქონდა მონახულებული. იქ
ვერცხლისფერი პატარა ხომალდი იდგა. იური გაგარინისეულ
მანქანას ჰგავდა, ოღონდ იმასთან შედარებით ძალიან პატარა
იყო და კიდევ, გაგარინის ხომალდს ცხვირი ზეცისკენ ჰქონდა
ამართული. ეს კი, ერთი შეხედვით, ავტომობილს წააგავდა, რო-
მელსაც ოთხის ნაცვლად ხუთი ბორბალი ეყენა, ორი უკან, ორი
წინ და ერთიც შუაში, მანქანის შიგნით რომ მოხვედრილიყავი,
ორი საფეხურიც უნდა აგეელო. მათე ავიდა საფეხურებზე. შარ-
ვლის უკანა ჯიბიდან პანია პულტი ამოიღო და მინის ხუფს მიუშ-
ვირა, ხომალდის თავს რომ ამშვენებდა. ხუფი აინია.

კარგად დავაკვირდი ვერცხლისფერ ხომალდს, წვერნათლი-
ლი ფანქარით ფორმა ჰქონდა, ოღონდ, დიდი ფანქრის, უზარ-
მაზარი, შიგნით ორი ადამიანი დაეტეოდა. ვიდექი და ვათვალი-
ერებდი ლაპლაპას, მათემ ზემოდან გადმომხედა და ხელი გამო-
მიწოდა. დავიბენი.

- ხელი მომიკიდეთ თიკო დეიდა, დროა გავფრინდეთ!

გული დედამინაზე მრჩებოდა, მაგრამ დავემორჩილე, ამიტა-
ცა, ბავშვივით ხელში ამიყვანა და ხომალდის რბილ, კომფორ-
ტულ სავარძელში ჩამაფრინა. მინდოდა მეკითხა, ცაში რომ მივ-
ფრინავთ, კონკრეტულად სად მივდივართ მეთქი, მაგრამ მე ხომ
დიდი ვარ და მოთმინება მმართებს, ამიტომ დავდუმდი, მითუმე-
ტეს, რომ ვენდობოდი და უკვე მიყვარდა კიდევ ეს ლამაზი ბი-
ჭი, თან ვფიქრობდი, თუ უკვე მკვდარი ვარ და ეს მათეს მსგავსი
ბიჭი არ მიმატოვებს და მოვეფერები, როგორც ჩემს შვილს, მა-
შინ არაუშავს, ჩემი შვილები უკვე დიდები არიან და უჩემოდაც
გააგრძელებენ ცხოვრებას, უფროსი დაიკო დედობას გაუნწევს
ძამიკოს და ერთმანეთი ძალიან ეყვარებათ.

სხვა მათე გვერდით მომიჯდა, გამილიმა და მკითხა, - რამდე-
ნი წლისანი არიან თქვენი შვილები? - თითქოს იცოდა შვილებზე
რომ ვფიქრობდი.

- ნანიკო 28 წლისაა, მათე 17-ის.

კვლავ პულტი მოიმარჯვა და ხუფი დახურა, ხომალდის წყლისფერი სახურავი ჭერად გადაიქცა. რა ვიცი, ეს ჭერი მინისას ჰგავდა, მაგრამ იყო კი?! მთავარი ისაა, რომ პირდაპირ, ზემოთ და ქვემოთ ჩახედვისას ყველაფერს დავინახავდი და ალბათ მივხვდებოდი, რა ხდებოდა ჩემს თავს.

ღამე იყო. ცა ვარსკვლავებით მოჭედელიყო. მათემ ღილაკს თითი დააჭირა, სალონი მწვანედ განათდა, ხომალდი მიწას მოსწყდა და მაღლა-მაღლა იწყო სვლა, მერე შურდულივით გაიჭრანინ და დედამინიდან არც ისე შორს ვიყავით.

- თიკო დეიდა, ხომ არ შეგეშინდათ?

- არა საყვარელო, საინტერესოა, ცნობისმოყვარეობა მკლავს, - ვუპასუხე და გავიღიმე.

- ახლა თქვენ ჩემს მეტი არავინ გყავთ ცისა და მიწის შუა. გესმით, ხმაც კი არ აქვს ამ ხომალდს.

- დიახ, ასეა, მაგრამ მე ამ მანქანის ტექნიკური საკითხები არ მაინტერესებს, იმიტომ, რომ რაც არ უნდა ამისხნა, მაინც ვერ გავიგებ. მითხარი სად...

სიტყვა გამანყვეტინა! - ჩემს პლანეტაზე მივდივართ.

- სადაა ეგ პლანეტა, რა ჰქვია?

- ასტეროიდი ბ-612

- ეს რანაირი სახელია, ან ასტეროიდი პლანეტა როგორაა!

- აი, ნახავთ თუ არაა, თანაც, 24 საათის განმავლობაში შეძლებთ 43-ჯერ დატკბეთ დაისის ცქერით.

- რაო?! - გავოცდი.

- ჰო! - გაეღიმა მათეს.

ცის მანქანა თავისით, დამოუკიდებლად მისრიალებდა ცაში, მათე კი იჯდა ფუმფულა სავარძელში, ფეხიფეხ გადადებულნი.

- მათე, შეგიძლია მითხრა, სად მდებარეობს შენი პლანეტა?

- გეტყვით, 325-ე, 326-ე, 328-ე, 329-ე და 330-ე ასტეროიდების მეზობლად.

ვერაფერი გავიგე, გული მომივიდა, ცრემლიც კი წამსკდა თვალებიდან ისე ძლიერ, რომ მათი შეკავება ვერ შეეძელი, ნი-

კაპიც კი ამიკანკალდა, გავლიზიანდი, გავბრაზდი! თავი უცოდინარ ადამიანად წარმოვიდგინე, რომელსაც ახლო მომავალში წერა-კითხვაც რომ დაავიწყდება. მათემ მხრებზე მკლავი მომხვია ჩემი მათესავით: - ნუ ნერვიულობთ, მოდით ჩემთან!

თანაგრძნობით შემომხედა, ვილაც ახლობლის თვალებს ჰგავდა, ვერ გავიხსენე, კონკრეტულად ვისი თვალებით მიმზერდა, მივინდე, მკერდზე თავი მივადე და მის გულისცემას ყური დავუგდე. უკვე აღარ მაინტერესებდა არაფერი - წინ, უკან, ქვემოთ ან ცაში რა ხდებოდა, საიდან წამოვყვი, საით მივდიოდი...

ვგრძნობდი მაღლა-მაღლა, ზემოთ აწევას უხმაუროდ, წყნარად, მშვიდად და სწრაფად, თითქოს გვიფრთხილდებოდა ჩვენი მოაზროვნე, ჭკვიანი ცის მანქანა. თვალები მიმელულა და ტკბილად ჩამეძინა, მათეს გულის ბაგა-ბუგი სასიამოვნო, უცნობ მელოდიად ჩამესმოდა ყურში. დაღლილობა ვიგრძენი, მაგრამ იმისი თავი კი მქონდა, მათეს გულისთვის მაღლობა მეტქვა, რომელიც მანყნარებდა, უცნობ იავნანას მიმღერდა და მიმტკიცებდა, რომ არ ვარ მარტო ჩემს შეჭირვებასთან ერთად, რომ ნათესავების, მეგობრების, შვილების გარდა მყავს ახალი გულშემატკივარი - უცნაური, მშვენიერი, ტკბილი, ფაფუკი და სხვაგვარად გვერდით მდგომი, ჩემი სულის ახლობელი არსება.

ცის კუნძული

-გაილვიძეთ, მოვედით თიკო დეიდა! - ჩამძახა მათემ. გათენებულიყო. ჯერ ცას ავხედე, ჩვეულებრივი იყო, მერე ქვემოთ ჩავიხედე და რას ვხედავ?! კვერცხისებური ფორმის, ბრტყელ უფეხო მაგიდის მსგავს პლანეტას, ვიკითხე, - თქვენი პლანეტა მთლად მრგვალი არ არის?

- ჩვენ ახლა მარცხენა მხრიდან და გვერდიდან ვუყურებთ. მათემ საჭეს მოკიდა ხელი, ცაში გაჩერებული ხომალდი დაძრა და პლანეტის ზემოთ გაჩერდა.

- რა თეთრი ყოფილა თქვენი პლანეტა?! - თვალები გამიფართოვდა.

მათეს გაელიმა, - თეთრის გარდა, სხვა ფერებს ვერ ხედავთ?

- მოიცა, მოიცა, კი, ცოტა ყავისფერს, ცოტა უფრო მეტ მწვანეს, თითქოს მწვანე რკალი შემოურტყამთო...

- ჰო, და ლურჯს ვერ ხედავთ?

- ვხედავ, პლანეტის შუაშია, ეს რა, წყალია?

- კი, ჩვენი ტბაა. დავეშვათ?

- კი, ძალიან საინტერესოა. ოღონდ, ჯერ მაცალე, კარგად შევხედო და დავიმახსოვრო!

- კეთილი. როგორი შთაბეჭდილება დაგრჩათ?

- მათე, არ ვიცი სწორად აღვიქვი თუ არა, მაგრამ თითქოს კუნძულია ცისა, რა პატარაა!

- ადრე უფრო პატარა იყო, მაგრამ გაიზარდა, შესაძლოა კიდევ გაიზარდოს.

- რას ამბობ, მართლა?!

- ჰო, აბა ხომ არ მოგატყუებთ! ახლა უსაფრთხოდ და ლამაზად დავეშვათ.

ხომალდი სათუთად დაეშვა ცის კუნძულის მიწაზე. გავოგნდი, ამდენი თეთრი იასამანი ერთად არასდროს მინახავს. მანქანის გამჭვირვალე ხუფი გაიხსნა და სუფთა, იასამნის ყვავილების სუნით გაჯერებული ჰაერი შემოიჭრა სალონში, ღრმად ჩავისუნთქე, ისე ღრმად, რომ სინმინდე იმ ჟანგბადისა ვიგრძენი,

ამოსუნთქვა აღარ მსურდა, ადამიანი ვარ და ჩასუნთქვაც მჭირდება, ამოსუნთქვაც.

ბიჭი წამოდგა და ხელი გამომინოდა, რომ მსუბუქად დავმდგარიყავი, ისევ მოვავლე თვალი გარემოს, მეგონა, სამოთხეში მომიყვანეს, სადაც მხოლოდ ერთი ხისგან აგებული აივნისანი სახლი იდგა, თეთრი სახურავით. ძალიან სუფთა იყო აქ ყველაფერი, თავბრუ დამეხვა.

როცა მათე ხომალდიდან ჩამოსვლაში მეხმარებოდა და ამაყად მიმზერდა, პატარა მთაც დავინახე და ლურჯი ტბაც, ამ ტბასაც თავისი სუნი ჰქონდა, იასამნების სურნელს ერწყმოდა და უცნაურად უცხო არომატი იფრქვეოდა, მსგავსი არასდროს რომ არ შემისუნთქავს. ვიდექით ასე, ჩვენ ორნი უცნაურ კუნძულზე, სიმშვიდის ფასიც გავიგე, ვინაიდან მხოლოდ ახლა გავაცნობიერე, რა ხმაურიანი პლანეტიდან მომიყვანეს, მეგონა, მხოლოდ მათესთან ვიყავი, მეგონა, ერთკაცის პლანეტაზე მოვედი, იმედია, მხოლოდ სტუმრად და არა სამუდამოდ, მაგრამ ორი ბიჭუნა დავინახე, ჩვენსკენ მორბოდნენ, სახე უცინოდათ. ერთი შავთმიანი იყო, ასე, თერთმეტი ან თორმეტი წლისა, მეორე ლურჯთვალეა, ოქროსფერ კულულებიანი, ძალიან პატარა იყო, ალბათ, მხოლოდ ხუთი წლისა. ჩვენთან მოახლოებისას ერთმანეთს ხელი ჩაჰკიდეს, მორცხვობდნენ, ერიდებოდათ.

- მოდით ძვირფასებო, აი, მოგიყვანეთ დეიდა, ცოტახნით ჩვენთან დარჩება, კარგად უნდა მოუაროთ, ხომ იცით, ზრუნვა ვინმეზე ყოველთვის იძლევა შედეგს, როგორც მამა გვეუბნებოდა.

მოგვიახლოვდნენ ბიჭები და მათეს შეხედეს, გავუღიმე მათ, იმათაც გამოაჩინეს კიჭები, მომიახლოვდნენ და ჩამეხუტნენ, სადამდეც მწვდებოდნენ, იქამდე.

- გამარჯობათ ბიჭებო, რა გქვიათ?

- რაფაელე, - მითხრა შავთმიანმა და ფუმფულა ხელი გამომინოდა, მეც ჩამოვართვი.

- მე კიდევ ელია, - გამეცნო ლურჯთვალეა. დავიხარე და ფაფუკ, ბავშვურად ამობურცულ, მოვარდისფრო ლოყაზე ვაკოცე. ბიჭი განითლდა, ხელი ნაკოცნ ადგილას იტკიცა და გადაიკისკი-

სა, ზუსტად ისე, როგორც ამას დედამინელი ბავშვები აკეთებენ მაშინ, როცა რამე ძალზე გაეხარდებათ ხოლმე.

ელიას ხელში აყვანის სურვილი გამიჩნდა, მაგრამ მათემ მკლავზე ხელი მტაცა, თავი გააქნია და თვალებით მანიშნა, არ შეეხოო. გული დამწყდა, რატომ დამიშალა ბავშვის ხელში აყვანა, რატომ?! გავიფიქრე და ელიამ გამცა პასუხი, - თიკო დეიდა ჯერ არ შეიძლება თქვენთვის სიმძიმის აწევა, ჯერ უნდა მოგარჩინოთ!

- ვაიმე, მართლა?! - ვერ დავიჯერე.

- ჰო, აი, ნახავ, როგორი ღონიერი გახდები მალე!

- მე ხომ ქალი ვარ, როგორ გავხდები ღონიერი, როცა შენ უკვე ჩემზე ღონიერი ხარ?

- ქალურად ღონიერი გახდებით! - ღმილით მიპასუხა მათემ.

- ეგ რომ მოხდება, მე ელიასა და რაფაელეს ერთდროულად ავიყვან ხელში და ორივეს ბევრს ვაკოცებ.

- რა კარგიააა! - წამოიძახა რაფაელემ, - მერე ხომ ზღაპრებს მოგვიყვებით?

- კი, იცით რა კარგი მეზღაპრე ვარ? დარწმუნებული ვარ, თქვენთვის სრულიად განსხვავებულ, საოცარ ზღაპრებს მოვიგონებ. -დავფიქრდი და შემეშინდა, ვაითუ ვერაფერიც ვერ მოვიგონო მეთქი და დავამატე, - ყოველ შემთხვევაში ვეცდები მაინც...

- ასე რატომ ამბობთ, გგონიათ ვერ შეიძლება?!

- ვეცდები, მაგრამ, რომ არ მოგეწონოთ მერე რა ვქნა, არ მიყვარს ადამიანების, მითუმეტეს ბავშვების მოტყუება რაფაელე.

- ჩვენ ყველაფერი გამოგვივა! - ენერგიულად დაიჭყლოპინა ელიამ.

ამგვარად ვსაუბრობდით და ვუახლოვდებოდით აივნისან თეთრ სახლს, რომ უცებ, თვალეში უკუნეთი სიბნელე ჩამისახლდა და შიშისგან ელდანაცემს მუხლები მომეკვეთა, მოვკვდი, უცბად და მტკივნეულად...

გამეღვიძა, საწოლში ვინეჭი, მათე დავინახე, საწოლის ბოლოში იდგა, კოსტიუმის ჯიბეებში ხელებჩანყობილი და მიღიმოდა, მარჯვნივ ელია მეჯდა, ცოტა შეშინებული ჩანდა, მისმა ლურჯმა თვალებმა რატომღაც შემაშინა, ბავშვი იჯდა ჩემს წინ, მაგრამ

ბავშვის თვალები არ ჰქონდა, ცხოვრებაგამოვლილ, დაბრძენებულ ადამიანებს აქვთ ამგვარი ღრმა და შინაარსიანი თვალები.

მარცხნივ გავიხედე და შავთმიანი რაფაელე დავინახე, პატარა ხელი ჩემ ხელზე ედო, თავდახრილი იჯდა დიდი კაცივით და ფიქრებს გაეტაცა, გამელიმა, ნათლად ვხედავდი ჩემ ახალ ჭირისუფლებს.

ის ხელი, რომელ ხელზეც რაფაელეს ხელი იდო, მეტკინა და იმ მხარეს, სადაც ელია იჯდა შუბლი ამენვა, ინსტიქტურად შუბლისკენ ხელი წამივიდა და რას ვხედავ, მაჯაზე უზარმაზარი, ლაპლაპა წურბელა არ მაზის?!

მათე მომიახლოვდა და ორივე ხელი დამიკავა:-თიკო დეიდა, ორივე მაჯაზე წურბელა გაზით, შუბლზეც ერთი და ფრთხილად, ძალით არ ჩამოაგდოთ არცერთი.

- რატომ გააკეთეთ ეს!

- ესენი მკურნალები არიან და გჭირდებათ ამათი დახმარება, იციან, როდის დაგანებონ თავი, აი, ნახავთ, გაცილებით უკეთ იქნებით.

- ნამდვილად?

- სამივემ თავი დამიქნია.

- სულ ამათ უნდა მიმკურნალონ?!

ახლა ერთდროულად გააქნიეს თავები.

- მეტად აღარ დაგჭირდებათ, ნუ ლელავთ, დაველოდოთ,- ნყნარად მიპასუხა მათემ.

ისევ გამეღვიძა, მაჯებზე დავიხედე და წურბელების მიერ ჩაკბეჩილი ადგილები დავინახე, გავიფიქრე, რა საშინლად დამაჩნდებოდა შრამი შუბლზე და კიდევ კარგი, მხოლოდ ერთი რომ მწოვდა სისხლს და არა რამდენიმე. გამელიმა, ვინაიდან დედაჩემის დედა, ლუბა ბებია გამახსენდა, წნევა აწუხებდა და ამიტომაც მეგობრობდა წურბელებთან. აიყვანდა ხელში, მიიდებდა კისერზე და მერე იმათ იცოდნენ თავიანთი საქმე, სად ჩაეკბინათ, მოეწოვათ ცუდი და ზედმეტი სისხლი. მიკვირდა, როგორ შეუძლიათ ამ პატარა არსებებს ადამიანის გამოჯანმრთელება, როცა ტვინი არ გააჩნიათ, ვერ აზროვნებენ, არც ყურები აქვთ,

არც თვალეები, რა ვიცი, მათ თვალეებს ვერ ვხედავდი, შავი ფერისანი და ლაპლაპები იყვნენ, უკბილო პირი ჰქონდათ მხოლოდ და ძალა იმისთვის, რომ გემრიელად ეკბინათ, მოეწოვათ ადამიანისთვის სისხლი მანამ, სანამ არ გაძლებოდნენ, მოკლედ რა, ჩემთვის ისინი ციცქნა ვამპირები იყვნენ, უხილავი კბილებით, ამიტომ მეცოდებოდა ბებია და მეტირებოდა.

- ნუ გეცოდები, - ღიმილით მეუბნებოდა ლუბა ბებია, - ესენი მეგობრები არიან, მეხმარებიან, რომ ვიცოცხლო, შვილო და დავტკებ შენი ცქერით, თუ როგორ იზრდები და ლამაზდები. ესენი ღმერთის მიერ დანიშნული ექიმები არიან...

ჰო, კიდევ გოგუცა ნათლია გამახსენდა, სინამდვილეში სოფიო ერქვა და თანაც ჩემი კარის მეზობელი იყო, თბილი ქალი, მოსიყვარულე, ნათლიაჩემიც შეიამხანაგა, იჯდნენ ერთად ნურბელებდასხმულები, თვალეებმილულულები, თითქოს სიამოვნებდათ, ეს პატარა არსებები სისხლს რომ ნოვდნენ.

ასე, ათი წლისა ვიქნებოდი, მეზობელთან შევევარდი, -გუცა ნათლია, სად ხარ?

- დავუძახე ნათლიას, სოფიოს, მეტსახელად გოგუცას, მაგრამ ჩემთვის გუცას. იმ დღეს 4 ცალი ფრიადი მივიღე და მინდოდა სიხარული გამეზიარებინა, ვიცოდი, ამის მერე თეატრში ან თავის სამსახურში, თეატრალურ ინსტიტუტში, წამიყვანდა რაიმე სტუდენტური სპექტაკლის სანახავად და გამახარებდა.

შემოვირბინე უზარმაზარი ბინის ოთახები, აბაზანაში იყო, ვერ დამინახა, აბაზანის კარებთან შევეჩერდი. იქ მან ჯადოსნობა ჩაიდინა. პირიდან კბილები გამოიღო ღრძილებიანად, ონკანის წყალს მიუშვირა და გარეცხა, მერე ჯაგრისი, კბილების სახეხ ფხვნილში ჩაანო, იმ დროს კბილის პასტებთან ერთად მალაზიებში კბილის სახეხი ფხვნილებიც იყიდებოდა, ჰო, და ასე ხელში მოქცეული ღრძილებიანი კბილების ხეხვა დაიწყო. შემემინდა, გამოვიქეცი, დედასთან შევევარდი სამზარეულოში, რომელიც ღომს ზელდა.

- დაიბანე, დედი, ხელები? ხომ იცი, კარგად უნდა დაიბანო, საპონი თითებს შუაჯ უნდა წაისვა...

-მოიცა დედა რა! დავიბანე, მაგრამ ეხლა ნათლიასთან ვიყავი და ისეთი უცნაური რამ ვნახე!...

- რა მოხდა, ცუდად ხომ არაა! - შეშფოთდა დედაჩემი.

- არ ვიცი, მაგრამ თავისი კბილები ადგილზე არაა!

- ეს როგორ გავიგო შვილო!

- კბილები ხელში ეკავა და ისე რეცხდა!

- ჰა, ჰა ,ჰააა! - გადაიხარხარა დედამ.

- რა არის აქ სასაცილო?!

- ის, რომ, ის, რაც ნახე, არის პროთეზი.

- რაა?! - გავიკვირვე, ვინაიდან სიტყვა პროთეზი პირველად გავიგე.

- როცა ადამიანს კბილები აღარ აქვს, ექიმები კბილების მაგიერს უკეთებენ ადამიანებს, რომ საკვები კარგად დალეჭონ და ისე ჩაყლაპონ...

- აღარ გააგრძელო, გავიგე დედა.

- ჩემი ჭკვიანი და აზრიანი გოგო. შედი ნათლიასთან და უთხარი სადილზე დაგვეწვიოს, უყვარს ღომი, უთხარი, დედამ თქვა, იმგვარი სულგუნი გვაქვს რძე გასდისო და კიდევ ბაჟე, ესეც უყვარს.

- კარგი! - ვუპასუხე და ისევ ნათლიასთან შევედი.

გავქანდი და ჩავეხუტე.

- რაო, ჩემო ბატკანო,-ხელი გადამისვა ხუჭუჭა თავზე, - აბა, დღეს რით გააახარებ ნათლიას!

- ხუთები მივიღე ქართულში, შრომაში, რუსულსა და ფიზკულტურაში.

- როგორ გამახარე, ახლა მე შენ იმდენ ხუთ მანეთს გაჩუქებ, რამდენი ხუთიანიც მიიღე.

- ფული არ მინდა, ნათლია, სპექტაკლის სანახავად წამიყვანე. ნათლიამ ნიკაპზე ხელი წამავლო და მითხრა, - საოცარი ბავშვი ხარ, ასე მოგწონს სპექტაკლები, რომ ფულს გირჩევნია?!

- დიახ, მომწონს და შენს გვერდით ქუჩაში სიარულიც მიყვარს.

- რატომ? - დაინტერესდა ნათლია.

- კარგი ხარ და იმიტომ.

- თავად ხარ კარგი, ჩემო საყვარელო, ცრემლი მოერია ნათლიას. რომ გაიზრდები მოგიყვები ხოლმე ჩემი ცხოვრების შესახებ და მიხვდები, რატომ მიყვარხარ ასე განსაკუთრებულად, შენზე ძლიერ არავინ მიყვარს.

- დღეს მომიყევი რა!

- აი, სკოლაში ისტორიის სწავლას რომ დაიწყებ, მაშინ მოგიყვები. ისტორია ქვეყნისა მნიშვნელოვანია, ჩემი ცხოვრება რომ გაიგო.

- ჰო, ისა, დედამ ღომი გააკეთა და გელოდება ნათლია, ერთად ვისადილოთო.

- უი, რა კარგია, როგორ მიყვარს მეგრული საჭმელები!

სასადილოდ ერთად წავედით.

ნათლია, ჩემი პირველი მეგობარი და მესაიდუმლე...

იმ დღიდან მოუთმენლად ველოდი ისტორიის გაკვეთილს. ეს დღეც დადგა, შემიყვარდა საგანი, გამიმართლა და მასწავლებელიც კარგი შემხვდა, მაგრამ ნათლია დიდხანს სდუმდა, სანამ 17 წლისა არ გავხდი.

- რაზე ფიქრობთ?

- რაფაელე, დილა მშვიდობისა, კარგო ბიჭო!

- გამარჯობა, წამოდექით და აბაზანაში გამომყევით.

- კეთილი.

თეთრ, უზარმაზარ აბაზანაში შემიყვანა რაფაელემ. იქ იდგა სავარძელი, რომელზეც იდო დიდი და პატარა პირსახოცები, ფაჩუჩები თეთრი მარმარილოს იატაკზე დაეწყოთ, სავარძლის საზურგეზე გადაფენილი მდოგვისფერი, შავი, პანია კოპლებით მოხატული კაბა შევამჩნიე.

- რაფაელე, ეს კაბა ჩემთვისაა?

- დიახ, მათემ დაგიტოვათ.

- როგორ მიყვარს კოპლებიანი კაბები...

- ვიცით. - გაელღმა პატარა ბიჭს. - აი, აბაზანა წყლით აგივსეთ, მოგიმზადეთ და ჩვენი იასამანების ყვავილებიც ჩავყარე წყალში.

- უღრმესი მადლობა! რაფაელე, როგორ შენუხებულხარ ჩემს გამო.

- გავალ და, რომ დაასრულებთ აქ ყველაფერს, აი, აგერ დილაკია კედელზე, დააჭირეთ თითი და მაშინვე გაეჩნდება.

- გმადლობ, მზრუნველო!

რაფაელემ თავი ჩაღუნა და აბაზანიდან გავიდა.

გავიხადე საავადმყოფოს ტანსაცმელი, მაგრამ არ ვიცოდი სად დამედო, ამიტომ, იატაკზე დავყარე, გულსაბნევი სადღაც გამქრალიყო. აქაფებული წყლით სავსე აბაზანისკენ გავემურე. ოსტატურად აექაფებინა წყალი რაფაელეს, გარდა იმისა, რომ წყალში იასამნის დაქუცმაცებული ყვავილები ეყარა, როგორც ჩანს, ქაფიც იასამნისა იყო, ვინაიდან, იასამნის მძაფრმა სუნმა გამაბრუა. ჩავნექი აბაზანაში და შეწყვეტილ მოგონებას დავუბრუნდი.

ნათლია თავადის ქალი იყო, საჩხერეში უზარმაზარ და ლამაზ სახლში გაიზარდა. მდიდარი დედ-მამა ჰყოლია და განათლებაც შესაბამისი მიუციათ. გათხოვების დროც დადგა, გარიგებით მიათხოვეს მეფის რუსეთის ოფიცერს კონსტანტინე წერეთელს. საქართველო მაშინ რუსი მეფისა იყო... მეუღლე თოთხმეტი წლით უფროსი იყო სოფიოზე, დახვეწილი და თავშეკავებული კაცი. თვალეში შემომციცინებდაო და რომ გაიგო შვილი უნდა გაგვჩენოდა, სიხარულისგან ლამის გული გაუსკდა. ძალიან რომ შემეყვარდა მეუღლე, აი, მაგ დროს აირია ქვეყანაც. მოხდა რევოლუცია. ნათლიაჩემის ოჯახს საჩხერეში წაართვეს სახლი და იქ კომუნისტებმა სკოლა გახსნეს, მაგრამ მანამდე თავადვე გაძარცვეს აბაშიძეების ოჯახი, სახლიდან გაიტანეს ავეჯი, ტანსაცმელი, ძვირფასეულობა, თან გაიძახოდნენ, ეს ხალხის საკუთრებაა, თქვე პარაზიტებოო. სოფიო მეუღლესთან ერთად იმერეთიდან თბილისში გადავიდა საცხოვრებლად. ავად სახსენებელ 1937 წელს ნათლიაჩემის მეუღლე საბჭოთა ხალხის მტრად გამოაცხადეს და დააპატიმრეს.

მეუღლის დაპატიმრებიდან ორი თვის შემდეგ, ოთხი თვის ფეხმძიმე ქალს, შუალამით, ჩეკისტები თავს დაადგნენ, სახლიდან გაიყვანეს, დათრგუნეს და ანერვიულეს. რალაც დანესებულებაში მიიყვანეს და ძალით ხელი მოაწერინეს საბუთებზე, რის შემდგომაც ის მრავალ სხვა ქალთან ერთად მოხვდა მატარებ-

ლის ბინძურ, თივადაყრილ ვაგონში, ნახირივით შეგვეყარესო, ალბათ ცხენსადგომი თუ იყოო. სადღაც, რუსეთისკენ მიმავალი მატარებელი გააჩერეს, ჩარაზული კარიც გააღეს, რომ უჰაერობით ადამიანები არ გავგუდულიყავით, მეორე მატარებელიც მოსულა, სადაც აგრეთვე ვაგონებში შეყრილი პატიმარი მამაკაცები იყვნენ, ჩამოსვლის უფლებას არ გვაძლევდნენ, სათლებით წყალი მოიტანეს აქეთ ქალებისთვის, იქით კაცებისთვის, რომ წყურვილს არ მოვეკალით, როგორც პირუტყვეებს ისე გვექცეოდნენ და უცებ, მოპირდაპირე მატარებლის ვაგონში მეუღლეს მოვკარი თვალი, რომელიც იდგა ვაგონში და რკინის ჯამით ხარბად წყალს სვამდა, იმანაც დაინახა სოფიო და გაშეშდა, მერე, ვილაც რუსი ჯარისკაცი მიახლოვებია და დაუყვირია, - ეი, ვირო, დროზე დალიე! - და კონდახი ზურგში ჩაურტყამს. ამის შემდგომ კვლავ დაკეტეს ვაგონის კარი, კვლავ მძიმე, საზიზღარი სუნი და სიბნელე, დაუმთავრებელი გზა...

ციმბირში ჩაიყვანეს, ყაზარმაში დააბინავეს. მერე, სოფიოს მეტსახელად უსაქმური და "ბელარუჩკა" შეარქვეს, არავინ ზოგავდა ფეხმძიმე ქალს, თავად პატიმრებიც ცუდად ექცეოდნენ. იქ, ციმბირში საექტონო საქმე ასწავლეს და საავადმყოფოში დაანყებინეს მედდად მუშაობა. ნათლიას ფეხმძიმობა გართულებების გარეშე მიმდინარეობდა, მაგრამ სოფიოს სულ სციოდა და შიოდა, ერთხელაც, ფეხის თითები მოეყინა, რამაც გავლენა მოახდინა მის ჯანმრთელობაზე, რაც თავი მახსოვს, მძიმედ, ჩოჩვა-ჩოჩვით დადიოდა, უჭირდა სიარული. და მთავარი ტრაგედია მის ცხოვრებაში, რაც სიკვდილის ბოლო წამამდე ვერ მოინელა უკვე ლოგინად ჩავარდნილმა და აბსოლუტურად დაბრმავებულმა ქალმა. შვილი გასჩენია, გოგონა, ლამაზი ყოფილა, შავვგრემანი, დაბადებისთანავე იტირა კიდეც, დედას წესიერად არც დაანახეს, გაახვიეს ჩვრებში და გაიყვანეს. პალატაში ყველა დედას მიუყვანეს ნაშიერი, მაგრამ ამას არა, იკითხა, მრავალჯერ დასჭირდა შეკითხვის გამეორება, თუ სად იყო გოგონა და უთხრეს, მაშინვე მოკვდა და დავმარხეთო. ადგილი მაჩვენეთო, იკითხა ნათლიამ და დაემუქრნენ, - ჭკვიანად იყავი, თუ თავი გიყვარსო, - ამგვა-

რად დაადუმეს. დრო გაჩერდა სოფიოსთვის, ცოტაც და დარდი მოკლავდა, მაგრამ ბანაკის რადიოში დიქტორმა გამოაცხადა, რომ ბელადი, იოსებ სტალინი გარდაიცვალა. ყველანი გავშემდით და ავქვითინდითო. მიუხედავად იმისა, რომ ცხოვრება ნამართვეს, ოჯახი თავზე დამამხეს, დამაბრალეს რა, თავადაც არ ვიცოდი, მაინც შემეცოდა სტალინი. მერე გაგვათავისუფლეს და ნამოვედი სამშობლოშიო, მაგრამ არ ვიცოდი, ვის მივდგომოდი, არავის შენუხება არ მწადა და თან მეშინოდა ჩემი სტუმრობით ვინმეს რამე არ დაშავებოდაო. ცოტახნით თავშესაფარში დაუბინავებიათ თბილისში, როგორც რეაბილიტირებული პატიმარი, შემდგომ თავის დასთან ეკატერინესთან ერთად იმ შენობაში მიუციათ ბინა, რომელშიც მამაჩემის დედ-მამა ცხოვრობდა. ბები-აჩემს დაუმეგობრდნენ სოფიოც და ეკატერინეც. მრავალი წლის შემდგომ გავჩნდი მე, პატარა, ხუჭუჭა გოგონა, საშა ბებიას საყვარელი შვილიშვილი, ჩემმა ნათლიამ, სანამ ქაშუეთის ტაძარში მომნათლავდა, რამდენიმე დღისა გულში ჩამიკრა და ჩუმიად თქვა: - პატარავ, შენ ჩემი გოგოც იქნები, გპირდებიო.

ასეც მოხდა, ვინაიდან, რომ ვიზრდებოდი, უფრო და უფრო უმტკიცდებოდა განცდა იმისა, რომ მის შვილს ვგავდი და რაც მეტად ვიზრდებოდი და ვქალებოდი, იმ საოცნებო გოგონას ვემსგავსებოდი გარეგნულად, როგორადაც დედას თავისი პირ-მშო დიდობაში ნარმოედგინა.

- აი, რატომ მიყვარხარ, თიკო, განსაკუთრებულად, შენში ჩემს დაკარგულ შვილს ვხედავ და ვბედნიერდები ამით, არ ვიტყვი, რომ მოკვდა, არ მჯერა და მიტომ. ფიქრობ, ჩვენი კლინიკის მთავარმა უშვილო ექიმმა იშვილა, ვინაიდან, ჩემი მშობიარობიდან რამდენიმე დღეში ცოლთან ერთად გაემგზავრა მოსკოვს, ჩემი შვილიც წაიყვანეს, ასე მგონია, სულ იმაზე ლაპარაკობდა, ავიყვან ვინმე კარგ გოგონას, კეთილშობილი სისხლისას, გავზრდი, თავს ვანაცვალეო.

ექიმის მეუღლე სვეტლანა ჩემთან მეგობრობდა და ისე ნავიდნენ, არც კი დამშვიდობებია.

- ნათლი, იქნებ უფლება არ მისცეს?

- არა, ჩემთან მათზე ლაპარაკს ერიდებოდნენ, ექიმმა ალექსეიმ და სვეტლანამ შვილი წამართვეს და გაქრნენ, ასეა. - გუცა ნათლიამ იმგვარად გამიღიმა, საკუთარ დედასაც რომ არ გამოსვლია... ეს ღიმილი იყო ხორცშესხმული სიყვარული, ეს ტუჩები თითქოს ლაპარაკობდნენ, თუ როგორ ვუყვარდით, ნათლიას თვალები კი მიუბნებოდნენ, რომ მე ვიყავი მისი იმედი, სიხარული, ცხოვრების აზრი.

იმის მაგივრად, რომ ჩავხუტებოდი ნათლიას, თავი ჩავქინდრე, წამოვხტი და გავიქეცი ზღუქუნ-ზღუქუნით, თავს პირობა მივეცი, რომ სადაც უნდა წავსულიყავი, მაინც მის გვერდით ვიქნებოდი, ავად თუ კარგად ვცდილობდი ამას. საქმე ისაა, რომ როცა გავთხოვდი, ჩემს მეუღლესაც შეაყვარა თავი და დედამთილსაც, როცა მშობლებთან მივდიოდი, უფრო მეტ დროს მასთან ვატარებდი.

ის თითქოს ჩემგან შვილიშვილს ელოდა, კანკალებდა, მუცელზე მეფერებოდა და ნატრობდა, ნეტა გოგონა გაჩნდესო.

- თიკო დეიდა! - შემომძახა კარს უკან რაფაელემ და ახლანდელ დროში დამაბრუნა.

- ჰოოო! - შევეხმიანე მეც.

- თითის დაჭერა დაგავიწყდათ თუ ცუდად ხართ!

- კარგად ვარ საყვარელო ბაიავ, გამიტკბა აქ ყოფნა.

- გამოდით, უნდა გასაუზმოთ, საქმე მაქვს, პლანეტა უნდა დავასუფთავო!

გამელიმა და ავმოძრავდი. ჩავიცვი ჩემი ახალი, შავკოპლებიანი მდოგვისფერი კაბა და გავხალისდი, კარი გავადე. დოინჯშემორტყმული რაფაელე ინტერესით მათვალეირებდა.

ფუმფულა ხელი ხელზე მომკიდა და სასტუმრო ოთახში გამიყვანა. მრგვალ, თეთრ სუფრაგადაფარებულ მაგიდასთან დამსვა. ყველაფერი თეთრი იყო, კედლები, ავეჯი, სკამები.

-დამელოდე, მოვალ! - მითხრა და ოთახიდან გაცუნცულდა, გული გამითბა და იმაზე ფიქრი დავიწყე თუ რით და როგორ გამიმასპინძლდებოდა.

გამოჩნდა უზარმაზარი თეფშით ხელში, რომელზეც ასევე პატარა თეფში იდგა, ბევრი ნუში ეყარა ზედ, ასევე იდგა უზარმა-

ზარი შუშის ჭიქა, რომელშიც ცოცხალი ციტრუსის ახლად გამო-
ნურული წვენი ესხა.

- ეს რა არის?-ვკითხე რაფაელეს.

ბიჭუნამ, რომელიც მაგიდაზე ოდნავ მაღალი იყო თეფში
ცხვირწინ დამიდგა.

- ესაა ნუში, აგრეთვე ფორთოხლისა და გრეიფრუტის წვენი.

- ყავა მინდა, რაფაელე.

- არ შეიძლება, ჯერ ისევ ავად ხარ. აბა მაჯებზე დაიხედე.

- უი, წურბელების ნაკბენი გამქრალა.

- ცოტა გეტყობა შუბლზე, მაგრამ 2 საათში აღარც ეგ გექნებათ!

- თქვა და გაიქცა, სავარაუდოდ, პლანეტის დასასუფთავებლად.

საუზმე ამგვარი კომბინაციით არასდროს მიმირთმევია,
უზომოდ გემრიელად მომეჩვენა, თანაც მხნედ ვიგრძენი თავი,
ოღონდ, არ ვიცოდი რა მექნა, რა მეკეთებინა, ფანჯარასთან მი-
ვედი, რაფაელეს ცოცხი ეკავა და ეზოს გვიდა.

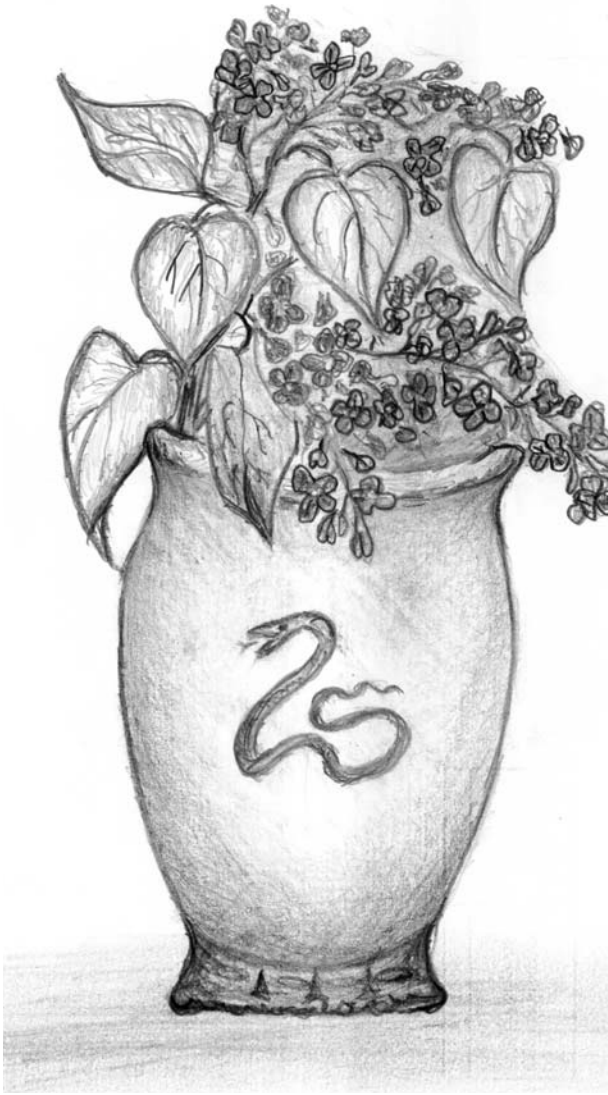
- რაფაელე, გმადლობ საუზმისთვის.

ბიჭუნა შეჩერდა, ამომხედა და გამიღიმა, თითქოს მლოცავდა
კიდევ მადლიერებისთვის.

- მე რა გავაკეთო, რაფაელე?

- გამოდით გარეთ და გაისეირნეთ, სადაც უნდა წახვიდეთ,
სახლს ყველა მხრიდან დაინახავთ და მოაგნებთ.

- კეთილი, - ხალისიანად ვუპასუხე და გავედი გარეთ. ასე და-
იწყო ჩემი პირველი დღე პატარა პლანეტაზე.



ყვითელი გველი

გავიარ-გამოვიარე, თითქოს დედამინაზე დავდიოდი ლამაზ, მოვლილ პარკში, ნიავი მელამუნებოდა სახეზე, ირხეოდა იასამნის ყვავილები, ტბის ნაპირებს მივუახლოვდი და მოშორებით ელია დავინახე, უამრავ, ბრტყელ ნიჟარასთან მჯდარი, საქმიანობდა, ოსტატურად ხსნიდა ნიჟარებს, იქიდან რაღაცებს იღებდა და წითელი ფერის დიდ თასში ყრიდა. მოკლედ, მუყაით ბავშვებთან აღმოვჩნდი, მათე ბიჭი არსად ჩანდა, დაღლა ვიგრძენი და მზის სხივებით გამთბარ კენჭებშერეულ ქვიშაზე დავჯექი, მესიამოვნა, ავიღე კენჭები და დავინყე გართობა, ტბაში ვისროდი პანია ქვებს და მიხაროდა. უცბად, ტბიდან უზარმაზარი ყვითელი შლანგი გამოსრიალდა და თავი წამოწია, დედა, გველი იყო, უზარმაზარი თავითა და მუქი, ყვითელი თვალებით, თავისი ორკაპა ენა გამოყო და უკანვე შეაბრუნა, უზომოდ შემეშინდა, ელიასკენ გავიხედე, ბავშვის დაცვის სურვილი გამიჩნდა, თუნდაც ეკბინა ჩემთვის, არ დავეძებდი, ოღონდ, ელია გამეფროთხილებინა, მაგრამ ვერ ვინძრეოდი, იმგვარი მაგიური თვალებით ჩამაშტერდა.

- რაო ქალბატონო! - ღვარძლიანად მითხრა ისე, რომ პირი არც გაუნძრევია, ეს უფრო თავისი ფიქრის გადმოცემას გავდა, პირდაპირ ჩემს თავში შეიჭრა მისი სისინა ხმა და ღვარძლიანი ტონი.

- ღმერთო, შენ მიშველე! - წამოვიძახე უფრო მეტად შეშინებულმა, - გველი მელაპარაკება, რას მოვესწარი ამას!

სრიალით მომიახლოვდა და უკეთ დამაკვირდა, ისევ ფიქრი გადმომცა, - რაო, სულელო ქალო, შენც ფიქრობ რომ ვუკბინე?

- არ ვიცი ვის უკბინე, მაგრამ მე არ მიკბინო, რა!

- არ მიკბენია პრინცისთვის, გასაგებია?

- რომელი პრინცისთვის, მე არაფერი ვიცი!

- ჰმ, დავიჯერო?! არ იცი და ახლა ხომ გაიგე!

თავი დაუუქნიე, მაგრამ ვერ მივხვდი, ვინ პრინცზე მეუბნებოდა. გასრიალება დააპირა, მაგრამ უცბად ისევ შემოატრიალა თავისი გველური თავი.

- გატყობ, მართლა არ იცი. არ მიკბენია პრინციისთვის, პირიქით, დავეხმარე და აქ ამოვეყვი, რომ დამეცვა, ცუდი სანახავი იყო, თან ისეთი უსუსური და საცოდავი...

- ვისზე მეუბნები, ვერ ვხვდები!!! - შიშისგან ცრემლები გადმომცვივდა.

- შენ გავხარ იმას, მასსავით ტირი. როგორ, პატარა პრინცი, ნითელი მოლაპარაკე ვარდი რომ ჰქონდა არ იცი?!

თავი გავაქნიე.

- როგორ, უზადო მომთვინიერებელი იყო, მისი ამბავი ყველას მოეხსენებოდა, მასზე თუ არაფერი ნაუკითხავთ, გაუგიათ მაინც... ლენჩი ხარ?!

შიშს ბრაზიც დაემატა, შევიჭმუხნე! პატარა კენჭს წავავლე ხელი, რომ ამ ყვითელი არსებისთვის მესროლა.

- ასე რატომ გეშინია ჩემი!

- მე საიდანაც ვარ, იქ ყველას ეშინია შენნაირების, გველი ხარ ბოლოსდაბოლოს, თან მელაპარაკები, ისე, რომ პირსაც არ ამოძრავებ და, როგორ ფიქრობ, არ შემეშინდება?!

- გასაგებია, მაგრამ არც შიშის დროს უნდა გაგეფანტოს გონება. იცი, რას გეტყვი?...

- რას!

- მეცოდები, ალბათ, ქალი რომ ხარ, იმიტომაც ხარ ჩერჩეტი!

- სიტყვები შეარჩიე!!!!

- უჰ, გული არ გამიხეთქო რა! - წაისისინა და ელიას გახედა, - აი, ეს პატარა და ის ორიც, პრინცის მემკვიდრეები არიან, ამათ დაუტოვა პლანეტა. - თქვა და დამაკვირდა. გონება გამინათდა, - ვისზე ამბობ, ეგზიუპერის პრინცზე, კეთილი მფრინავი მწერალი რომ იყო და პატარა უცხო პლანეტელ პრინცს, რომ შეხვდა?!

- დიას!

- კი, მაგრამ, ის პლანეტა ხომ ძალიან პატარა იყო.

გველმა კვლავ ელიასკენ გაიხედა და თავი ისე მაღლა ასწია, ქვიშაში ჩარჭობილ ჯოხს დაემსგავსა. მეც ელიას გავხედე. ხელი დამიქნია, მომესალმა უცნაურად. საკუთარ ხელის გულს აკოცა, მერე, ხელის მტევანი ჩემსკენ მომართა და ნაკოცნი გამომიგ-

ზაენა. შიშმა გადამიარა. ელიამ რაღაც ანიშნა გველს, იმანაც თავი დაუქენია და ქვიშაზე განვა, გაინელა, გაიზმორა.

- იცნობ ელიას?

- ყველას ვიცნობ აქ, ელია ჩემი მეგობარია, კარგი რძით მისპინდლდება ხოლმე, მარწყვსაც მაჭმევს, რა გემრიელია, არა?

- ჰო, მეც მიყვარს, მაგრამ ჟოლო და მაყვალი მირჩევნია.

- ჟოლო ვიცი და მაყვალი არა, ისიც ნითელია?

- არა, ისეთი მუქია, შავი გეგონება, რომ ჩაკბეჩი მიხვდები, სინამდვილეში არაა ნითელი, რაღაცნაირი ფერია.

- ჰო, და არც მე ვარ ისეთი ბოროტი, ბავშვისთვის რომ მეკბინა.

ძალიან ახლოს მოსრიალდა, - გადამისვი თავზე ხელი.

ვცადე, მაგრამ ვერ შევძელი.

- რა იყო, თავზე ხელის გადასმა გენანება ჩემთვის? ხომ აღარ გეშინია, თუ გეზიზღები მაინც!

- არ მეზიზღები, ისევ მეშინია.

გველს თითქოს გაელიმა.

- გველო!

- კოკო მქვია.

- უკაცრავად, კოკო, კი მაგრამ, პრინცის პლანეტა ხომ ძალიან პანია იყო.

- იყო, მაგრამ დროთა განმავლობაში გაიზარდა.

- ეს როგორ...

პასუხი არ გამცა, სულ სხვა რამ შემომთავაზა, - გინდა შიშები მოგიხსნა? უშიშარი გახდები.

- არა, მირჩევნია მშიშარა ვიყო.

- რატომ?! - გაიკვირვა ქვენარმავალმა.

- მერე სიფრთხილის გრძნობა რომ დავკარგო, უკეთესად დავილუპები.

- მე შენ უკვე მოგათვინიერე თიკო!

- მეე?! არა მგონია!

- კი და ვალდებული ვარ ვიზრუნო შენზე. სიფრთხილეს არ დაკარგავ. შიშებს ამოგაცლი.

- მეტკინება?

- არა! არც კი დაგანახებ, როგორ ვიზამ ამას. დაწეკი ქვიშაზე, დაველოდები, როდის მოგერევა ძილი და შევუდგები საქმეს.

დავწეკი და თვალები დავხუჭე, ეჭვიანობა მოდუნების საშუალებას არ მაძლევდა, არადა, არ მერეოდა ძილი. მეშინოდა, კოკოს არ ეკბინა და გვამად არ ვქცეულიყავი.

- ისევ გეშინია? - ჩამჩურჩულა ქვენარმავალმა.

- იქით გაიწიე, მეშინია, აბა რა! - წამოვიკვნესე სასონარკვეთილმა.

- ხომ იცი, არ მიკბენია პატარა პრინციისთვის, მე ხომ ამ ბიჭების მეგობარი ვარ.

- არ ვიცი, იქნებ მატყუებ. - ვუპასუხე თვალდახუჭულმა. გვერდზე გახედვისაც კი მეშინოდა, არადა, მზის სხივის სიმხურვალემ შემანუხა.

- მატყუარა არ ვარ. მზე გაიხლოვდება, დროა დაიძინო, თავი ოდნავ ასწიე, რომ შენი კეფის ქვეშ მოვექცე.

დავემორჩილე, - ასე?

- ჰო! - მიპასუხა ყვითელმა გველმა და მართლა ჩემი თავის ქვეშ მოექცა. ცივზე ცივი იყო მისი სხეული.

- გამთენიისას შენ გქონდა მოგონება ხომ?

- დიახ.

- შეეცადე გაიხსენო, ვინ ან რამ შეგაშინა ღრმა ბავშვობაში, ეს შიში კარგად გახსოვს, მიაგენი სათავეს და გპირდები, ყველაფერი კარგად იქნება.

- კაი, ჩემო ბატონო!

- აი, ისე მოგათვინიერე, რომ უკვე მომნონხარ, - მიპასუხა ქვენარმავალმა.

თითქოს მოსწავლე ვიყავი და შემაქეს, გავყევი ახლო წარსულის მოგონებებს. პირველი, ის იყო, რომ მარტოობის მეშინოდა ყოველთვის, რატომ?! ნუთუ იმიტომ, რომ არასდროს მარტოს არ მძინებია, თავიდან მშობლების გვერდით ვიძინებდი ბედნიერად, მოგვიანებით საშა ბებუის სანოლი მექცა ტკბილ ნავსაყუდელად, გვერდიგვერდ მიტყუპულებს გვეძინა მშვიდად, სიზმრების გარეშე. ბებო რომ გაფრინდა ზეცაში, მეზობელმა ძაღლის

ლეკვი მომიყვანა, ბაჩო და იმ ღამესვე საწოლთან სკამი მოვადგი, მამაჩემის ფეხსაცმელების უზარმაზარ ყუთში დედას მიერ შეკერილი ბაჩოსთვის განკუთვნილი პანია მატყლის ლეიბი ჩავაფინე, ჩავსვი შიგნით, დავდგი ყუთი სკამზე და ისე დავიძინეთ. ღამით, გადმოსულა ყუთიდან და პირდაპირ ჩემს გულმკერდზე მოკალათებულა, ძალიან ტკბილად მეძინა ბაჩოს წყალობით. იმ ღამის შემდეგ, სულ ერთად ვიყავით, სანამ არ გავთხოვდი. გამოჩნდა თემური ჩემს ცხოვრებაში, წამიყვანა სახლში და მერე დიდხანს, ყოველ ღამით, ახლა უკვე მე მიხუტებდა მკერდში და ასე ვიძინებდით, თითქოს ბაჩო გავხდი, რა თქმა უნდა, ამას ხუმრობით ვამბობ, მოგვიანებით, ოთახს ჩვენი გოგონა ნანიკო შემოუერთდა, მაგრამ მას თავის საწოლში ეძინა, მამამისმა არ დაუშვა, ჩვენს შორის დაგვეწვინა. ამბობდა, არ შეიძლება ბავშვს ეძინოს მშობლებთან, შენნაირი მშიშარა გაიზრდებაო. მერე მომიკვდა ჩემი თემური, დამტოვა პირისპირ დაუნდობელ ცხოვრებასთან, მარტო, შვილების წინაშე და შემეშინდა, თავიდან ქურაში გასვლის მეშინოდა, დავძლიე, ღამე სიარულის უფრო მეტად, თუნდაც მარტო არ ვყოფილიყავი, ესეც დავძლიე მეტნაკლებად. მერე იყო და, შვილებთან ერთად ქალაქიდან გასვლის და დასასვენებლად წასვლის მეშინოდა. მე გავხდი ყველას მთავარი პატრონი და მომვლელი, მზრუნველი ადამიანი და ამის მეშინოდა. მერე დავფიქრდი, მივხვდი, დასრულდა დრო, როცა ჩემზე ზრუნავდნენ ახლობელი ადამიანები, ახლა ჩემი ჯერი დადგა. ნლები გავიდა, ორმოცდაათს გადავცდი, სიბერის, უძღურების მეშინია, ახლა, ამას სიკვდილი მიჯობს! მოიცა, მოიცა ყვითელო გველო, რალაც კედელია ჩემს წინ, ნეტა სად მივდივარ?

- გეშინია? - შემეხმინა კოკო.

- კი, მეშინია, დამეხმარე!

- გეხმარები, ოღონდ შენ წინ წადი!!! მიდი, მხნედ წადი!

-მეშინია კოკო, თითქოს უფსკრულისკენ ვეშვები და ეს-ესაა დავენარცხები.

- ეს წინააღმდეგობაა, არ სურს შენს ტვინს ამ ამბის გახსენება, არ შედრკე! - გამამხნევა კოკომ. არადა, ვერ ვხედავ, სად ვარ,

რომელ უფსკრულში მივექანები, წარმოდგენა არ მაქვს სად, მაგრამ გული არ მიფრიალებს, მე ვფიქრობ, ვფიქრობ და თან ლამაზ პეიზაჟებს შევცქერო...

გურიაში ვარ, პატარა ვარ და ლალი, ახალი ჩასულები ვართ სოფელ საჭამიასერში მე, საშა ბებია და მისი ძმა მამია, პროფესორი, ხელოვნებათმცოდნე, ისაა ჩემი ერთადერთი ბაბუ, ვინაიდან ბებიაჩემების ქმრები ჩემს გაჩენამდე გარდაიცვალნენ. მოდიან კეთილი და ხუმარა გურულები, ფერმკრთალი, ქალაქიდან ჩამოყვანილი ბალანას სანახავად და მოაქვთ ყველაფერი ის, რაც ღირებულად მიჩნიათ, რომ მერე ბებია და ბაბუ აჭამონ გალეულ ბავშვს, ესაა ხილი, სიმინდის ტაროები, კვახები, ნაირნირი სუნელები, რომ მე გემრიელად შეზავებული საკვები ხალისიანად ვჭამო, გურული ლობიო და, რაც მთავარია, - თაფლი.

სოფლის ლამაზ სახლში დიდი ბები, მარო ბებია, საშა და მამიას დედა, უსაშველოდ ხანდაზმული, დაყრუებული, მაგრამ უზომოდ ბედნიერი, მე ხომ შვილის-შვილის-შვილი ვარ, როგორც გურულები იტყვიან, გაფსხრეკილი, ვერცხლისწყალივით ბზრი-ალა, ხუჭუჭა ბალანა, რომელიც მთელ სოფელს უყვარს.

რა ხდება ამ სახლში, სადაც ვისვენებ? ბევრი არაფერი, უზარმაზარი მწვანე მდელოა ეზოში, შეგიძლია იკოტრიალო მარო ბებიას მურა ძაღლთან ერთად, მიირთვათ ეზოში მდგარი მსხლის ხის ძირს ნაყარი ნაყოფი. როგორ მიხარია, 1973 წელია, წელს პირველად ნავალ ნულ კლასში, კითხვა ვიცი, ათის ფარგლებში ანგარიშიც.

მარო ბებია წელში მოხრილი ზის და კვნესის, თან მიყურებს, ხანაც ტირის, ხან ორივეს ერთად აკეთებს და ამბობს, - შენ გენაცვალოს ბებია!

საშა ბებია ფუსფუსებს, რეცხავს, აშრობს, აუთოვებს, ხან კერძს ამზადებს, ხანაც ქათამს აცლის თავს, ზოგჯერ ინდაურსაც მიაპროწიალებს დასაკლავად, რომ გემრიელი საცივი გააკეთოს.

სალამოსკენ, ბებიას კლასელები და სიყრმის მეგობრები მოდიან და მურას დაყეფების შესაძლებლობა ეძლევა, ხანაც ჩვენ გადავდივართ სტუმრად ვინმესთან, იქ ჩემი ტოლი ბავშვები

ჰყავთ და ვთამაშობთ სახლობანას, ექიმობანას, დედობანას, ოჯახობანას... კარგია, რა სილაღეა, მშვენიერია! ვხედავ, განვიცდი და ვაანალიზებ საკუთარ ბედნიერებას. დედ-მამა სულაც არ მენატრება, ვიცი, ეს დღეები ჩაივლის და საქამიასერში კიდევ დიდხანს ვერ ჩამოვალ იქამდე, სანამ არ დათბება.

მამია ბაბუა არ ჩანს, მთელი დღე მეორე სართულზე უზის სამუშაო მაგიდას. სულ წერს, წერს, ან ასპირანტების და ხარისხის მაძიებლების ნაშრომებს კითხულობს. საღამოს იკრიბება მთელი ოჯახი და აქ იწყება ზენიტი ჩემი ბედნიერებისა. მკაცრი პროფესორი უცებ ბავშვად იქცევა ხოლმე და ჩემთან ერთად ეზოში ცინათელებს დასდევს დასაჭერად.

მამია ბაბუა დილით სადღაც წავიდა და მურიაც გაჰყვა. ჩემმა ყაზირლებმა, როგორც ბებია უწოდებდა იმ ბავშვებს, ვისთანაც ერთად ვთამაშობდი, რაღაც დაიგვიანეს. მარო ბებია ლოგინში ჩანოლილიყო, ჩასძინებოდა, ჩემი საშა ბებია ვერ ვიპოვე ეზოში, სამაგიეროდ, ვეფხვივით ლამაზ კნუტს წავანყდი. ვერაფრით მოვეფერე, გარბოდა და მემალებოდა, ვიპოვიდი, ისევ გამირბოდა, განა ეშინოდა, მეთამაშებოდა. მივყევი ფისუნის მივყევი და ხის ძველ სახლთან მივედი, სადაც საქათმე იყო მოწყობილი, სანამ ახალს აშენებდნენ, თურმე აქ ცხოვრობდნენ ჩემი წინაპრები, კოხტა ოდა სახლი იყო, ერთსართულიანი. სახლი ახალი კრამიტით გადაეხურათ. ძველი კრამიტები იქვე ეწყო კიბესთან ახლოს, ქათმები სადღაც დაბორიალებდნენ, საქათმის კარი ღია იყო, შევციხედე, იქნებ ფისო დავინახო თქო, მაგრამ იქ აშკარად არ იყო.

სისინის ხმა შემომესმა, კრამიტებიდან მოდიოდა, კონკრეტულად რომელიღაც კრამიტიდან, მივედი და სათითაოდ დავინყე მათი აწევა, რატომღაც მეგონა, რომ რომელიმეში ვეფხვის მსგავსი ფისო იქნებოდა შემძვრალი, მაგრამ ერთერთი კრამიტის ქვეშ, შავი, ლაპლაპა არსება დამხვდა, დამაინტერესა რა იყო, თავი ასწია და დამაშტერდა, მომეწონა. დიდხანს ვუყურეთ ერთმანეთს. დაველაპარაკე, ლამაზი, ყავისფერი თვალები ჰქონდა, ხმას არ მცემდა, გაოცებულებით, ხან მარცხნივ გადაა-

ქანებდა თავს, ხან მარჯნივ, მერე წვრილი, ორკაპიანი ენაც გამომიყო, მეც გამოვუყავი, რატომღაც ბალახისმჭამელ არსებად აღვიქვი, ირგვლივ კიდე შავი მიწისა და ქათმის სკლინტის მეტი არაფერი იყო, მივედი რალაც ხეებთან, ბუჩქებთან, დავგლიჯე ფოთლები, მივიტანე ამ არსებასთან და თავზე დავაყარე, ამომხედა გოცებულმა, მერე ფოთოლდაფენილ თავის კუდს ნაზად ღაბაბი დაადო და გაირინდა, ამ დროს ბებიას ძახილი შემომესმა, - ნენააა, სად ხარ თიკუნია, მოი აქანე გოგო, ბალი დაგიკრიფე ბებია, მოი, მოიიი!

გავიქეცი მთავარი სახლისკენ, შევვარდი სამზარეულოში და ბებიას ვეუბნები,-ბებია, იქ, საქათმესთან ისეთი ლამაზი ბაყაყია და არაფერს ჭამს, მიყურებს და მიყურებს გოცებული, თითქოს ადამიანი არ ყავდეს დანახული.

- საა მაი რაცხა ბებია!

- იქ, ერთერთი კრამიტის ქვეშ ვიპოვე.

- შენ, აი, ბალი ჭამე აგერ, წევიდე ერთი ვნახო, რა არის აქ შემომძვრალი!..

ერთი ბალი მოვადრე კუნწულას, მაგრამ ვინ გაცალა დაგემოვნება, - დიდუფუფუ! დაიკივლა საშა ბებია, - მამხედეთ ვინცხამ, უშველებელი გველია აქანე!!!

სიტყვა გველი რომ გავიგონე, საშინლად შემეშინდა, მაგიდის ქვეშ შევძვერი და მომეჩვენა, რომ გველმა ჩაისრიალა და სალტოც კი გააკეთა. დიდხანს ვიჯექი მაგიდის ქვეშ და საკუთარი გულის ბაგაბუგი მესმოდა, შიშისგან ცივმა ოფლმა დამასხა და ავქოშინდი, თითქოს ბევრი ვირბინე და დავიღალეო. ყურებიც ამიხმაურდა, ფეხები და ხელები დამიბუჟდა.

ეგრეთ წოდებულმა ყაზირლებმა გამომათრიეს მაგიდის ქვეშიდან, აქეთ მე ვიყავი ცუდად, იქით, საქათმესთან ბებია, აზრზე რომ მოვედი, ძველი სახლისკენ გავემურე, ბებია საზურგიან სკამზე დაესვათ, სახეზე წყალს აპკურებდნენ და გაზეთს უფრიალეებდნენ, თან ამშვიდებდნენ, - რაია, საშაიე, რამხელა ამბავი ატეხე, ჩეიარა ყორიფელმა და აი ბალანეც შეიბრაღე, შეხედე რაფერი გაფითრებულია!!!

-მოი ბებია, არ შეგეშინდეს, მოი ჩაგხიხუტო ბებია, ჩემო ანგელოზო, ე, ბებია, შეხედე რამხელაა... - თითი გაიშვირა ბებია ვიღაც მაღალი კაცისკენ, მხარზე ბარი ჰქონდა გადებული და ზედ იყო გადაკიდებული თავგაჭყეჭყილი შავი გველი.

- ამას უნდოდა ჩემი ბალანას მოკვლა?! - ისევ აქვითინდა საშა ბებია.

შემეშინდა და მეც ავტირდი, თან გავიძახოდი, - არ უნდოდა ჩემი კბენა, მხოლოდ მიყურებდა... მიყურებდა... კეთილი იყო! - მაგრამ, არავინ დამიჯერა, მეფუტკრე ილიკო ბაბუამ მითხრა,- კაი ახლა ბაბუ, რასაა რომ ამბობ, გველის სიკეთე ვის გოუგონია ქვეყანაზე, მაგაზე დოუნდობელი აფერი მეგულეა დედამინის ზურგზე და ქვეშეც, ბაბუა, იმისთანა კბენა იცის, გაგბშიკავს სამუდამოდ, გეშინოდეს ანი და საცხა წააწყდები გეერიდე, ბაბუა!

მამია ბაბუაც მოვიდა, მომხდარის შესახებ რომ უთხრეს გათეთრდა ბამბისფრად და მერე თითქოს საერთოდ გაუფერულდა და გაქრა. როცა დაღამდა და ბაბუამ ლოგინში ჩამანვინა, გვერდით მომინვა და მკითხა, - შეგეშინდა?

- კი, ბაბუა, ძალიან.

- თავიდანვე შეგეშინდა თუ მერე, ბებიაშენი ხომ მოარული პანიკაა!

- გვიან შემეშინდა, სამზარეულოში.

- ბებიაშენს შეუშინებია.

წამოვჯექი და ავტირდი.

- ახლა რაღა გატირებს?!

- ის მატირებს, რომ ჩემი გულისთვის მოკლეს! ისე საშინლად იკივლა ბებია და იმან მაინც არ უკბინა.

- გოგო, ბებიაშენის კვილს კაცის გულის გახეთქვა შეუძლია და გველის პატარა გული გაუძლებდა? რა გგონია, გველებმაც იციან შიში.

- ვერ ვიძინებ.

მამია ბაბუა ისევ გვერდით მომინვა და მითხრა, - გინდა ზურგი მოგფხანო? დაძინებაში დაგეხმარება და ხვალ, სანამ ციციანა-

თელეებს დავიჭერთ და მერე გავუშვებთ, დილით მდინარესთან მივიდეთ და ვითევზაოთ მე და შენ, კაი?

- კაი.

ბაბუა დიდხანს მფხანდა ზურგს, მერე თავზე მეფერებოდა, ჩამეძინა და კისერზე მაკოცა, ის კოცნა ახლაც მახსოვს.

არ შედგა ჩვენი თევზაობა, ვინაიდან, დილით დედამ სოფლის ფოსტაში დარეკა, დედამთილთან და ჩემთან დალაპარაკება უნდოდა. ბებია წავიდა ფოსტაში და რძალს სიტყვასიტყვით ჩაუკაკლა ამბავი ეზოში შემოპარულ გველზე. დედაჩემიც აღელდა, მოჰყვა ქოთქოთსა და ვაივიშს, აუ, გული მიგრძნობდა, ცუდი სიზმარი ვნახეო. ამ საუბრის მერე დილითვე დამავლო ბებია მხელი და თბილისში გამომაქანა. მამია ბაბუა გაოცებული დარჩა, გულით მოინდომა, სოფელში დავეტოვებინეთ. დას საყვედურობდა, - რა ფზუკიანი ხარ, ქალო, სად მიაპრონიალებ ბავშვს, გაუშვი ხელი!

ბებია კი პასუხობდა, - აქანე გველებია, ძამია, და მეშინია მე!

- ქალო, გველები ყველგან არიან...

- ნუ მასწავლი ჭკუას, გეინი, იქით!...

- აჰა, გზა თავისუფალია! - განზე გადაგა ბაბუა.

- აჰა, ახლა შენ იცი მამია, მიხედე დედას კარგად!

- უიმეეე! - ბუზღუნით გატრიალდა მამია.

თვალები გავახილე, გველი თავზე შემომხვეოდა, თავადაც დასძინებოდა. ამოვიკვნესე და ისიც შემეხმინა, - აბა, როგორაა საქმე?

- მე მგონი, კარგად, გმადლობ.

ნელნელა, ზღაზვნით მომაშორა თავიდან თავისი კუნთიანი სხეული, - უნდა წამოჯდე, მე არ მაქვს ხელები, რომ დაგეხმარო.

წამოვჯექი, - კიდევ ერთხელ, გმადლობ!

- კარგი, არაა საჭირო ამდენი მადლობის თქმა, წავალ განვიტვირთები. - თქვა და ტბაში შესაცურად გაემზადა.

- მოიცა! - შევაჩერე, მუხლებზე დაჩოქილმა ყვითელ გველს თავზე ხელი გადავუსვი, დავიხარე და ვაკოცე კიდევ, აღარც მეშინოდა და აღარც მეზიზღებოდა.

- ძალიან თბილი ხარ, მეტიც, ცხელი, მადლობა შენ! - მითხრა და ტბაში შესრიალდა, დიდხანს იყო იქ, ხანაც ყვინთავდა, ხანაც ტბის ზედაპირზე წვებოდა და ნებვირობდა, გამობრუნდა და იქვე მჯდომს მითხრა, - მივიდეთ ელიასთან.

ზუზუ

მივუახლოვდით ელიას, პირქვე იწვა ქვიშაზე და ეძინა, დაიღალა ბავშვი შრომით, წითელ თასში ჩავიხედე და გავვოცდი, ვარდისფერი მრგვალი ფორმის მარგალიტებით იყო სავსე. აი, თურმე რატომ ხსნიდა ბრტყელ, დახურულ ნიჟარებს, იქ მარგალიტები იმალებოდნენ. მარგალიტების მაძიებელი ბიჭუნა ყოფილა.

- ეს ამათი ბიზნესია, - გამახსენდა კოკოს ნათქვამი, გავხედე, ელიას თავთან დახვეულიყო და თავისი ნანვეტებული კუდის წვერს დასცქეროდა. გამელიმა, ადრე რომ მენახა ეს სურათი, გულიც გამისკდებოდა, მაგრამ არ შემეშინდა, ნამდვილად ვიცოდი, რომ ელიას არაფერს დაუშავებდა. მძინარე ანგელოზს ჰგავდა, ოქროსფერკულულებიანს, მხოლოდ კოცნა და საათობით ცქერა



თუ მოუნდებოდა ნებისმიერ არსებას, ვერანაირად გაიმეტებდი, მშვიერი მხეციც კი შეჩერდებოდა ამ მძინარე საყვარელი არსების წინაშე და გული სიკეთით აევსებოდა. ისეთი უწყინარი, ნაზი და დაუცველი ჩანდა...

- წავალ მე ჩემ სახლში, დავიღალე, ნახვამდის თიკო.

- დაისვენე, დროებით!

- რაა?! - გამოუშვა შეკითხვა გაცეზებულმა.

- დროებით მეთქი, ვიმედოვნებ, პირველი და უკანასკნელი არაა ჩვენი შეხვედრა, საუბარი...

- ააა, ჰო, ჰო, რა თქმა უნდა.

ერთობ ნასიამოვნებმა ჩამისრიალა და გამომხედა. ისევ გადავუსვი თავზე ხელი და გავუღიმე.

- რა კარგი ხარ. - გაიფიქრა და ეს ფიქრიც მოვიდა ჩემამდე.

დავრჩი პატარა ელიას გვერდით და სამჯერ მზის ჩასვლას ვუყურე, ულამაზესი სანახაობა იყო, მაგრამ მაინც საიდან ამოდის მზე, მხოლოდ დაისებს რომ ვხედავ?!

პლანეტას შემოვავლე თვალი, მთის ინტერესი გამიჩნდა, ნეტა რა იყო მთის უკან ან თუნდაც წინ.

ჰორიზონტზე აგურისფერი წერტილი გამოჩნდა და თანდათან გადიდდა, წამოვდექი და დავაკვირდი, რა უნდა ყოფილიყო? სულაც არ შემშინებია, უბრალოდ დავინტერესდი, დავინახე, ჩემსკენ მორბოდა ინგლისური კოკერსპანიელის ლეკვი, ჩამოყრილი ყურებით, მრგვალი, ლამაზი თვალებით, აშკარად ჩემსკენ მორბოდა ქასქასით. მომიახლოვდა და ფეხის თითებზე დამსუნა.

- გამარჯობა!

გველი, გასაგებია, რალაცნაირი ტელეპათიური უნარით მელაპარაკებოდა, მაგრამ ეს ლეკვი მართლა მეტყველებდა ბავშვის ხმით.

- გამარჯობა, პატარავ, - გავუღიმე, - შეიძლება ხელში ავიყვანო?

- ამიყვანე, ოღონდ ხელიდან არ გაგივარდე, მეტკინება.

- არა, რას ამბობ!

ავიყვანე და ჩავიხუტე, მოძრავ ცხიმის გორგალს წააგავდა ნაზი ბენვი ჰქონდა და ვარდისფერი ენა, ცხვირი ამილოკა.

- მადლობა კოცნისთვის, შეიძლება რაღაც გკითხო?
- მკითხე, ოღონდ ისევე აგლოკავ.
- რატომ იცით ძაღლებმა ცხვირზე კოცნა?
- ეს ნიშნავს იმას, რომ გენდობი, მომწონხარ და შენი მინდა ვიყო.
- შენ არავისი ხარ?
- კი, ელიასი ვარ, ჩვენ ერთად ვმუშაობთ.
- რას აკეთებთ?
- დაჯექი რა, სიმაღლის მეშინია, მე კიდევ კალთაში ჩაგიჯდები და ისე ვილაპარაკოთ.
- კეთილი, ასე იყოს.
- მე ვიგრძენი, რომ გიყვარს ძაღლები.
- რატომ უნდა მძულდეთ, თქვენ ისეთი საყვარლები და კეთილშობილები ხართ...
- დაიმორცხვა ლეკვმა, თითქოს გაიცინა კიდევ.
- მე რომ დაგელაპარაკე, რატომ არ გაგიკვირდა?!
- მთელი დღეა თქვენი კოკო გველი მელაპარაკებოდა და შენ როგორღა გამაკვირვებდი.
- ის არ ლაპარაკობს, თავში გიძვრება, მეშინია მაგისი.
- მეც შემეშინდა თავიდან, მაგრამ კარგი არსებაა, ბოროტი არაა, თან მე მომარჩინა, იცი?
- რა გაგიკეთა?
- უშიშარი გამხადა.
- რა კარგია, მეც მინდა შენნაირი გავხდე.
- სთხოვე და დაგეხმარება, ნამდვილი ექიმია, ადამიანი რომ ყოფილიყო, კარგი ფსიქიატრი იქნებოდა.
- ეგ უკვე გავაკეთე და არ დამეხმარა.
- რატომ?
- არ გჭირდებაო, თანაც პატარა ხარ და ვერ გაუძლებო.
- დაუჯერე რასაც გეუბნება, ის ჭკვიანია.
- მე მგონი ეზარება და იმიტომ არ მეხმარება.
- არა მგონია, ეზარებოდეს, ალბათ, მართლა არ გჭირდება, შენ ძაღლი ხარ და ძაღლები მამაცები არიან. რას საქმიანობთ შენ და ელია?

- არ იცი?!
- არა, ჯერ კარგად არცერთ ბიჭუნას არ ვიცნობ, მეტნაკლებად მათეს და ცოტათი რაფაელეს, ელიას არა.
- ყველაზე მეტად ელია მიყვარს, ჩემი მეგობარია და ერთადაც ვმუშაობთ.
- ეგ მაინტერესებს, რას საქმიანობთ.
- მარგალიტების მოძიებაში ვეხმარები, შევცურავ ტბაში და პირით გამომაქვს ნიჟარები, ის რომ გაიღვიძებს, ისაუზმებს, მოდის და იწყებს მარგალიტების ამოღებას.
- მერე შენ რას აკეთებ?
- მე ვშრები და მივდივარ თეთრ სახლში, იქ ჯამით მხვდება ჩემი საკვები, მერე ვიძინებ. მერე ისევ ვიღვიძებ და ბაობაბების თესლების მოსაძებნად მივდივარ, რომ მომშვივდება ზოგს ვჭამ კიდევ, ჩემთვის კარგია, მალე გაზრდაში მეხმარება.
- გამახსენდა, პატარა პრინცის პლანეტაზე ბაობაბები გაჩნდნენ, რომელთაც შეეძლოთ პლანეტის დაზიანება და ბიჭუნას დედამინიდან ბატკანის წაყვანა უნდოდა, რომ ეპოვა და შეეჭამა ბაობაბები. ბატკანი არ ცხოვრობს აქ?
- არა.
- არც არასდროს ყოფილა ნეტა?
- არა, აქ მხოლოდ ნახატია, პრინცის ოთახშია კედელზე ჩამოკიდებული.
- წავიკითხე პრინცის ამბავი და მოვიხიბლე, ბედნიერი ვიქნებოდი, რომ გამეცნო, სადაა?
- წავიდა, თავის მოლაპარაკე ვარდთან ერთად.
- რა, თქვა, სად მივდივარო!
- სამოგზაუროდ, სხვა გალაქტიკაზეო.
- და, როდის დავბრუნდებიო?
- ასე უთქვამს, აღარ დავბრუნდები, მერე ღმერთს უნდა ვესტუმრო და მასთან დავრჩეო.
- ამ ბიჭების მამაა?
- იშვილა ესენი და ამათ დაუტოვა ეს პლანეტა.
- გამოდის, რომ არც ესენი არიან ღვიძლი ძმები.

ლეკვი ამომაბობლდა და თათებით მომეხვია, ლოყაზე მკოცნიდა ვარდისფერი ენით, მეც ვკოცნიდი, რატომღაც მეგონა, რომ ბაობაბის სუნი ასდიოდა. ისეთი სუფთა და ღუნღულა იყო, რომ მისი ჩაკბეჩაც კი მომინდა.

- ჯერ მხოლოდ მათე იყო. დრო გავიდა, გაიზარდა მათე და მოწყენილ ბავშვად იქცა, ხანდახან ტიროდა კიდევ.

- და რატომ ტიროდა?!

- მარტო გრძნობდა თავს და იმიტომ. ამიტომ, პრინცმა მათე კოკოს დაუტოვა და წავიდა, კიდევ ორი, ძალიან პატარა ბიჭი მოიყვანა, მათემ და პრინცმა გაზარდეს ესენი და მათე ამის მერე სულ იცინის და გახარებულია.

- დამავინწყდა მეკითხა, როგორ მოგმართო, რა გქვია?

- ზუზუ ვარ მე.

- ირანულ-ქართული სახელი რატომ გქვია?

- იმიტომ, რომ ქართველი ვარ.

- რანაირად, როცა ინგლისური კოკერსპანიელი ხარ.

- მასე თუ ვიმსჯელებთ, ჯერ ესპანური წარმომავლობისანი ვიყავით, მერე ინგლისელებმა ცოტათი გადაგვაკეთეს და გავხდით ინგლისურები, მაგრამ მე, საქართველოში გავჩნდი.

- ზუზუ, თუ ქართველი ხარ, აქ როგორ აღმოჩნდი?

- არ ვიცი, ეტყობა გადამაგდეს, გამიმეტეს ადამიანებმა, სადღაც დამაგდეს, ბალათერმა მიპოვა და მომიყვანა.

- ვაა, ესეც რა ქართული სახელია, და ვინაა ეს ბალათერი.

- ქართველი არწივია.

- ანუ, დედამინელია?

- კი, ასეა, ძალიან მიყვარს.

- აქ ცხოვრობს?

თავი გააქნია ზუზუმ, -არა, სტუმრად მოდის ხოლმე და ბაობაბებს ვატანთ, რომ ისევ დედამინაზე დააბრუნოს, რომ იქ აღმოცენდნენ და გაიხარონ.

ზუზუ ელიასთან მიცუნცულდა.

- არ გააღვიძო, ცოდოა.

- გავაღვიძოთ, ეყოფა ძილი.

ზუზუმ დაყნოსა. ელიას თმა, სახე, ყელი, მერე ცხვირი გაულოკა. ელიამ თვალები გაახილა, ლეკვს გაუღიმა და ნაზად, თავზე ხელი გადაუსვა. ზუზუმ ხტუნვა დაინყო, - ადექი, ადექი, ვითამაშოთ!

- მაცალე, გავიზმორო, და ვითამაშოთ!

„გმადლობ თიკო!“ - ჩამესმა კოკოს ხმა, ყურში კი არა, თავში.

- რისთვის!

- გავიგონე, რასაც ეუბნებოდი ზუზუს ჩემზე და გამიხარდა, დიდი ხანია, ასე არაფერი გამხარებია.

- შენ აქ იყავი, აქ ხარ?

- არა ვარ მანდ, მაგრამ სადაც ვარ, ყველგან შემიძლია მოგისმინო.

- დედამინაზეც?

- არა, მანდ აღარაფერი მესაქმება.

- გულახდილად გეტყვი, თუ ასე ყველასი გესმის, საშიში ხარ!

- ვითომ რატომ!

- შეგნევს უნარი სხვები შენს ჭკუასა და ნებასურვილს დაუმორჩილო.

- რომც შემეძლოს, მაგას არც ვიკადრებ, და თანაც არ შემიძლია ეგ!

- აბა, მე როგორღა მომისმინე?

- შემიძლია ფიქრებით მოგიკითხო, დაგეხმარო სიტყვით, დარიგებით, ისიც მხოლოდ იმიტომ, რომ მე შენში უკვე ვიყავი, ვნახე შენი ფერი, სული, შენი გენეტიკა და იმიტომ.

- ანუ, როცა დედამინაზე დავბრუნდები, იქ ველარ დამელაპარაკები ფიქრებით?

- დიახ, ასეა, ჩემო კარგო.

თავი ჩავლუნე და გავიფიქრე, კარგი იქნებოდა, ხანდახან შემხმინებოდა დედამინაზე კოკო, აქაურ ამბებს მომიყვებოდა და ჩემს მოკითხვებს ბავშვებს გადასცემდა.

- არ გამოვა ეგ ამბავი, არა! - შემეხმინა კოკო, სისინით იცინოდა, ძალიან ხმამაღლა.

- არ მაკონტროლო კოკო, დამტოვე ხოლმე ჩემს ფიქრებთან, იზამ ამას?

- ნება შენია, იყოს ასე.

ელიამ და ზუზუმ დაჭერობანას თამაში დაიწყეს, ისე ბზრია-
ლებდნენ, თავბრუ დამეხვა.

ელიამ ბრძანა, - თიკო დეიდა, უნდა გამომყვეთ, სადილის
დროა უკვე, მერე რამე ვითამაშოთ, ამასობაში მათე და რაფაე-
ლევ მოვლენ.

- რა უნდა მაჭამო ელია?

- რა და, გოგრის წვნიანი.

- მეტი არაფერი?

- არა, კიდევ ფორთოხლისა და გრეიფრუტის წვენიც უნდა
დალიოთ.

- ეგ ხომ უკვე დავლიე, ალუბლის არ გაქვთ?

- უარის ნიშნად თავი გააქნია ელიამ, თან მაინტერესებდა,
როგორი იქნებოდა ამათი გოგრის წვნიანი.

- სალამოს ვახშმად რა გვექნება?

- თქვენთვის მხოლოდ ნუშის რძე.

- ოო, ეგეთი რძე არასდროს დამილევია, მხოლოდ ძროხის
რძეს მასმევდნენ, ისიც ძალით.

- ეს რძე მოგეწონებათ.

ზუსტად ისე მოხდა ყველაფერი, როგორც ელიამ თქვა. მი-
ვეუსხედით სუფრას, მათე და რაფაელევ გამოჩნდნენ. მერე ზუ-
ზუს უბრძანეს გარეთ გადიო, მაგრამ ძალიან მომინდა ჩვენთან
ყოფილიყო, ვთხოვე დატოვეთ მეტეჟი. ზუზუ გათამამდა, თავი-
სი საკვები არ შეჭამა, გოგრის წვნიანი მაჭამეთო და აჭამეს, აბა,
რალას იზამდნენ?!

ბიჭებმა მეც მიმითითეს რა უნდა მექნა, კბილები გაიხეხე და
ნადი, დაიძინეო. ნავედი ჩემი ოთახისკენ, მაგრამ მარტო დაძი-
ნება არ მომინდა, ვანიშნე, გამომყოლოდა, ისიც წინ გამიძღვა
ზუზუ.

- სად მიდიხარ ზუზუ? - ჰკითხა ელიამ.

- თიკომ და მე ერთად უნდა დავიძინოთ.

- დღეს ჩემთან უნდა დაგეძინა, ზუზუ!

- მე თიკოსთან მინდა, - თქვა ზუზუმ.

ელიამ გადაიკისკისა, - შე მოლაღატევე შენა, ჰო, კაი, მიდი!
ლოგინი გაშლილი დამხვდა, რომელიღაცა ბიჭუნას თეთრი
ლამის პერანგი სათუთად დაედო ბალიშზე. გული ამიჩუყდა.

კაბის გახდა დაეინყე და ზუზუს შეეხედე, პანია, მოკვეთილ
კუდს აქიცინებდა და ინტერესით მიცქერდა.

- შენ გვერდზე გაიხედე ზუზუ!

- რატომ?!

- მერიდება, რომ მიყურებ.

- რისი გერიდება, გიყურებ რა!

- კარგი, ოღონდ არავის უთხრა, გახდილი რომ მნახე.

ზუზუმ გაიცინა და ცოტათი დაინკმუტუნა კიდეც.

ჩავიცვი ლამის პერანგი და ჩავნექი ლოგინში. ლეკვი ამოხტა
სანოლზე და ჩემს ფეხებთან მოკალათდა.

- მოდი ჩემთან, ლამით ფეხების ქნევა ვიცი და შემთხვევით
თავში არ წაგკრა.

- არაუშავს, გავუძლებ.

- მოდი ჩემთან.

- მერე არ შეგანუხებ?

- შენ როგორ უნდა შემანუხო, იცი, რამდენ ძალღონად დამიძი-
ნია ჩემ სანოლში?

- მართლა, ბევრი ძალღი გყოლია!

- კი, სამი მყავდა. ჯერ შპიცი ბაჩო მყავდა, მერე შენნაირი
გოგო ძალღი ტოჩა ცხოვრობდა ჩემთან ცოტახნით, პატრონებ-
მა დამიტოვეს დროებით. მერე ვილაცამ ლეკვი მომცა ვილაცის-
თვის გადასაცემად, და ის ლეკვი, სანამ პატრონს მივგვრიდი, 4
დღე და ღამე ჩემთან იყო.

- როგორი კეთილი ქალი ყოფილხარ, - მითხრა ზუზუმ.

თავი გულზე დამადო, - მე ახლა შენი დუგუდუგუ მესმის, ძა-
ლიან ნელა ამბობს დუგუდუგუს.

- შენ რომ ხარ ჩემს გვერდით, იმიტომაა მშვიდად ჩემი გული.

- და ეს ჩემი ბრალია?! - გაიკვირვა ლეკვმა.

- რა თქმა უნდა, შენ ჩემი იმედი ხარ ეხლა, საშინლად მეძინე-
ბა, მაგრამ ვიცი, ცუდი სიზმრისგან დამიცავ.

- რა უნდა გავაკეთო?
- არაფერი, ჩემთან ერთად დაიძინე, ცუდ სიზმარს შეეშინდება და აღარ გამეკარება.
- რომ იცოდე, როგორ მიხარია!
- მეც, ჩემო პატარავ, კარგად ჩამეხუტე, გიგრძნო მინდა, რომ შემთხვევით არ გაგჭყლიტო.
- ნე გეშინია, მე არ გავიჭყლიტები.
- ვითომ რატომო?!
- მიყვარხარ და იმიტომ.

ლამაზ თავზე ვაკოცე პატარას, მანაც თავისებურად, ცხვირის ალოკვით გადამიხადა მადლობა და მაშინვე ჩაგვეძინა.

ლამით ხვრინვამ გამაღვიძა, ზუზუ ქშინავდა, ადამიანივით, ღრმად ეძინა, ტკბილად. ფრთხილად გამოვეცალე და გამახსენდა ერთი ძაღლი, რომელმაც დიდი მეგობრობა გამიწია ცივი ოქტომბრის ღამეს.

მეტისი ლეკვი მოვიდა ჩვენს სახლთან და მაინცდამაინც ზუსტად ჩემ სადარბაზოს შეაფარა თავი, შეშინებული ჩანდა, სულ ნკმუტუნებდა. მეცოდებოდა და ვკვებავდი. სხვების დამოკიდებულება ამ არსების მიმართ სხვადასხვაგვარი იყო, ზოგი წინხლს ამოარტყამდა მძინარეს, ზოგიც წყევლიდა, ზოგი ქოქოლას აყრიდა, ზოგიც ჩემსავით ყურადღებას აქცევდა და დაიბნა სანყალი, კარგა ხანს იყო ამ მდგომარეობაში, ვერ ხვდებოდა, ვის როგორ მოქცეოდა.

კეთილი ადამიანები დაიმახსოვრა და ვინც კარგად ვექცეოდით გვეფერებოდა, ზოგს კი უყეფდა და ლიფტამდეც არ უშვებდა. ეს იმ დროს ხდებოდა, როცა გაიზარდა და დავაჟყავდა, როგორც ძაღლმა, საქმე გაიჩინა, უცხო ხალხს უყეფდა, ხშირად მანქანებსაც მისდევდა ყეფაყეფით. ძაღლი იყო და აბა სხვა რა უნდა ექნა?!

დილით და საღამოს ვკვებავდი ხოლმე, ისიც კუდის ქიცინით მაცილებდა ლიფტამდე, სახლშიც ვეპატიჟებოდი, მაგრამ ლიფტში ცოცხალი თავით არ შემოდებოდა, ფეხითაც ავსულვარ მეექვსე სართულზე ამ შავი ძაღლის გამო, ვიმედოვნებდი ამომყვე-

ბოდა, მაგრამ არა, მხოლოდ მესამე სართულამდე და მერე ისევ უკან ბრუნდებოდა პირველ სართულზე, ერთი მეზობლის კართან წვებოდა და იძინებდა, ის ქალი კეთილი იყო, თბილად რომ ყოფილიყო, რაღაც ძველი სვიტერი დაუფინა ძაღლს მოსასვენებლად. ერთობ ემადლიერებოდა იმ ქალს ეს ძაღლი. სახელი არ ჰქონდა და ვისაც რა უნდოდა იმას ეძახდა, არცერთ შეძახილზე არ რეაგირებდა. ძაღლოს თუ დაუძახებდი, მხოლოდ მაშინ თუ მოგაქცევდა ყურადღებას, ალბათ იცოდა ძაღლი, რომ იყო და იმიტომ.

ერთხელ, ჩემი ვაჟი მათე წინასწარ გავაფრთხილე, საღამოს შეიძლება დამაგვიანდეს-მეთქი, ისიც მელოდა. ღამის პირველ საათზე დავბრუნდი ტაქსით შინ. სადარბაზოში რომ შევედი, შავ ძაღლს ეძინა, დავხედე, გამოვიძახე ლიფტი და ავედი ჩემ სართულზე, დავრეკე ზარი ერთხელ, ორჯერ, მრავალჯერ. ვაბრა-ხუნე, მობილური ტელეფონითაც დავურეკე, მაგრამ არ მიპასუხა, კარიც ვერ გავაღე, შიგნიდან, ურდულით იყო გადაკეტილი. მივხვდი, რომ ბავშვს ჩასძინებოდა. ნანიკოც ახალი წასული იყო სახლიდან, რამდენიმე კვირის წინ მოვიდა ჩემი გოგოს შეყვარებული და გამომიცხადა, ნანიკოს წასაყვანად მოვედიო, ჩვენ ერთმანეთი გვიყვარსო. განზე გავდექი. სასიძო წინ გამიძღვა და შეყვარებულის ოთახში შევიდა.

ვკითხე ქალიშვილს, - ნანიკო, გინდა წასვლა?

თავი დამიქნია.

- გიყვარს?! - ისევ თავი დამიქნია.

ამ დროს მათეც შემოვიდა ოთახში.

- კარგი, გაყევი მაშინ.

ნანიკო წამოხტა სანოლიდან, დაავლო ხელი დიდ ჩანთას და ტანსაცმლის ჩალაგება დაიწყო. გულზე სევდა შემომანვა, მაგრამ რას ვიზამდი. გული დამწყდა იმის გამოც, ასე უბრალოდ მიდიოდა ჩემგან. მამა რომ ცოცხალი ყოლოდა, განა ასე გაუშვებდა ქალიშვილს სახლიდან?! ვფიქრობდი და ცრემლს ძლივს ვიკავებდი, წავიდეს, ბედნიერი იყოს, მთავარი ესაა.

დამშვიდობება გამოგვივიდა უცნაური. ნანიკო და გიორგი

კარებთან იდგნენ, მე და მათე მათ მოპირდაპირედ. გიორგიმ და მათემ ერთმანეთს ხელი ჩამოართვეს. ნანიკო იდგა და გვიყურებდა, გვილიმოდა, - მათე, მოვალ ხოლმე სახლში და დავრჩები ღამეც, ხანდახან! - ასე უთხრა ძმას, მერე ისინი გავიდნენ, ჩვენ კარებთან ვიდექით გაქვაგებულები და ველოდით ლიფტის ამოსვლას, რომ ისინი წასულიყვნენ. წავიდნენ...

შემოვბრუნდით სახლში, კარებიც ჩავრახეთ. თეფშები გავრეცხე, არ მახსოვს, კიდევ რაღაც გავაკეთე. ვკითხე მათეს, - გული არ დაგწყდა, ნანიკო რომ წაიყვანა ბიჭმა?

- არა, რატომ!

- დის შინ დატოვების სურვილი არ გაგიჩნდა?!

- მოიცა რა, ძლივს მაგან რაღაც მოახერხა და...

- რას ამბობ მათე! - გამეცინა უცებ.

- გოგო სულ შინ იჯდა ან უნივერსიტეტში იყო ლექციებზე და მაინც გათხოვდა. რა, ადვილი გგონია ქალიშვილის გათხოვება დღეს?! მომეწონა გიორგი.

- მართლა?

- რაც მთავარია, განათლებულია, გაგებული, წესიერი და თან მართლა ბიჭია.

- აბა, ვინ შეიძლებოდა კიდევ ყოფილიყო!

- რა ვიცი კაცო!... ზოგჯერ გოგოს ჰგონია ცოლად ბიჭს მიყვება და აღმოჩნდება, რომ თურმე გოგოს გაყვა!

ამის გაგონებაზე ხარხარი ამიტყდა.

- დედა, როცა ცოლის მოყვანას გადავწყვეტ, წინასწარ უნდა შევამოწმო.

- რატომ ბიჭო!

- რა ვიცი, მთავარია გოგო აღმოჩნდეს! - ჩაიქირქილა ჩემმა მათემ.

ზუზუს წამოყვებამ შემაკრთო, ჩემ ბალიშზე დაჯდა და მითხრა; - თიკო, კარი გამიღე.

- რატომ, იყავი ცოტახანს ჩემთან.

- ისა, დროა ტბიდან ნიჟარები უნდა გამოვიტანო.

- კარგი.

სანამ ავდგებოდი, ზუზუმ ჩემი ხელის გალოკვა მოასწრო და კარებთან მიკუნკულდა. გავაღე და ისიც ყეფაყეფით გაიჭრა ღია სივრცისკენ.

ნეტა რა დღე გამითენდა, ან როგორ დამიღამდება, მთავარია, არ მოვიწყინო და მონატრებამ გული არ დამიმძიმოს. მივიხედ-მოვიხედე, ჩემი კაბა ველარ დავინახე, მაგრამ მის ადგილას ახალი იდო, იისფერი, თეთრი კოპლებით კი არა, უკვე მოზრდილი ბურთულებით მოხატული. გამეღიმა. აბაზანის წყლით გავსება დამეზარა და შხაპი მივიღე, მოვწესრიგდი.

მისაღებ დარბაზში, უზარმაზარ მაგიდაზე უკვე იდო ჩემთვის განკუთვნილი საუზმე, ერთ თეფშზე თხლად დაჭრილი ანანასი, მეორე, ცოტათი ღრმა თეფშზე ეყარა ნუში და კაკლის დაუქუც-მაცებელი ლებნები და რა თქმა უნდა, უზარმაზარი ჭიქით ციტრუსის წვენი.

საუზმის შემდგომ ვიგრძენი, რომ თავში რაღაც კვანძი თუ ნასკვის მსგავსი რამ გამეხსნა, გარეთ გავედი და ჩემს ფილტვებში ვილაცამ თითქოს ქოლგები გაშალა. შეეყონდი, ვინაიდან კვლავ სადარბაზოს მრავალსახელიანი ძალღი დამიდგა თვალწინ. გონებამ კვლავ დედამინაზე დამაბრუნა, იმ ღამეს, მათეს ჩემს ლოდინში სავარძელში რომ ჩაეძინა და კარებს ვერ მიღებდა.

სასონარკვეთილი კიბის საფეხურზე ჩამოვჯექი, ვის მივდგომოდი ღამის გასათევად ამ დროს, ვერცერთ მეზობელს, ვერც მეგობარს ვერ შევანუხებდი იმ მიზეზით, რომ სახლში ვერ შევდივარ და თქვენთან ღამე გამათევინეთო, სიძესთანაც კი ვერ წავიდოდი, მერიდებოდა და საფუთეც უკვე დაცარიელებული მქონდა, ტაქსიმიც ვერ ჩავჯდებოდი... ეჰ, რაც არის არის, ვიქნები აქ, გავიფიქრე და რას ვხედავ, შავი ძალღი ამოდის ფრთხილად და მონინებით, სახეში მიყურებს!

- ჩემს გასამხნეველად მოხვედი ბუთქუნავ? - ვკითხე მე.

ძალღმა კუდი გააქიცინა თავი დახარა, მომიახლოვდა და ჩემ გვერდით გაწვა. მკლავი გადავხვიე და ჩემსკენ მოვზიდე, მორჩილად მომყვა და ჩამეხუტა, თან მყნოსავდა, გრძნობდა, რომ მციოდა და ცდილობდა თავისი სხეულით გავეთბე. ასე თავმიდებულებს ჩავგვიძინა.

მობილურმა დარეკა. მათე იყო.

- სად ხარ დე!

- აქ ვარ შვილო, კარებს არ მიღებდი და რა მექნა?!

უცებ გაალო კარი მათემ და კიბეზე მჯდომი, შემცივნებული და ძალთან ჩახუტებული რომ დამინახა, გაშეშდა, მერე გაელიმა, - ერთი ამას უყურე, რა გეშველებოდა, ქვეყნად ძაღლები რომ არ ყოფილიყვნენო.

წამოხტა შავი ძაღლი და მათესთან მივიდა.

- შემოდი ძაღლო! - უთხრა მათემ. მაგრამ არა, ის არ შემოვიდა, მერე მე მივმართე, - დამელოდე, ახლავე გამოვალ.

კარი სანახევროდ მივხურე, მაცივრიდან შებოლილი ლორი გამოვიღე, დავჭერი, დავაქუცმაცე, თეფშზე დავყარე და სადარბაზოში გავიტანე, რომ ძაღლს გავმასპინძლებოდი, მაგრამ ის კარებთან აღარ იდგა, მოშორებით მელოდა, ქვედა სართულის დასაწყისში.

- მოდი პატარავ, მიირთვი!

არ მოვიდა, თავი დახარა და ფრთხილი ნაბიჯებით დაეშვა კიბეზე, არ მიიღო ჩემგან არც მადლიერება, არც მონყალება. გამიკვირდა...

რაფაელე დავინახე, პლანეტას ასუფთავებდა.

მივუახლოვდი და მივესალმე.

- არ გინდა დაგეხმარო?

- არა! - მიპასუხა რაფაელემ და საქმე განაგრძო.

ახლა ტბასთან მივედი, გაფაციცებით მუშაობდა ელია, თან რაღაც უცხო მელოდიას ღიღინებდა.

- ელია, გამარჯობა!

- დილა მშვიდობის, თიკო დეიდა! - მხიარულად მიპასუხა. მივხვდი, რა არსებას ვამსგავსებდი ამ ბავშვს, დელფინს, მხიარულს, კეთილს, უანგაროს და მეგობრულს.

- ელია, მასწავლე, როგორ გავხსნა ნიჟარები და მეც მოგეხმარები.

თავი გააქნია ჯიუტად.

- რატომ ელია?!

- ეს ჩემი სამუშაოა და მე უნდა გავაკეთო.

მენყინა ეს რომ მითხრა, - აჰა, გასაგებია!

გავაგრძელე გზა და არც კოკო შემხვედრია, არც ზუზუ. მათე ხომ არასდროს იყო ამ პლანეტაზე, ალბათ, დაჰქროდა თავისი ცის მანქანით სადღაც. უსაქმურობამ დამლალა, წიგნი მაინც მქონოდა რამე, რომ წამეკითხა.

ამ ფიქრებში ვიყავი, რომ ზუზუს ცივი და სველი ცხვირი შემეხო ფეხზე.

- როგორ ხარ!

- კარგად, ზუზუ.

- ნავალ, შევჭამ, მალე დასვენების საათი დადგება, ჰოდა დამელოდე, არსად წახვიდე, მოვალ და გაგართობთ.

თქვა, და თეთრი სახლისკენ აიღო გეზი. რაო, რა თქვა? გაგართობო თუ გაგართობო, როგორც ჩანს მიხვდნენ, მოწყენილი რომ ვარ.

არ მახსოვს, რამდენჯერ დავტკბი მზის ჩასვლით, მერე ტბის ქვიშაზე მჯდარს, მუხლებზე თავჩარგულს ჩამეძინა.

მეორე ნაწილი არწივი პალატირი

თემური დამესიზმრა, ჩემი მეუღლე, ადრეც დამესიზმრა რამდენჯერმე, მას შემდეგ, სადაც წავიდა, იქ, საიდანაც უკან არ ბრუნდებიან და ეს მკლავდა, მანადგურებდა, მონატრება მტანჯავდა მუდმივად, დაუმთავრებელი შეხვედრის მოლოდინი, სევდა და ამის გამო შევიძულე სიკვდილი, მზად ვიყავი სადმე შეეყროდი და ჩემი ხელით დამეკლა, როგორც მხეცი, ამეკუნა, მერე დამენვა, მერე ფერფლი ისეთ ადგილას გამესტუმრებინა, მისგან მტვრისა და ფერფლის ერთი მოლეკულაც რომ არ დარჩენილიყო, მაგრამ ფუჭი იყო ეს ოცნება, უტოპია.

ყოველ ღამით უფალს ვთხოვდი დამსიზმრებოდა და რამდენჯერმე დამესიზმრა კიდევ. ვხედავდი, გული სიყვარულით მქონდა სავსე, ის კი ჩემსკენ არც კი იხედებოდა, თითქოს არც მცნობდა, ცალი თვალითაც არ შემოუხედავს და ვიღვიძებდი გამწარებული, გაოგნებული. ადამიანი, ჩემი ყველაზე ახლობელი, მეგობარი, თანამგზავრი ამგვარად რატომ მექცეოდა სიზმარში, რატომ!!!



წავიდა, თავი დამანება, განმერიდა, დამშორდა, გამიმეტა მარტოობისთვის, გასაჭირისთვის და შეჭირვებისთვის ამ დაუნდობელ საზოგადოებაში, ვითომ რომ უყვარხართ, ვითომ რომ გემეგობრებიან, ეცოდებით, მაგრამ, ნაქცეული თუ ფეხზე წამოდექი, ამას არ გაპატიობენ და ჩასანახლად მზად არიან, რომ კვლავ წაიქცე, დაიფშვნე, განადგურდე და, წარმატების ჟამს, კარგად და მშვიდად ყოფნის დროს აწყდები იმ ადამიანების მხრიდან მტრობასა და შურს, საერთოდ რომ არ მოელი, მაგრამ ყველაფერს ეჩვევა ადამიანი...

საკუთარი თავის იმედად ყოფნას ეჩვევი, უპირველეს ყოვლისა, გზად თუ კეთილი და ძლიერი ადამიანი ერთჯერადად მაინც ხელს შეგაშველებს უანგაროდ, უზომოდ გიხარია. საოცარია, ვისგანაც თანადგომას ელი და ის ზედაც არ გიყურებს, ცხოვრებაში ჩნდება ვილაც სხვა, უცხო, რომ არ მოელი მისგან არაფერს და ის გევილინება გადამჩინებულად. ნეტა, ამგვარი ფაქტებით რისი დამტკიცება უნდა უფალს?! არ ვიცი.

ახლაც გაურკვეველობაში ვარ, არ ვიცი რა დამემართა, რა მჭირს ნეტავ, ან აქ რატომ ვარ...

ჰო, აქ, ამ უცხო სამყაროში ჩემი შვილების მამა გამომეცხადა, მარტო იდგა მინდორში თავჩაქინდრული. მისკენ გავიქეცი, თავი არ აუწევია ჩაფიქრებულს, შეტრიალდა და წავიდა, სახეც არ დამანახა, სახე, რომელიც ასე მიყვარდა ერთ დროს და ახლა, წლების გასვლის შემდეგ, მისი ნაკვთები ჩემს წარმოსახვაში გაბუნდოვანდა, გაფერმკრთალდა და შორს წავიდა თვალთახედვიდან, ვერა და ვერ მოვახერხე ამ სახის ახლოს მოტანა... და მაინც არ დამანახა, რატომ ღმერთო! მივდევი ჩემსკენ ზურგშექცეულად, მშვიდად მიმავალს და მაინც ვერ ვენეოდი, მეტიც, მანძილი ჩვენს შორის უფრო და უფრო იზრდებოდა და დავილაღე, ავტირდი.

- თიკო დეიდა! - მხარზე შემეხო რაფაელეს ტკბილი, ფუმფულა ხელი.

ელიასაც თანაგრძნობით შეჭმუხვნოდა წარბები, მათე დონჯშემორტყმული იდგა და მიყურებდა, ზუზუს თავი გვერდზე

გადაეხარა და ასე მიცქერდა თავისი მრგვალი თვალებით, კოკოც ყალყზე შემდგარიყო, მას შეეხედე, მკითხა და ეს შეკითხვა მხოლოდ მე მესმოდა და სხვას არავის:

- ცუდი სიზმარი ნახე, გოგო?

თავი დაფუქნიე.

- რა მოხდა?-იკითხა მათემ, - ბავშვებმა ხომ არ განყენინეს?

- არა, რას ამბობ, ჩამეძინა და ცუდი სიზმარი ვნახე.

- არ გინდათ, მთასთან მისვლა? - მკითხა ელიამ.

- რატომაც არა! - ვთქვი მე და მჯვრით ცრემლები მოვიწმინდე.

ასე გავუღექით ექვსნი გზას მთისკენ.

გზად მიმავალს ეჭვი მეპარებოდა, რომ საერთოდ ვარსებობდი, რომ სხეული მქონდა. ვფიქრობდი, ალბათ სული ვარ უკვე და ეს სამოთხეა, ან, ისეთი რამ, რაც სიცოცხლეში არც მე და არც სხვა ვინმე სულიერმა არ იცის, ჯერ, ალბათ, ადგილი ვერ მიპოვია აქაურ ცხოვრებაში, როგორც სულს და რა ვიცი მე!.. აქ ყველაფერი ლაპარაკობს, ადამიანები, ცხოველები და კიდევ, ვხედავ, რომ ყველა ბიჭია, მე კიდევ განსხვავებული ვარ, მდედრი ვარ, უმცირესობაში ვარ?! არ ვიცი, ალბათ ერთადერთი ეგზემპლარი ვარ და რა ვიცი მე, რა ვიცი!!!

მივაღექით მთის ძირს, დავდექით ექვსივე, მივბაძე ამათ და მეც მათსავით მთის წვერს დავუწყე მზერა. უზარმაზარი არწივი მოფრინდა კაუჭა ნისკარტით, რძენარევი ცხელი შოკოლადის ფერი, ისეთი დიდი, რომ ჩვენ ყველანი, მის გვერდით წერტილებად თუ გამოვჩნდებოდით. მინახავს არწივები თბილისის ზოოპარკში, მაგრამ გოლიათები არა!

მთის წვერზე დადგა ბრჭყალებიანი ფრინველთა მეფე, ამაყი, მკერდგამონეული, უზარმაზარი ფრთები მოკეცა, შემდგომ ადამიანივით დოინჯი შემოირტყა წელზე, მერე ცალი ფრთა ასწია და საჩვენებელი თითიც აღმართა ცისკენ, არა, თითი არ იყო ალბათ, თითს ჰგავდა... არ მომეჩვენა, ნამდვილად ხელებივით იყენებდა ფრთას, ან ფრთები ჰგავდა ხელის მტევნებს, არ ვიცი, არ ვიცი მე! ალბათ შევიშალე და ეს ყველაფერი სიზმარია, ოღონდ ის ვერ გამირკვევია ცუდი სიზმარია თუ კარგი. აქ ყველა კეთილია და ალბათ არწივიც.

დაგვხედა ზემოდან, ომახიანი, მამაკაცური ხმით ჩამოგვძახა, - მოხვედით მეგობრებო? ეს ქალბატონია თქვენი სტუმარი?! მოგესალმებით ქალბატონო, გელოდებით, ამოდით ყველანი. პირველი კოკო იყო, ვინც წინ გასრიალდა, ამას მიჰყვნენ მათე, რაფაელე, ელია. მე ბოლოში მივჩანჩალებდი, გულგრილი, ყურებჩამოყრილი, უკვე აღარაფერი მიკვირდა და არც არაფერი მაინტერესებდა, მივდევი მათ, ელიამ ხელი ჩამკიდა, ამზიდა სიმალლისკენ, მკლავი მეტკინა, მაგრამ რას დავეძებდი, ყველაფერი სულერთი გახდა, აბა რა, როცა შენიანები გენატრება, ნასულები, დარჩენილები და იმედი გაქვს გადანურული, მათ ველარასდროს შეხვდები, მხოლოდ იმიტომ, რომ დედამინაზე არ ხარ და არ იცი, რა გელის წინ, მაგრამ რას დავეძებდი, არაფერი აღარ მაინტერესებდა და არც მიკვირდა. უინტერესო იყო ჩემთვის ის, რაც ახლა ამ წუთს ხდებოდა. რა უნდა გამკვირვებოდა, მთის წვერზე გოლიათი ფრინველი გველოდა, რა მერე, რა!

ეს ჩემთვის იყო ასე, იმათ კი უხაროდათ!

ყველას ფრთა ჩამოართვა, ჩემი ჯერიც დადგა, თან დამელაპარაკა, - გამარჯობათ, სევდიანო ქალბატონო, მაგრამ აქ სევდა დიდხანს ვერ ჩერდება! - თითებივით მომიჭირა ხელზე ფრთა და პირველად გამიკვირდა. დამავლო ფრთები და ცისკენ ამზიდა, დამისვა კისერზე და უცბად, სადღაც, შუბლის არეში სიგრილე ვიგრძენი.

- რაო ქალბატონო, არ მოგწონთ? - მკითხა ამაყად.

- დიახ. ძალიან მომწონს, გმადლობთ.

- აბა, მოდით თქვენცა, შეხედეთ, რა ლამაზი თეთრი ღრუბლებია, ამათ ცქერას რამე სჯობს?!

დანარჩენებსაც დაავლო ფრთები და ყველანი წამში გვერდით დამისკუპა. კოკო გაინელა, გაიზმორა, თავს კომფორტულად გრძნობდა არწივის ზურგზე.

ღრუბლები ხომ ისედაც ვიცი რანაირია, დედამინის ცაზეც ამგვარი ღრუბლებია, არანაირი განსხვავება!

ნუ წაიკიდებ ეხლა თავზე ცეცხლს, დაწყნარდი. პირდაპირ თავში შემომივარდა კოკოს წინადადება, მეც გავეცი ფიქრით პასუხი.

- თავს ვერ ვიმორჩილებ, აგრესიული გავხდი.
- მართლა? ეგ კარგია, რასაც გრძნობ, კარგია, ესე იგი, გამო-
ჯანმრთელება დაწყებულია.

- რა მჭირს კოკო, რა, მითხარი?

- ვერ გეტყვი, მე ადამიანი არ ვარ, გველი ვარ, მაგრამ კარგი
არაფერი გჭირდა და რაც გჭირდა, იმას დედამინაზე გაიგებ, რო-
ცა დაბრუნდები.

- ეჭვიანი გავხდი, კოკო, მგონია, რომ არასოდეს დავბრუნდე-
ბი დედამინაზე.

- რომ გეუბნებიან დაბრუნდებიო, ესე იგი დაბრუნდები. იცი
რას გეტყვი? არანაირად არ მეცოდები. დაგვიჯერე, აგყვივი,
გაბრაზდი, იჩხუბე, ეს ყველაფერი ძალიან კარგია შენთვის.

ასე, აზრების თუ ფიქრების გადაცემით გავერთეთ მე და კო-
კო, რა ვიცი მე...

არწივის ზურგზე კი დიდი მხიარულება სუფევდა, ის გოლია-
თი რალაციისთვის გვამზადებდა.

მთის უკანა მხარეს მარჯვენა ფრთა ჩაყო და შუაში კალათა-
დამაგრებული უზარმაზარი ქამარი ამოიღო, ოსტატურად შე-
მოირტყა წელზე ისე, რომ ჩვენ არც კი შევერხეულვართ. კალათა
არწივის ზურგზე მოექცა, მან ბრძანა, - ჩასხედით, ირაოს და-
ვარტყამთ ამ მთას.

ვაშა, ერთხმად შესძახეს, მხოლოდ მე და კოკო ვიყავით ჩუ-
მად, წვივზე შემომეხვია გველი. ინფორმაცია მივიღე, რომ გავმ-
ხიარებულებიყავი. არა მეთქი, გავუგზავნე ფიქრი. მაგასაც ვნახა-
ვო, გამომიგზავნა იმანაც.

ძლივს ავბობლდი და ჩავგორდი კალათში, ჩემი წამოყენება
სცადეს, მაგრამ დავიყვირე, - ხელი არ მახლოთ, რა კარგია, ვიქ-
ნები რა ასე, შეიძლება?

თავი დამანებეს, მხიარულება განაგრძეს. ეს იყო რალაც საო-
ცარი პოზა, კალათაში გაშხლართული თიკოს სახით, სანახაობ-
რივად კი არა, შინაგანი მდგომარეობის მხრივ. საკუთარი სულის
მოძრაობა ვიგრძენი, თითქოს აქამდე ეძინა და გაიღვიძა. მერე
ჩემმა ფიზიკურმა სინაზემ აღმაფრთოვანა იმგვარად, როცა თე-

მური კოცნით, მოფერებით მაბედნიერებდა, იმგვარი სიხარული, როცა შვილები გამიჩნდა, იმგვარივე გულაჩუყება დამემართა, როცა ჩემი გოგო და მრავალი წლის შემდგომ ბიჭი ექიმებმა ჩემს მკერდზე დაანვინეს და მათი სუნთქვა მესმოდა.

გავვოცდი, ერთი წუთის წინ უჟმური ვიყავი და უცბად კათარზისი განვიცადე. თითქოს დაზიანებული ადამიანი ვიყავი და განვმრთელდი. აფრინდა არწივი და ღრუბლებიც გარდაიქმნა, ისეთები აღარ იყო, როგორც საერთოდ არის.. თითქოს უხილავი მოქანდაკის ხელი საოცარ სკულპტურებს წამებში ქმნიდა და იქვე შლიდა, მერე, ახალ კომპოზიციებს აგებდა და არღვევდა, გული მწყდებოდა, აღქმასაც ვერ ვასწრებდი. გასაოცარი გაოგნება შემეყარა, როცა ღრუბლებმა დამანახეს იმ ადამიანების სახეები, ვისგანაც სიკეთე, თანადგომა, სიყვარული, დახმარება მივიღე ისე, რომ, არც მითხოვია, მათ იცოდნენ, რომ საჭირონი იყვნენ ჩემთვის და უკან არ დაუხევიათ, არც ზურგი შეუქცევიათ ჩემთვის, არც ხელი ჩაუქნევიათ და არ უეჭვიაწიათ, რომ აზრი არ ჰქონდა შენვენას, რომ გამოუვალი იყო ჩემი მდგომარეობა, რომ დასალუბად განგების მიერ ვინირებოდი, არა, ჯიუტობდნენ და მეხმარებოდნენ მაინც, რამდენმა მივიწყებულმა სახემ ჩაიქროლა თვალწინ.

ორი ადამიანის გამო დამწყდა გული, თუმც ისინი ექიმები იყვნენ და ბავშვების გადარჩენა მათი სამსახური იყო, ვერ გადავუხადე მადლობა, ვინაიდან პატარა ვიყავი. ჩემმა მშობლებმა ჰო, მაგრამ მე ვერა და არ ვიცოდი ახლა ღირდა თუ არა მათთვის მადლობის თქმა და გულმა მითხრა, - ღირს, როგორ არ ღირს, სადაც არ უნდა იყვნენ, მადლად მიუვათ შენი მადლობა.

ვხედავ მათ სახეებს და არ ვიცი რა ქვიათ, რა გვარისანი არიან, ღირს კი?!

- მათ სახეებს ხომ ხედავ, ხომ დაგცქერიან ღრუბლებიდან, სანამ დროა თქვი, თორემ გაქრებიან! - მიპასუხა ჩემმა გულმა.

- ჩემო ექიმებო, თქვენი წყალობითაა, რომ ვსუნთქავ, მე ხომ წესით უნდა მომკვდარიყავი და არ მოვკვდი, უნდა დავსახიჩრებულიყავ და დავბრმავებულიყავ, თქვენმა თავგამოდებამ

გადამარჩინა... თქვენი წყალობით გავიზარდე, დავქალდი და ვიცხოვრე, მაპატიეთ, პატარა გოგო ვიყავი და ჩემი წილი მადლობა ვერ გითხარით მაშინ.

ერთი ექიმი დაბალი, ჩაფსკენილი კაცი იყო, მელოტი თავი ჰქონდა, მეორე შედარებით ახალგაზრდა, ხუჭუჭთმიანი, ღიმილიანი, მიცქერდნენ გაცვებით. იმდენი დრო გავიდა, უკვე ზეცაში იყვნენ ასულები და არც კი ახსოვდათ, როგორ გადამარჩინეს! მე ვიცი, მახსოვს...

ოთხი წლისას საბავშვო ბაღში უცნაური ვირუსი შემეყარა ვილაც ბაღლისგან, ის ვერ გადარჩა, წავიდა ღმერთთან და მეც იგივე მელოდა, რომ არა თქვენ ფუმფულა პროფესორო, არ ვიცი რა გქვიათ, მაგრამ თქვენ იბრძოლეთ ჩემს გამო, თურმე რეანიმაციაშიც მეჯექით გვერდით და თვალს არ მაშორებდით, ეს დედამ მითხრა, მხოლოდ ერთი მომენტი მახსოვს, ისიც სახლში რომ ვინექი და ოდნავ შემეძლო თვალის გახელა, ჭაღს ვხედავდი ანთებულს და იმასაც გაზეთი ჰქონდა შემოხვეული, რომ ნათურის სინათლეს ჩემთვის თვალი არ მოეჭრა. მამას ვხედავდი, სანოლის ბოლოში იდგა და ქვითინებდა, ვხედავდი შუბლზე კოპებდასხმულ საშა ბეზიას, თავი რომ მიურტყია კედლისთვის, მე წინ მოვკვდე, ოღონდ ჩემი შვილიშვილის სიკვდილს არ მოვესწროო. ვხედავ დედას, თავთან მიზის თვალებდასიებული და ჩემი პანანა ხელი მკერდზე აქვს მიხუტებული, ოთახში შემოდიან თეთრხალათიანები და გხედავთ თქვენ, რომ მეხებით, მსინჯავთ და ამბობთ, - ამ ანგელოზს ეხლა წავიყვანთ და აუცილებლად გადავარჩინთ!

და მე მგონია, რომ გელაპარაკებით, ვწუხვარ და ამ დროს თურმე არც გელაპარაკებით, უძლური ვარ და წარმოსახვით, მაგრამ მთელი გულით გთხოვთ, უთხრათ ამათ, ყველას, ვინც ჩემს გამო იტანჯება, ნუ ტირიან, რომ ყველაფერს ვხედავ, მესმის... უფრო მოვკვდები, უთხარით ბიძია! - მაგრამ ვერ გაგაგონეთ, ვერ ვინძრეოდი თურმე და აბა რას გაგაგონებდით, მაგრამ თქვენ მილიმოდით, მერე თავზე ხელი გადამისვით, ოფლისგან დასველებული კულულები მოაშორეთ ჩემს სახეს და ასე თქვით,

- რა ლამაზია ეს გოგო, ნახავთ, რა გოგოც გაიზრდება! - წამოდე-
ქით და ბრძანეთ, წავიყვანოთ, ფრთხილად!

გავიღვიძე, იმის გამო, რომ საავადმყოფოში ბევრი ბავშვი იწ-
ვა და პალატებში ადგილი არ იყო, თქვენი კაბინეტი დაგითმიათ
ჩემთვის, კი, ასე იყო და თქვენ შემოდოდით, ჩემს ფილტვებს
და გულს უსმენდით ჰონეიდოსკოპით და ხშირად რაღაცებს მე-
უბნებოდით, ოღონდ არ მახსოვს რას, და მე მიხაროდა ყოველი
თქვენი შემოსვლა სალათისფერკედლებიან ოთახში. მადლობა,
მადლობა!!!

მელოტმა ექიმმა გამილიმა და გაქრა.

ახლა ხუჭუჭას შეეხედე, მე რაღა უნდა მითხრაო,- თვალებით
მკითხა.

- აი, თქვენ არც გახსოვთ, მე კი მახსოვხართ, მაშინ თორმეტი
წლის ვიყავი და მარჯვენა თვალს ზემოთ, ძირმაგარის მსგავსი,
ფესვებიანი ურჩხულივით რაღაც ამომივიდა, თვალიც დამეხუ-
ჭა, ვერ ვახელდი და თავიც მტკიოდა. დამისვეს დიაგნოზი, რა,
ცხადია არ მახსოვს და გადანყდა ოპერაცია. თქვენთან გამოგ-
ვიშვეს, როგორც საუკეთესო ქირურგთან. მომამორებდით ამ
საშინელებას, მაგრამ ნაიარევი სამუდამოდ დამაჩნდებოდა და
თქვენ რა გააკეთეთ...

ხუჭუჭა ექიმმა გაოცება ვერ დამალა, არ ახსოვდა რაც გა-
აკეთა. არ დამკარით თვალსა და წარბზე სკალპერი, შეგეცო-
დეთ! - ლამაზი ბავშვია, წარბის ადგილას ხვდება კვეთა და იქ
განყდება წარბის ხაზი, იმ ადგილას ბენვი არასდროს ამოვა და
სახე დაუშნოვდება. მოდით, ცოტახნით ვინვალოთ და გადა-
ვარჩინოთ წარბი!

თქვენს კაბინეტში დამტოვეთ მარტო, დედაჩემს ხელკავი გა-
უკეთეთ და სასაუბროდ გაიყვანეთ, მე კიდევ შეშინებული გე-
ლოდით ადგილზე გაქვავებული.

თქვენი რეცეპტით ბებია მიმზადებდა ძირმაგარასავით რა-
ღაცაზე დასადებ ცხელ წამალს და, რომ მოჰქონდათ თვალზე
დასადებად, წინასწარ ვბლაოდი დასაბმელი გიჟივით. ო, როგორ
მეშინოდა იმ ცხელი მალამოსი!!!

და რა იყო ეს?! სელის თესლი, ბებიას მიერ ქვასანაყში ჩანაყილი, ფქვილად ქცეული სელი, მერე ტაფაზე გაცხელებული, პირდაპირ სივარვარიდან ამოღებული, ჩემს ძირმაგარასავით რალაცაზე დასადები, მწარეზე მწარე, მაგრამ გაამართლა სელმა.

მახსოვს, ბოლო დღე სელის გარეშე, ეს უარესი იყო, ამას ისევე ის ცხელი ნამალი მერჩივნა. მომნიფდა ჩემი ძირმაგარის მსგავსი გიგანტი მუნუკი, გადიდა გაიზარდა, დარბილდა და ახლა მზად უნდა ვყოფილიყავი მის მოსაშორებლად. ველარ დამაბეს, გავიქეცი, დამენია მამაჩემი, გადამიწვინა მუხლებზე, ხელებიც გამიკავა, დედაჩემმა ფეხები და ბებია თავს დამადგა, დამაჭირა თითები და ამოვარდა ის ბოროტი რალაც, მამაჩემს სისხლი შეესხა, სახე მოეთხვარა და მომეჩვენა, რომ იმ ფესვებიან რალაცასთან ერთად ბებია მთვალის ამომიგდო ბუდიდან და გამიკვირდა, ბებია თვალის მაქვს?! რატომ ბები! ეს რა გამიკეთე ბებია!!! - მაგრამ აბა, ბებია მართლა თვალს ხომ არ ამომაცლიდა, მისთვის მართლაც, რომ თვალის ჩინს.

წარბიც შემრჩა, ნაიარევიც არ მაქვს, მაგრამ თვალს ზემოთ, წარბის ბუსუსებს ქვეშ დამალულია 4 პატარა ორმო, სახსოვარი თქვენგან, გამადლობთ!

მერე, მე და ბებია მაღლიერების ნიშნად უზარმაზარი ვარდისფერი მარწყვის ტორტით გესტუმრეთ შინ, გაგიხარდათ, ერთ ოთახიან „ხრუმოვკაში“ ცხოვრობდით მარტო და, ალბათ, ამიტომ ბრძანეთ, - ერთი ცალი კაცი ვარ და ამხელა ტორტს, როგორ მოვერევი, ერთად მივირთვათ.

- დიდუუ! - შეშფოთდა ბებია, უცხოური კონიაკებიც დადგა მაგიდაზე და გითხრათ. - აიც ცოტაა, ბალანა გადამირჩინეთ დანას, დუუზახე ნენა კოლეგებს და აი კონიაკიც დააყოლეთ.

- დაგიჯერებთ ქალბატონო, უღრმესი მადლობა, მაგრამ არ იყო საჭირო ასე შეწუხება!

მე კი მკითხეთ, - აბა, ლამაზო გოგონავ, ვინ გინდა რომ გამოხვიდე?

მიუხედავად იმისა, რომ არ ვიცოდი, ვინ მინდოდა დიდობაში გავმხდარიყავი, გიპასუხეთ: - ექიმი.

მერე შუბლზე მაკოცეთ და მითხარით, - არა, კინომსახიობობა მოგიხდება.

ახლა ხუჭუჭამ თვალებით მკითხა, აქედან რომელი გახდი?

- არცერთი ბატონო.

გამიღიმა ხუჭუჭამ, მაგრამ მივხვდი, რომ გამიხსენა, მაღლიანად გამიღიმა და მისი სახეც გაქრა.

სხვა სახეებიც გამოჩნდა, ნაცნობებიც, უცნობებიც და მე ყველას მადლობა გაუფგზავნე, ვინაიდან ვიცოდი, როცა დედა-მინაზე გავემგზავრებოდი, ისინი იქ არ დამხვდებოდნენ.

არ მინდოდა წამოდგომა, მაგრამ კალათიდან აუცილებლად უნდა გადამეხედა. ნაზი სიო მომელამუნა სახეზე, საკუთარი, ფიზიკური სინაზის შეგრძნებას რომ მიმძაფრებდა და მივხვდი, რომ ძლიერიც ვარ და კიდევ შევძლებ რაიმე ღირებულის შექმნას აქ, ან იქ, დედამიწურ ცხოვრებაში.

ავისრულე წადილი, გადავიხედე კალათიდან და თვალწინ გადამეშალა ხალიჩასავით მოხატული სამყარო. გავიფიქრე, ნეტავ რას შევებიან ჩემი მეგობრები, როგორ არიან... უენო მომენატრა, ჩემი ევგენია-ჟენია, ჩემი საყვარელი გოგო.

შეზღუდული შესაძლებლობის მქონე პირია ჟენია, ჩვილობაში პოლიომელიტი დაესხა თავს და ფეხი დაუზიანა, ძალა ამოაცავლა, ამის გამო, ახლა ყავარჯენზე დაყრდნობილი დადის. ქმარშვილი არ ჰყავს, მაგრამ ძალზე ენერგიულია ჩემი ჟენია, ციბრუტივით შუძლია ტრიალი კიდევ ცეცხლივით ანთება ძალუძს ამ მაღლიან ადამიანს. ყველაზე მეტად ჟენოს იმედი მაქვს, თუ რამე ცუდი და არასასურველი დამემართება და ვიცი რატომაც.

გახსოვს მეგობარო, დედაჩემი საავადმყოფოდან მომაკვდავი რომ გამომიწერეს და სახლში ვაცოცხლებდი, რეანიმაციის ექთანი ავიყვანე გადასხმებისთვის და კიდევ ნევროპათოლოგი და ლამეები არ მეძინა! გახსოვს, რომ მოხვედი ყავარჯენზე დაყრდნობილი, მე ლოგინში ჩაწოლის და დაძინების უფლება მომეცი და შენ შემეხიდე გაჭირვების ჟამს, ის ოთხი ღამე დედაჩემის ბოლო ღამეები აღმოჩნდა ჟენო!

2009 წლის 16 იანვარს, დილით მომიკვდა, იმ დროს, როცა მისთვის წამლის აბს ვფხვნიდი, რომ მერე წყალში გამეხსნა და

შპრიცით, როგორმე გადამეყლაპინებინა. შენ იცოდი, რომ დათვლილი იყო მისი დღეები, მეც, მაგრამ მაინც არ მჯეროდა, რა ვქნა, დედა იყო და თავი არ უნდა დამეზოგა მისთვის.

იმ ოთხ ღამეს ენერგია აღვიდგინე და გმადლობ ამისთვის, რომ კონკრეტულად შენ აღმოჩნდი ჩემთვის ერთი დედმამიშვილის მსგავსი ადამიანი, ვინც თვალის დახუჭვის უფლება მომცა და კიდევ რა მახსენდება იცი, მათეს ბრმა ნაწლავის ოპერაცია რომ გაუკეთეს, მე მარტო ველოდებოდი საოპერაციოდან შვილის გამოყვანას და შინაგანად მარტო ვგრძნობდი თავს.

დროს რომ გადააჭარბეს, ავცახცახხდი და ვინ იყო ის, ვინც მხარზე თბილი ხელი დამადო, ვინ! შენ, ჩემო ძვირფასო, გმადლობ!

ასე ვფიქრობდი, რაფაელე და ელია მოვიდნენ და წელზე შემომეხვივნენ, ისევე რომ დავაპირე ერთერთის, რა თქმა უნდა, ელიას ხელში აყვანა, მათეც გაჩნდა ჩვენს გვერდით და მკაცრად მითხრა, - ნუ ცუდლუტობთ თიკო დეიდა, ნუ!!!

დავლონდი და თავი დავხარე, ამასობაში, ირაოსთვის განკუთვნილი დროც ამოიწურა. არწივი დაგვემშვიდობა და დარჩა მთის წვერზე, გველიც გზად ჩამოგვშორდა. მივედით შინ მე, ბავშვები და ლეკვი. ვივასშმეთ, ამჯერად, ბროკოლის წვნიანი მივირთვით და შერიჰერი ლოგინისკენ. ჰო, კბილების გამოხეხვა არ დამეინწყნია. ჩავენქი ლოგინში ზუზუს გარეშე, მაგრამ მაინც მაშინვე ჩამეძინა.

აი, უკვე მესამე დღეა გამითენდა უცხო პლანეტაზე. საუზმეზე უარი ვთქვი, ვინაიდან რაფაელემ ჰერკულესის ფაფა მომიტანა, მაგრამ არც ნუშისა და ნიგვზის ნაკრებისთვის დამიკარებია პირი, მხოლოდ ციტრუსის წვენი დავლიე, მწყუროდა.

ენყინა რაფაელეს, მაგრამ არ შეიმჩნია. ტილო გადააფარა ფაფას, რომ მოგშივდებათ სადილამდე, მაშინ მიირთვითო, კარგი მეთქი და ნავედი სასეირნოდ. ტბის ნაპირთან არ მივედი, იასამნებთან მომინდა ყოფნა, მათ შორის ჩავცუცქედი, მერე დავექეი ბალახაბიბინებულ მიწაზე და ბოლოს დავნექი კიდც. გამოცლილი ბოთლივით ვეგდე კარგახანს, არაფერზე ვფიქრობდი. ჩიტების ხმის გაგონება მომინდა, მაგრამ არ ისმოდა, აქ არ იყვნენ

ფრინველები, იასამნის ხეების ტოტებთან ერთი ჩიტიც არ მოფრენილა, გული დამწყდა, სამაგიეროდ, მოფრინდა არწივი, გაუჭირდა ვაკე ადგილას დაფრენა.

- გამარჯობათ ბატონო ბალათერ.

- მოგესალმებით ქალბატონო თიკო!

არ ვიცოდი რა მექნა, როგორ მოვქცეულიყავი, ან რა მეთქვა მოლაპარაკე გოლიათი ფრინველისთვის. ვიდექი მის წინ თავჩაქინდრული.

- რატომ ხართ ასეთი სევდიანი?

- მეე?! - გავიკვირვე, ვინაიდან სევდიანი არ ვარ ბუნებით.

- ყველაფერი კარგად იქნება, მალე დაუბრუნდებით თქვენს ცხოვრებას, პლანეტას, ოჯახს, სამსახურს!

- ვიცი!

- კარგია თუ იცით, ჩვენ, აქ ყველას გვიყვარხართ, ერთადერთი ქალბატონი ბრძანდებით.

- შევამჩნიე, ბატონო.

- დაკვირვებული ადამიანი ბრძანებულხართ.

- რა ვიცი, ვცდილობ, ვიყო დაკვირვებული და დაფიქრებულიც.

- გიკვირთ ხომ, რაც თქვენს თავს ხდება.

- დიახ!

- გაინტერესებთ, მიზეზი თუ რატომ და როგორ ვმეტყველებთ...

- დიახ, დიახ საინტერესოა, თუ მეტყვით, დიდად დამავალბებთ.

- გეტყვით საიდუმლოს! მეც თქვენსავით სული მიბოძა უზენაესმა ანუ დამაჯილდოვა ადამიანური სულით.

- რამხელა წყალობაა! - აღფრთოვანდი.

- თქვენ მეტი წყალობა გერგოთ!

- რატომ?

- პირდაპირ ადამიანად გაჩნდით, სულით და ყველაფრით, რაც საჭიროა ჰომოსაპიენსისთვის.

- ისე, მართალი ბრძანდებით ბატონო ბალათერ.

- მაინც არ მაქვს ადამიანური თვისებები, არწივად დავრჩი, ადამიანების დონემდე ვერ ავედი.

- ვხვდები რატომაც.

- ბრძანეთ.

- და რომ ვცდებოდე...

- მაინც ბრძანეთ!

- ჩემი აზრით, იმიტომ, რომ ალბათ არც ისე თავისუფალი ხართ, როგორც ადამიანები არიან.

თითქოს ჩაიცინა,- მე არ ვარ თავისუფალი?! - თავი დახარა, ისე, რომ არც კი გავუფრთხილებივარ, ცალი თვალი, რომელიც ჩემსკენ ჰქონდა მოპყრობილი, სახესთან ახლოს მოიტანა, თავად ვიყავი ერთი ციცქნა, მის არწივურ სახესთან შედარებით და მისი ის ერთი თვალი, მე რომ მიმზერდა, მრგვალ მონიტორს ჰგავდა, თითქოს ვილაცამ ვიდეოკამერით მოათვალეირა და გადაიღო სივრცე, გარემო, უზარმაზარი გორები, ტბები, ჩანჩქერები, კავკასიის მთებიც დავინახე და წარმოვთქვი აღტაცებით, - თქვენ, კავკასიის მთების შვილი ხართ!

- არა! - მიპასუხა არწივმა. ეს ჩემი მახსოვრობაა, ჩემი ადგილებია, სადაც თავს თავისუფლად და ბედნიერად ვგრძნობ. მათ ხსოვნას გულით ვატარებ და ჩემს თვალეშიც ჩანს ის სივრცე, რომელიც დედამიწაზე მაქვს მიკუთვნილი, თორემ კვერცხიდან გამოვიჩეკე, დედ-მამა მზრდიდა ჩვეულებრივ და მერე შევწყვილდი ჩემს საყვარელ გოგო არწივთან, მართვეების მოლოდინში ვიყავით, ის ერთხელ ბუდეში დავტოვე, მაგრამ, როცა მოვფრინდი, ადგილი აფეთქებული დამხვდა, აღარც ბუდე იყო სადმე და აღარც ჩემი მეუღლე, დავკარგე და დარდისგან მოვკვდებოდი, ღმერთს თქვენი მსგავსი სული რომ არ ებოძა, ამ პლანეტასთან რომ არ დავეკავშირებინე.

- ანუ, ეს პლანეტაც იმ ერთის შექმნილია?

- დიახ, ყველაფრის შემქნელი, სადაც არ უნდა აღმოჩნდე, ის ერთია.

- ბატონო ბალათერ, იქნებ გადარჩნენ თქვენები, იქნებ, თქვენი შვილებიც დაწყვილდნენ და ახალი სიცოცხლეებიც გააჩინეს.

- ეგ გამორიცხულია, თანაც და-ძმა არწივები არ წყვილდებიან, ჩვენც გვაქვს ჩვენი წესები, ბატონო!

და მე გამახსენდა, რომ იყო დრო, როცა ადამიანებმა და-ძმობა არ იცოდნენ, აი, მაგალითად ეგვიპტის დედოფალ კლეოპატრას პირველად საკუთარი ძმა ქმრად ჰყავდა, რომელიც მოაკვლევინა მსახურებს, რომ მისგან გათავისუფლებულიყო და არნივმა კიდევ... ეს რა მითხრა არნივმა!

- ეს ყველაფერი, მეუღლის დაღუპვის შემდგომ გებოძათ?

- დიახ, თქვენი სულია ხორციელ სამყაროში ყველაზე ძლიერი და იმიტომ, მაგრამ მე ისევ მონადირე ვარ, ხორცი უნდა ვჭამო, რომ ვიცოცხლო, სხვაგვარად არ შემიძლია, არჩევანში არ ვარ თავისუფალი.

- მართალი ბრძანებაა, ჩვენ კიდევ ყველაფერი შეგვიძლია მივირთვათ.

- მაგრამ, ვფიქრობ, რომ თქვენთან შედარებით მე უფრო თავისუფალი ვარ. თავში არასდროს მომივა იმგვარი რამეების გაკეთება, რასაც თქვენ აკეთებთ და ქმნით. თქვენ მიწიერ კანონებს ემორჩილებით, დამრღვევებს სჯით, შეგიძლიათ არ მოკლათ ერთმანეთი და ამას მაინც აკეთებთ, ხოცავთ, ებრძვიან ქვეყნები ქვეყნებს, სხვადასხვა რელიგიის წარმომადგენლები ერთმანეთს ღმერთის სახელით და არ გრცხვენიათ, ესაა თავისუფლება?!

- ვერ შეგედავებით! და თქვენ გაქვთ რელიგია?

- რაში მჭირდება, ჩემი რელიგია ჩემივე მადლიერების გრძნობაა უფლის წინაშე, რომ ვარსებობ და ვხარობ, ვლავობ. მე არ გამაჩნია ერთი კონკრეტული, მონიშნული სამშობლო, არც ფრინველათა მეფე ვარ სინამდვილეში, ამას თქვენ ამბობთ, ადამიანები. არც არავის ვეშუღლები, არც განათლება მჭირდება. მხოლოდ სიყვარულია ჩემი სიცოცხლის და არა ცხოვრების მამოძრავებელი ძალა, რაც უფლებას მაძლევს სხვებს სიხარული ვუბოძო, თანაც განსხვავებული, ვიდრე ეს სხვა დანარჩენ არნივებს ძალუძთ!

რაფაელე მოგვიახლოვდა პატარა მანქანით, რომელსაც ურიკა ჰქონდა მობმული, იასამნის ყვავილებით იყო სავსე.

- გამარჯობათ! - გაგვიღიმა მან.

- იასამნები უნდა დაკრიფო რაფაელე? - ჰკითხა არნივმა.

- დიახ, რაც შემეძლო ქვემოთ დავკრიფე და ზედა ტოტებს ვეღარ ვწვდები.

დაავლო ფრთები არწივმა რაფაელეს და მალლა აზიდა,-მიდი, მოტეხე საუკეთესო ტოტები!

- შეიძლება მეც დაგეხმარო რაფაელე? - ვკითხე მე.

- დამეხმარეთ, რასაც მისწვდებით დატეხეთ და ჩააწყვეთ ურიკაში.

- და რად გინდა რაფაელე ამდენი იასამანი?

- იასამნის ყვავილებისგან ზეთს ვხდი, თიკო დეიდა!

მეგონა ეს პატარა რაფაელე მთელი დღის მანძილზე საუზმის, სადილის, ვახშმის გაკეთებას და პლანეტის დასუფთავებას ასწრებდა მხოლოდ და ამასაც თუ მოახერხებდა, ვერც წარმოვიდგენდი. სიამოვნებით დავეხმარე.

ავაგსეთ ურიკა, იასამნების მთელი გორა დავაყენეთ. რაფაელე საჭეს მიუჯდა და ძალიან ნელი სვლით დაძრა მანქანა, უკან გავყევით, გზად დავინახეთ ტბასთან მჯდარი თავჩაქინდრული ელია, მარგალიტების მაძიებელი და ზუზუ, ყეფა-ყეფით წრეს რომ არტყამდა პატარა ბიჭს და ხტუნვით იკლებდა იქაურობას. მივხვდი, მთის უკანა მხარეს მივდიოდით.

ბოლოს მთის კლდოვან ადგილს მივადექით სადაც, ლამაზად მოჩუქურთმებული კარი დაგვხვდა და კიდევ კლდეშივე ამოჭრილი სარკმელი. რაფაელემ კარი გააღო, კვლავ საჭეს მიუჯდა და პატარა მანქანა შიგნით შეიყვანა.

აღმოვჩნდით მინი-სანარმოში, სადაც იატაკზევე დამონტაჟებული იყო ვერცხლისფერ ხუფიანი ქვაბი. ქვაბისთვის მიეერთებინათ შუშასავით გამჭვირვალე მილები. იქვე, სამუშაო მაგიდასთან იდგა კომპიუტერი და სხვადასხვა ფერის ლილაკებიანი რადიოს მსგავსი დანადგარი. არწივი დოინჯშემორტყმული იდგა და რაფაელეს ბრძანებას ელოდა.

პატარა ბიჭი ლილაკებიან ხელსაწყოსთან მივიდა, წითელს დააჭირა პანანინა საჩვენებელი თითი, ქვაბს თავი აეხადა და რაფაელემ გასცა ბრძანება, - დაიწყეთ ქვაბში იასამნის ტოტების ჩაყრა.

არწივმა დაიწყო საქმე, მეც მას მივბაძე. ჩავყარეთ. ქვაბს თავი თავისით დაეხურა. ახლა მწვანე ლილაკს დააჭირა თითი და ცოტა ხანში ქვაბმა ქშინვა და თუხთუხი დაიწყო. მერე რაფაელემ დანარჩენ ორსაც, ყვითელსა და ლურჯს მიაჭირა თითი და მთლიანად ამუშავდა ქარხანა. შეამჩნია პატარამ, ამ ყველაფერმა როგორ დამაინტერესა და როგორი გაფაციცებით ვაკვირდებოდი იასამნის ზეთის გამოხდის პროცესს.

- თიკო დეიდა, - მომმართა რაფაელემ, - აი, ეს შავი ყუთი ფილტრია, აქ მიედინება ზეთი, გაფილტრული კი ჩაედინება, აი, ამ უზარმაზარ კოლბაში, სადაც მას აგრეთვე ერევა გამოხდილი წყალი, ზეთის სისქის გასანეიტრალებლად, აი, იმ პატარა შუშის მილებიდან შესაბამისი დოზით მასას ერევა სხვადასხვა სახის მინერალები, მარილები, მერე ეს ყველაფერი გადადის სპეციალურ აპარატში და მუშავდება, ხდება ზეთის ორჯერ ინექტივირება და ბოლოს ჩაედინება აუზში. გაციების მერე პროდუქტს ვასხამთ სპეციალურ ქილებში.

- თავად ასხამთ, თუ ამასაც ტექნიკა ასრულებს?

არა, მე, ელია, მათე და ბალათერიც, თუ ჩვენთანაა, ისიც ახერხებს, ანუ ხელით ვასრულებთ სამუშაოს, - მიპასუხა რაფაელემ.

- მეც ჩამასხმევინებთ?

- დიახ, თუ სურვილი გექნებათ!

საშინლად დამაინტერესა თუ რატომ, რისთვის და რა მიზნით ხდიდნენ იასამნის ზეთს, თან ასე ბევრს.. ბიჭმა მითხრა, რომ ეს ზეთი მათეს მარმარილოს პლანეტაზე მიაქვს, სადაც იქაურები ამზადებენ საპნებს, დუშგელებს, აბაზანის ქაფებს, შამპუნებს და სუნამოსაც კი. მერე გარკვეული რაოდენობის პროდუქციას უკანვე აგზავნიან სხვა პლანეტელები, რომ მუდამ სუფთანი იყვნენ აქაურები. კოკოც კი თვეში ერთხელ იასამნის ქაფიან აბაზანაში ნებვირობს თურმე, არწივიც ბანაობს და ზუზუზე აღარაფერს ვამბობ. მეც ხომ ამ ნაწარმით ვსუფთავდებოდი ყოველ დღე.

ახლა ელიას მარგალიტების ბედმაც დამაინტერესა, სად მიდიოდა ამდენი მარგალიტი.

რაფაელემ მითხრა, რომ მარგალიტები დედამინაზე მიჰქონდა მათეს და იქ ყიდდა, მერე იმ ფულით საკვებს და სხვა პროდუქტებს ყიდულობდა, ამოჰქონდა ამ პლანეტაზე. აი, ასე და ამგვარად ჰქონდათ აწყობილი თავიანთი ბიზნესი ბიჭებს.

დღევანდელი დღის სამუშაო შესრულდა, გათენებას უნდა დავლოდებოდი, რომ მეც საფუძვლიანად დავსაქმებულყავი.

გამოვედით ქარხნიდან და გზა გავაგრძელეთ, ელია და ზუზუც შემოგვიერთდნენ, ბალათერი გაფრინდა და ზეციდან ჩამოგვცახა, - სასიამოვნო საღამო მოუწყვეთ თიკო დეიდას, ბავშვებო, გაულამაზეთ აქ დარჩენილი დღეები, ვერ ხედავთ, მონყენილია!

სახლთან ახლოს, მათეს ზეცის მანქანაც იდგა, ესე იგი, შინ გველოდა.

შევედით სასტუმრო ოთახში, ის იდგა და გველოდა.

- თიკო დეიდა, ხვალ დილით შეგიძლიათ ყავაც და ტკბილეულიც მიირთვათ, თქვენი გამოჯანმრთელება სწრაფად მიმდინარეობს.

- რა მჭირს, მათე?

- მაგას იქ გაიგებთ, რაც უკვე გჭირდათ და თავს განებებთ.

- ანუ, ერთი ჰოპლალა დამრჩა?

- ზუსტად, ასეა.

- მოგვიყვებით ზღაპარს? - მკითხა ელიამ.

- ვერა, ელია, არ შემიძლია.

- რატომ?!

- ჩათვალე, რომ მე თავად ვცხოვრობ ზღაპარში და ამაზე უკეთესის მოგონება მიჭირს.

- გინდათ, ვახშმის შემდეგ მამის ოთახი გაჩვენოთ?-მკითხა რაფაელემ.

- პატარა პრინცის?! - გამიხარდა და თან გამიკვირდა.

- ჰო, სადაც ის ცხოვრობდა თავის მოლაპარაკე წითელ ვარდთან ერთად.

ვახშამი მზად იყო და სურვილი გამიჩნდა, გამეწყო სუფრა, ბავშვებმა ნება დამრთეს, რომ მოვმსახურებოდი.

ვივახშმეთ და ახლა ალაგების და ჭურჭლის დარეცხვის სურვილი გამიჩნდა, მომნატრებოდა დიასახლისობა და სასიამოვნო

ნოდ დალლა, მაგრამ არ დამანებეს, ეს მეტისმეტია, სტუმრის დატვირთვა უზრდელობა და უპატივცემულობაა, დღეს ისედაც ბევრი იშრომეთო, ასე მიპასუხეს და მეც დავემორჩილე მათ ნებას. მერე, ავუყევეთ თეთრ კიბეებს და მივადექით პატარა პრინცის ოთახის კარს. მათემ კოსტიუმის ჯიბიდან ოქროსფერი გასაღები ამოიღო და კარი გააღო.

დიდი ოთახი აღმოჩნდა. ერთ კუთხეში ძალზედ ფართო სანოლი იდგა, სანოლთან ტუმბო, სავარაუდოდ, ამ ტუმბოზე იდგა ის ქოთანი, რომელშიც ვარდი იყო ჩარგული. კედლის მარჯვნივ იდგა ტანსაცმლის კარადა და გვერდით კომოდი. ფანჯარასთან სანერი მაგიდა და ფანჯრის გვერდით მარჯვენა მხარის კედელზე ეკიდანახატი, უბრალო ფანქრით შესრულებული, აი, ის ბატკანი, თითქოსდა ამ პლანეტაზე რომ უნდა ამოეყვანა, დედამინელის მიერ დახატული ბატკანი მოუყვანია პრინცს და მისივე ოთახის კედელზე მიუჩენია ბინა. ლამაზი იყო, თითქოს ილიმოდა და თვალებსაც აპაჭუნებდა. ასე მეგონა, ქალაქზე დახატული ბატკანი ამოდრავდებოდა, სურათიდან გადმოხტებოდა და პირდაპირ ჩამიხტებოდა ხელებში. ოთახის ერთი მხარე საერთოდ თავისუფალი იყო, იქ სკამიც კი არ იდგა, მხოლოდ კარი იყო, რომელსაც იმგვარივე ღილაკები ჰქონდა, როგორც დედამინაზე სეიფებს, ვიფიქრე, რომ აქ დიდი სეიფი იყო და შიგ განძს ან საბუთებს ან ორივეს ერთად ინახავდნენ ბავშვები. უთუოდ სეიფი იქნებოდა, ვინაიდან, ეს კედელი ეზოს მხარეს გადიოდა და კარი გარედან არ ჩანდა, ალბათ სქელი კედელი იყო, შიგ ჩადგმული სეიფით, აბა ეს კარი კედლის გარეთა მხარეს რატომ არ გამოდიოდა?! გარედან არც აივანი ჰქონდა იმ მხარეს სახლს, ჰოდა, გადავწყვიტე, რომ სეიფი იყო, მაგრამ ზოგჯერ, რასაც ხედავ და ლოგიკასაც უთავსებ, შესაძლოა შემცდარი აღმოჩნდე, აი, ეს ამბავი დამემართა სეიფთან დაკავშირებით, კოდდადებული კარი აღმოჩნდა.

მათე მიუახლოვდა კარს, დავიძაბე და მხედველობა გავამახვილე, დავინახე იმ ციფრების კომბინაცია, რომელიც მან აკრიფა, ეს იყო 9 1 6 1 0 2 და დავიმახსოვრე, პირველად ჩემს სიცოცხლეში ციფრების კომბინაცია ჩამიჯდა ტვინში, ჩამებეჭდა, როცა

დედამინაზე, ჩემი დაბადების წელი მავინყდებოდა და არც ჩემი შვილების დაბადების დრო მახსოვდა, აუცილებლად უნდა გადა-მეთვალა, რომ არ შევმცდარიყავი.

მათე კარის სახელურს ჩაეჭიდა და თავისკენ მოქაჩა, კარი გა-ალო, გამოჩნდა საოცარი სივრცე, ზღაპარივით, დაუჯერებლად უცნაური სილამაზე. კიბეებისგან შემდგარი სამი გზა ცაში. სად მიდიოდნენ ეს გზები, არ ვიცი, ვინაიდან არ ჩანდა ის სამი ად-გილი, უსასრულობაში იკარგებოდნენ კიბეების საფეხურები, არ ჩანდა სად მთავრდებოდა სამი გზა, მაგრამ აღმართ-დაღ-მართები ჩანდა, ზოგან ამობურცული ადგილებიც, მიხვეულ-მობხვეულებიც, ისეთი საინტერესო სახილველი იყო, ლამის მუხლები მომეკვეთა, სასიამოვნო ნიავი და სურნელი შემოიჭრა ოთახში, იმედია, ეს ფაქტი იყო ბოლო გაოცება ჩემთვის, ამაზე მეტად კიდევ რას უნდა გავეოცებინე?! თუმც, ჯერ არ ვიცო-დი რა იყო ეს, რა კიბეებიანი სამი გზა იყო, სად მიდიოდა, სად სრულდებოდა.

- ეს რა არის, ბავშვებო?!

- ესაა ჩვენი საიდუმლო კარი, ახლა უკვე თქვენც ხედავთ, რა-ცაა კარს მიღმა!

- ჰოდა, ვერ ვხვდები რა უნდა იყოს!

- პირველი პირდაპირ მარმარილოს პლანეტას უკავშირდება, იქ ჩვენი მეგობრები ცხოვრობენ. მეორე კიბეებიანი გზა უსას-რულოა, ეს მონატრების გზაა.

ხედავ იმათ, ვინც თქვენს გვერდით აღარ არიან და საშინლად გენატრებათ. გული ვისზეც დარდობს, იმ ადამიანს დაინახავთ.

- ისიც დამინახავს?

- სამწუხაროდ ვერ დაგინახავთ, თქვენ ხომ დაინახავთ და გა-გიხარდებთ, თუ ნახავთ, სადაცაა, კარგად რომაა?!

- კი, მათე, ეგეც გამიხარდებოდა და მესამე რა არის?

- ეს მომავლის გზაა, იმედის.

- პატარა უფლისწული მენატრება, შევხედოთ რა! - თქვა და-ლონებულმა ელიამ.

თავზე ხელი გადავუსვი, ამომხედა დიდრონი ლურჯი თვალე-ბით, ცრემლით ჰქონდა სავსე, მაგრამ არცერთი წვეთი ღანწებ-

ზე არ გადმოსვლია. ვაჟკაცებმაც იციან ტირილი, მაგრამ ცრემლების შეკავებაც სძალუძთ, უკვე ამგვარ კაცად ჩამოყალიბებულიყო პატარა ელია და უფრო მეტად შემეყვარდა.

- შენც გინდა, რაფაელე, პრინციის ნახვა?

- ჰო, ჰო, მინდა, მინდა!

- თქვენ, თიკო დეიდა!

- საოცრად მაინტერესებს, სამნუხაროა, რომ ის ვერ დამინახავს, ელიას მსგავსად, კოცნას გავუგზავნიდი შორიდან და კიდევ...

- კიდევ, გნებავთ რამე?

- ჰო! თუ შეიძლება, ერთი ჩემიანის დანახვას მომიხერხებთ?...

- კეთილი, ოღონდ მხოლოდ ერთის დანახვას შესძლებთ, გადანყვიტეთ!

დავინყე ფიქრი, ვინ, ვინ დავინახო, მშობლები, ბებია-პაპები თუ თემური?

თემური მაინტერესებდა, რომ ვერ დამინახავდა ეგეც მისაღები იყო ჩემთვის, ვინაიდან, სიზმრებშიც მივეჩვიე, თუ როგორ ვერ მცნობდა და ზედაც არ მიყურებდა.

- ჩემი ქმრის დანახვა მინდა მათე!

ხელი გამომინოდა: - მოდით ჩემთან!

მივედი, მაჯაზე ხელი წამავლო და ორივემ კარების ზღურბლს გადავაბიჯეთ, არ შემშინებია, უცაბედად შევკრთი, უცნაური და უცხო ხმები ჩამესმა ყურში.

- ეს, პლანეტების სუნთქვის ხმაა,- ჩამჩურჩულა მათემ.

- ამ პლანეტებს შორის, დედამიწის სუნთქვაც ისმის?

- რა თქმა უნდა, ამ გზებზე სრულიად სამყაროს სუნთქვა ისმის.

მათემ თავზე ხელის გული დამადო, ხმები თითქოს შეიცვალა. არა, ერთ ხმად დაკონკრეტდა, ოკეანის ლელვის მაგვარი ხმა იყო და არც მთლად იმდაგვარი. მთავარია, რომ წყლის ხმას ჰგავდა.

- ამდაგვარად ისმის აქ დედამიწის სუნთქვის ხმა.

- ჰოო, რა სასიამოვნოდ ისმის?! საკმარისია, მათე! ეხლა რა ვქნათ?

- კიბეზე ავიდეთ, თიკო დეიდა.

ერთ საფეხურზე ხელი-ხელჩაკიდებულნი ავედით, დავდექით და ვიგრძენი მოძრაობა, ადგილიდან ექსკალატორივით დაიძრა კიბეთა წყება.

- რა ხდება?! - ვიკითხე გაოგნებულმა.

- ჩუ! გზა თავად ეძებს თემურს, სადაც ისაა, იქ გავჩერდებით და დავინახავთ.

უკან მივიხედე, სახლის კარებიდან ძალზედ მოშორებით ვიყავით უკვე, ჩვენ კი, უძრავად მდგომნი, წინ მივიწვედით.

გავჩერდით. მათემ საჩვენებელი თითით მიმითითა, თუ საითკენ მეცქირა თოვლივით ქათქათა ცაზე და აი, გამოჩნდა თემურის ღიმილიანი სახეც, გული ამიფრიალდა. საიდანღაც ბავშვები გამოჩნდნენ. პატარები, ვისაც უკვე ფეხზე დგომა და სიარული შეეძლოთ და ისეთებიც, სულ მთლად ჩვილები რომ იყვნენ. ბევრი მათგანი დედის მუცელშიც კი უნდა მჯდარიყო, ბევრს ემბრიონივით გარეგნობა ჰქონდა, ჰო, ვერ დადიოდნენ, სამაგიეროდ ფრთები მიბმოდათ, პეპლებივით დაფარფატებდნენ და ყველა ეს პანია არსება თემურს ეტანებოდა, მასთან სიახლოვეს ცდილობდა. სიხარულით ამევსო გული. იქ, დედამინაზე, ხომ ბავშვები უყვარდა სიგიჟემდე და აქ დახეთ, ბავშვებსაც როგორ მოსწონთ?! მათ გვერდით ყოფნა ბედნიერს ხდის, რა კარგია! საბოლოოდ დავმშვიდდი, მეტს აღარ ვიტყვებ, თემურ, არ შეგაკრთობ ჩემი ცრემლებით, აკეთე აქ ის, რასაც აკეთებ!

- მე მგონი საკმარისია, თიკო დეიდა, რაც გულში თქვით, დაპირება, რომელიც თქვენთვის ძვირფას ადამიანს გაუგზავნეთ, შეასრულეთ.

მათემ ხელზე ხელი მომიჭირა, შემოვტრიალდით კიბეზე, რომ უკუსვლით, საიდანაც წამოვედით იმავე ადგილს დავბრუნებოდით.

საოცარი სისწრაფით დაიძრა კიბეები, დაღმასვლის შეგრძნება მქონდა, მაგრამ სადმე გადავარდნის და დაცემის შიში არ გამჩენია, საკმაოდ მკვიდრად ვიდექით მე და მათე. გამოჩნდა სეიფივით ღიად დარჩენილი კარიც და მის უკან, ოთახში ჩაცუცქული ორი პატარა ბიჭი. დაგვინახეს თუ არა, გამხიარულდნენ და ტაში შემოჰკრეს.

- უჰ, დავიღალეთ! - წარმოსთქვა მათემ და პრინცის საწოლზე ჩამოჯდა: - ორი წუთი მადროვეთ და დაგანახებთ პრინცს!

ამჯერად, კარს მიღმა კიბეზე დგომა არ დაგვჭირვებია. ცას შევსცქეროდით ოთახიდან და ოთხივე მასზე ვფიქრობდით. ის სამი - სიყვარულით. მე კი სხვანაირად, ინტერესით... ვფიქრობდი, ნეტა როგორ გამოიყურება, ძალიან მოხუცია?!.. და დავინახე მაღალი, კაფანდარა, ჭრელთვალემა ჭალარათმიანი მოხუცი, ძველ საფრანგეთში რომელიმე ლუდოვიკო მეფესავით შემოსილი. მომეწონა მისი უზარმაზარი ქუდი, რომელიც მოიხადა და სადღაც გააქრო. კიდევ, წითელი ხავერდის მანტია, ოქროსფერი ვარსკვლავებით მორთული.

ჭორფლიანი მოგრძო სახე ჰქონდა მოხუცს, ოდნავ კეხიანი ცხვირი, წვერულვაშითა და აღნაგობით დონკიხოტს წააგავდა, რალაცნაირი გრძელი კაცი იყო, რამაც ქართული ჩურჩხელა გამახსენა, როგორ გითხრათ აბა, ჩურჩხელასავით ჩამოქნილი, ვფიქრობ, რომ მატერიალური თვალსაზრისით, გემრიელ და შესახედად მშვენიერ რამეს შევადარე. გაიარ-გამოიარა პრინცმა და მერმე გულზე მიხუტებული ქოთნით, რომელშიც მოლაპარაკე ვარდი ცხოვრობდა, ჩაგვიარა და გაჰქრა. გული დაგვწყდა, მაგრამ გავიხარეთ.

ასე დამთავრდა ეს დღეც და რომ დავფიქრდი, ყოველი აქ გატარებული წუთი იყო ზღაპრულად უცნაური, საინტერესო და საოცარი, ჩემს ოთახში რომ შევედი, ბედნიერებისგან მთვრალს ხარხარი ამიტყდა.

მისამე ნაწილი ჰიპნოზი

გათენდა, ძალზედ ადრე გამეღვიძა, ფანჯარასთან დავდექი და ოთხჯერ ვიხილე მზის ჩასვლა, მომეჩვენა, რომ ამ პლანეტაზე ერთი კი არა, ბევრი მზე ჩადიოდა, თითქოს სადღაც დან მორბოდნენ და ჩვენს პლანეტაზეც უხდებოდათ გადარბენა. დილის ცხრა საათი რომ შესრულდა, ვერ მოვითმინე და სასტუმრო ოთახში გავედი. ელიას ესაუბრა და თავის მეგობარ ძაღლთან ერთად მარგალიტების შესაგროვებლად მიდიოდა, დამინახეს და კაი გამარჯობაც მითხრეს, ზუზუმ თავისი ვარდისფერი ენით მთელი სახე გამილოკა და წინ წასულ ელიას გაეკიდა.

სამზარეულოში შევიხედე, რაფაელე და მათე საუბრობდნენ. რაფაელემ ჰკითხა მათეს: - რა ვქნათ ხვალ, როგორ მოვიქცეთ?!

- რა მოვიფიქრო, რა ვუყიდოთ?

- მაგას სტუმრები და ხალხთან ურთიერთობა უყვარს, მათე, მოდი ისეთი სტუმარი მოვუყვანოთ, ვისაც აქამდე არ იცნობდა.

- ახლა მსგავსი სანდო ადამიანი არ მეგულება რაფაელე.

გამეღიმა, მივუახლოვდი ბავშვებს და ვუთხარი: - თუ ახლა ყავას დიდი ჭიქით დამალევენებთ, მე ზღაპრებს კი არა დედამინურ ამბებს მოგიყვებით.

რაფაელე დაფაცურდა, მათემაც მოისურვა ჩემთან ერთად ყავის დაღევა.

- რაზე საუბრობდით ბიჭებო?

- ხვალ ელიას დაბადების დღეა და არ ვიცით, რით გავახაროთ, ამოგვეწურა ფანტაზიები.

ჩავფიქრდი და წამოვიძახე, - მე რომ ვაშლის ნამცხვარი გამოვუცხო!

- მშვენიერია. - თქვა მათემ.

- მარტო ნამცხვარი გვეყოფა? - იკითხა რაფაელემ.

- ჰო, ელია არაა უბრალოდ ბიჭი, ის ძალიან კარგი ბიჭია, როგორც თქვენ, ამიტომ სჯობს მე გავაკეთო რამდენიმე თავი კერძი ჩემებურად, მე ხომ თქვენნაირად არ ვაკეთებ.

- რის გაკეთებას აპირებთ? წვნიანი აუცილებლად უნდა იყოს, იცით რამე განსხვავებული?

- ვიცი, ჩიხირთმა ვიცი, მჭაუნის, ყველის, სოკოს წვნიანები, უი, კიდევ მანვნის შეჭამანდიც.

- ეგ რაღაა! - გაიკვირვა მათემ.

- ესაა ქართული წვნიანი, მანვნით კეთდება.

- საინტერესოა! - წამოიძახა რაფაელემ.

- მაგ მანონს მოგიტანთ დღეს სალამოს, თიკო დეიდა, - მათემ მობილური ტელეფონი მოიმარჯვა, - მოდით, ჩამონათვალი გააკეთოთ, რა არის საჭირო, ჩამანერინეთ.

- გეტყვი, მიდი ჩაინერე. ბადრიჯანი, ქათამი, ნიგოზი, კამა, ქინძი, პიტნა, ტარხუნა, ოხრახუში, ბრინჯი, ყვითელი ყვავილი, ცოტა კურკუმა, წითელი პილპილი, ცოცხალი პამიდორი, ხახვი და ნიორი ვიცი, რომ გაქვთ.

ქათმით რა უნდა გააკეთოთ?

- ჩახოხბილი, - რაფაელეს გაგხედე, - გაგიკეთებია ოდესმე ბიჭო ჩახოხბილი?

რაფაელემ თავი გააქნია, - მხოლოდ ბულიონი ვიცი, ჩახოხბილი არა.

- მოგეწონება, ცოცხალ პამიდორს დავჭრი და ასე ჩავშუშავთ ქათმის ნაჭრებს, პირველად შენ უნდა დაგაგემოვნებინო.

- შევჭამ აუცილებლად, - მიპასუხა რაფაელემ, შემდეგ მათეს მიმართა: - გავალ, შევუდგები მუშაობას, თიკო დეიდა, ოთხი საათისთვის მოდით სანარმოში, რომ ზეთი ჩავასხათ ჭურჭელში.

- კარგი შვილო, მოვალ.

- ჩემი წასვლის დროცაა, დღეს რომ ამოვიტანო მანონი, ხვალ ხომ ივარგებს?

- მაცივარში თუ შევინახავთ, ივარგებს, ორი ქილა იყიდე, მათე.

- არის უფროსო! - „ჩესტი“ ამილო მათემ და თავისსავე ხუმრობაზე გაეცინა.

გავიდნენ ბიჭები, მარტო დავრჩი. კედელზე დაკიდებულ საათს შევხედე, დილის თერთმეტი საათი ხდებოდა. ავწრიალდი, არ ვიცოდი რა მეკეთებინა და მეორე სართულზე ავედი, პატარა

უფლისწულის ოთახის კარს მივაღებე, სახელური ჩამოვნიე და კარი გაიღო, შევედი, მივიხედ-მოვიხედე და კოდირებული კარის წინ აღმოვჩნდი, დამახსოვრებული ციფრების კომბინაცია ავკრიფე, მაგრამ კარმა ხმა ამოუშვა „ტუუუ“. სულ ტყუილად დამიმახსოვრებია ციფრები, კარი ისედაც ღია ყოფილა, ჰოდა გამოვალე. უჰ! ისევ ის უცნაური, შრიალის მსგავსი ხმები, ნიავი და სურნელი. სამყაროს სუნის შეყნოსვა და სუნთქვის ხმის გაგონება უდიდეს სიამოვნებას მგვრიდა, თითქოს ვიზრდებოდი, თითქოს ფილტვები უცნაური ჟანგბადით მევსებოდა და იმასაც მივხვდი, რომ ამ მომენტამდე თავი მუდმივად მტკივებია და იმდენად მიჩვეული ვყოფილვარ, რომ ვერც კი ვგრძნობდი. ტკივილია, აბა რა, როცა იგრძნობ, რომ თავში ნასკვი გაგეხსნა და გათავისუფლდი.

ჩავიმუხხლე და ქვემოთ ჩავიხედე, რადგან წინა დღეს ვერ მოვასწარი, კიბეებს ქვემოთაც ჩამეხედა, იქაც თეთრი, ფაფუკი ღრუბლები იყო, სხვა არაფერი ჩანდა. სამ კიბეებიან გზას გავსცქეროდი, ერთი ფეხი გადმოვყავი კარების ზღურბლიდან და მეორეც დავდგი, ისევ გამიჩნდა სურვილი, ზეცად წასული ვინმე ჩემიანი მენახა. დედა, მამა, ბებიები და რა ვიცი... მაგრამ გადავიფიქრე, დავდექი მონატრების გზის კიბეზე და უშიშრად გადავედი პირველ გზაზე, რომელიც მარმარილოს პლანეტისკენ მიდიოდა. დავინტერესდი, აბა თუ დაიძვრებოდა კიბეები ექსკალატორით, მაგრამ არ დაიძრა. ჰორიზონტს გავხედე და დავინახე ცეცხლოვანი ბურთი, რომელიც ჩვენკენ, ანუ ამ სახლის კარებისკენ მოფრინავდა, ბურთი ნელ-ნელა დიდდებოდა. არ შემშინებია, კარგა ხანს ვუყურებდი და შევამჩნიე, რომ ამ ცეცხლს ფეხები ჰქონდა, ადამიანის არა, ცხოველისა, ცოტაც და უკანა ფეხებიც გამოუჩნდა. ორმოცდაათს კი გადავაბიჯე, მაგრამ შორს კარგად ვხედავ, ახლოს ხედვა არ მივარგა. ცეცხლოვანი ფეხებიანი ბურთი მოინეცდა, დიდდებოდა და ველოდი მომენტს, უკეთესად დამენახა, რა იყო სინამდვილეში, და ეს ლომი იყო, უზრმაზარი ხვადი ლომი, ყვითელი დიდი თავითა და მოელვარე ოქროსფერი ფაფრით. სწრაფად შემოვტრიალდი, გადმოვ-

ხტი ოთახში და კარი მივიჯახუნე, თან პირჯვარიც გადავინერე. ვიეჭვიანე, მათეს ორივე კარი ღიად ხომ არ დარჩა- თქო. ვაიმე, რამე ბოროტი არ იყოს და ამ ბავშვებს ხიფათი არ შეამთხვიოს, ხუმრობა საქმეა?! როცა გზად ლომი მორბის, თავზე წაკიდებული ცეცხლით, მაგრამ მათე მონესრიგებული ყმანვილია, არ დარჩებოდა ღიად კარები, თუნდაც დაეტოვა, ამ მხეცს რა დააკავებს, არც არაფერი. გამოვიძიურნე უფლისწულის ოთახიდან, სამზარეულოში დავბრუნდი, გული მიფრიალებდა, წასვლაც არ მინდოდა, მაგრამ ვერც შინ ვრჩებოდი, ამიტომ გარეთ გავედი და გამახსენდა კოკო და დავუძახე:- მივმართე:- კოკო, როგორ ხარ!

- არა მიშავს ქალო, შენ როგორ ხარ, წნევამ ავინია?!

- ცუდად მოვიქეცი და გულიც ამიტომ მიცემს გამალებით.

- ხო, გული აგჩქარებია, მაგრამ თავში ყველაფერი იდეალურად გაქვს მონყობილი.

- მართლა? აბა, რომ გკითხო, რა მჭირსო, არც მიპასუხებ და, რა ვიცი!

- შეშფოთებული ჩანხარ, მითხარი, რა მოხდა!

- კი, კოკო, ცუდად მოვიქეცი!

- შეენ?! მითხარი, რა დააშავე ამისთანა.

- რა და, პრინცის ოთახში შევედი, ის თეთრი კარი, სეიფს რომ ჰგავს დაკეტილი არ იყო, გავაღე და...

- ჰო, მერე...

-ჰოდა, მარმარილოს პლანეტიდან ლომი მოჰქროდა, პირდაპირ ჩვენსკენ და...

-შეგეშინდა?!

-ჰო, ძალიან!

- რას ამბობ, შენ არ უნდა შეგშინებოდა...

- არა, არა, ჩემ გამო კი არა, აქ არ შემოვარდეს და ბავშვებს არა დაუშავოს მეთქი, რა ვქნათ? მოდი ჩავკეცოთ კარი რა!

- დარჩეს ყველაფერი ისე, როგორცაა, ნუ გეშინია, ამ ბავშვებს არავინ ემტერება, არც ამ პლანეტას.

- აბა, აქეთკენ მორბოდა და...

- ეს გზა მარტო ჩვენ კი არ გვიკავშირდება... მოდი ტბასთან, გამოეცალე მაქაურობას.

დავუჯერე, ტბისკენ წავედი. დავინახე ელიაც, კოკოც და ზუ-ზუც, როგორც ჩანს, ისვენებდნენ. ისხდნენ ქვიშიან ნაპირზე და ელია ზუზუს თავზე ეფერებოდა, ვერტიკალურ მდგომარეობაში მყოფი კოკო კი, ყვითელი ფერის შლანგს ჰგავდა და თვალი ჩემკენ ეჭირა, მივუახლოვდი თუ არა, კოკო მაშინვე ქვიშაზე განვა: - უჰ, შენ რა გითხარი, მომწყდა კისერი, ცოტა ჩქარა ვერ ივლი?

- ჩქარა რა, სად მეჩქარება რო?! - ვუპასუხე და გვერდით მივუჯექი.

- გელოდათ გულით, ახლა მაგას თავზე გადაუსვით ხელი, მეტს კი არაფერს გთხოვთ! - გადაიკისკისა ელიამ.

- მეცა რა, მეც მინდა! - ნამოიყვირა ზუზუმ, და ისიც ჩემთან მოვიდა: - ამას თავზე გადავუსვამ ხელს, აი, შენ კი, დრუნჩზე გაკოცებ! - ხელი წავავლე ფუმფულა ზუზუს და მკერდში ჩავიკარი, დანაქადნებიც შევასრულე. ლეკვმა თათები ტურჩებზე დამადო, კიდევ მომეფერე და დრუნჩზე მაკოცეო.

- მიდი ელიასთან და გვაცალე რა! - გაუბრაზდა ზუზუს სისინა ხმით კოკო.

ელიამ მაჯის საათს დახედა, რომელიც კომპასი მეგონა. უხდებოდა ელიას პატარა მაჯას საათი, მაგრამ მისთვის ძალიან დიდი იყო და გამელიმა.

- ზეთის გამოსახდელად მივდივარ!

ნამოვხტი, - მეც მოვდივარ ელია, უნდა დაგეხმაროთ! - კოკოს და ზაალს გავხედე.

- ჩვენ არ მოვდივართ! - მითხრა ზუზუმ.

- რატომ?!

- მე არ შემიძლია, ამას კიდევ, არც ხელები აქვს და არც ფეხები! - მიმითითა გველზე.

მივედით ზეთის გამოსახდელ სანარმოში, ბალათერსა და რაფაელეს საქმე დაწყებული ჰქონდათ, ჩვენც მოგვანოდეს ყავის მადულარას მსგავსი ჭიქა, აგრეთვე ლამაზი ბოთლები. საძნელო საქმე არ იყო. უზარმაზარი ჭურჭლიდან ჭიქით უნდა ამოგველო ზეთი და ჩაგვესხა საფირმო პატარა ბოთლებში, მერე თავზე შუშის ხრახნიანი თავსახური მოგვეჭირა.

უცხად მოვრჩით საქმეს, მაგრამ ძალიან დავიღალე, გზად რომ მოვდიოდით, ფეხებს ძლივს მოვათრევდი. მათე შინ დავგვხვდა, რომელსაც ვაშლები ამოეტანა დედამინიდან. სხვადასხვა ჯიშის ვაშლები დაელაგებინა უზარმაზარ ბროლის ვაზაზე.

რომ დავინახე ყვითელი, მწვანე, ვარდისფერლოყება ნაირნაირი ვაშლი, გავხალისდი. ვახშმობა არ მინდოდა, ამიტომ, პირველად მწვანე ვაშლი ავიღე, რომ ჩამეკებიჩა. ბავშვებმაც შეჭამეს და ზუზუც გემრიელად ახრაშუნებდა.

- რომელს გამოიყენებთ ნამცხვრისთვის? - მკითხა მათემ.

- ყველას სათითაოდ, უფრო ლამაზი იქნება შესახედად ფერადი ვაშლების ნაჭრებით მორთული ნამცხვარი.

შევიხედე სამზარეულოში, ყველა ინგრედიენტი, რაც ჩავანერინე მათეს, ადგილზე დამხვდა.

საძინებელი ოთახისკენ ნავედი, ბავშვებიც გამომყვნენ, გამიკვირდა, წინა სალამოებზე, ძილის წინ, ოთახში არავინ მომყვებოდა, ზუზუც კი ჩემს ოთახში შემოვიდა. ვიფიქრე, ელიას დაბადების დღის საკითხები უნდა განვიხილოთ თქო, მაგრამ არა. მერე ვიეჭვიანე, რომ იცოდნენ დაუკითხავად იმ ოთახში რომ შევედი, კარს მიღმა სამყაროში. ცოტა არ იყოს, შემრცხვა და წინასწარვე თავი დამნაშავედ ვიგრძენი, მაგრამ არც ამ საკითხს შეხებია ვინმე. მიბრძანეს სანოლზე დავნოლილიყავი.

- ასე, ტანსაცმლიანად?!

თავი დამიქნია მათემ, - დანექით და თვალები დახუჭეთ, დანარჩენს მერე მოგახსენებთ.

- რატომ მათე?

- ჰიპნოზი უნდა გაგიკეთოთ, ნურაფერს მკითხავთ, არ მიყვარს ბევრი ლაპარაკი.

დავემორჩილე, დავნექი და თვალებიც დავხუჭე, ვილაცამ თავსქვეშიდან ბალიში გამომაცალა.

- მოდუნდით და თქვენთვის ძვირფასი ადამიანის სახე გაიხსენეთ.

მყისვე ნანიკოს ლამაზი სახე დამიდგა თვალწინ, ჩემი ქალიშვილისა.

- მესამე მზე თქვენში შემოსვლას იწყებს .

რაო?! გამიკვირდა. მესამე მზეო?! ფეხის თითები გამიხურდა, სითბომ ნელ-ნელა ზემოთ იწყო ამოსვლა და მუცლის არეში გაჩერდა. დედამინაზე ყოფნისას სულ მქონდა მუცელში პრობლემები, ყველანაირი, რაც შეიძლება ადამიანს ჰქონდეს და მივხვდი, რომ მესამე მზე იქ, იმ ადგილას, შიგნით რალაცეებს მისწორებდა უმტკივნეულოდ, ფაქიზად, ნაზად.

-როცა წვას იგრძნობთ, ხელები ასნიეთ ზეცისკენ, სანამდეც შეძლებთ, იქამდე, მაქსიმალურად და სთხოვეთ, რომ გამოვიდეს და გაგათავისუფლოთ.

ავნიე ხელები, ოღონდ ბოლომდე ვერა და მესამე მზეს თხოვნით მივმართე ხმამალლა: - მესამე მზეო, გამობრძანდით ჩემი სხეულიდან.

სითბო წელის არეში გადამივიდა, ილღიებთან ცოტახნით შეჩერდა, შემდეგ მხრებზე გადაინაცვლა, თითქოს მასაჟს მიკეთებდნენ, მკლავებზე ხელიც კი ჩამომისვა ვილაცამ, თითქოს მეფერებოდა. სიამოვნების ყრუანტელმა დამიარა, ჩემი თემურის ხელები გამახსენდა, ზუსტად ასე და ამდაგვარად იცოდა მკლავებზე მოფერება და უცებ ტკივილი ვიგრძენი მაჯებში, თითქოს ჩაქურჩით მიმტვრევდნენ მაჯებს, არა, ამგვარ ტკივილს ვერ გავუძლებდი, არ შემეძლო. სივარვარე ხელის მტევენებზე გადავიდა, ცოტათი განელდა ტკივილი, ასატანი გახდა, მაგრამ მეჩვენებოდა, რომ ვდნებოდი და სულ მალე წყლად გადავიქცეოდი, იქნებ პატარა წყაროდ, მდინარედ, ზღვად... იქნებ, სიცოცხლესაც ვემშვიდობებოდი.

- ჯანდაბას ჩემი თავი! - წამოვიყვირე.

- ყველაფერი კარგადაა, თიკო დეიდა! - ჩამძახა მათემ.

როგორც ჩანს, მესამე მზის ენერგიამ გამოსვლა დაიწყო ჩემი სხეულიდან და ეს ხდებოდა ორივე შუათითიდან, მალლა და მალლა ამენია მკლავები, მეგონა, ცას მივწვდი მეთქი. გამორაკრაკდა რალაც მნიშვნელოვან ტკივილთან ერთად მესამე მზე, გამოანათა და გაქრა. მკლავებიც უღონოდ დაცვივდა სანოლზე.

გამეღვიძა, ენერგიით ვიყავი სავსე. ბიჭები მილიმოდნენ, კოკოს თავი თავისსავე სხეულის ქვეშ ჰქონდა მოქცეული, მითა-

ნაგრძნობდა და არ სურდა ჩემი წამებისთვის ეცქირა. არწივიც ზემოდან დამყურებდა, ზუზუც წკმუტუნებდა.

- ყველაფერმა კარგად ჩაიარა, მათე, ყოჩაღ! - თქვა რაფაელემ.

- ჰო, დავასვენოთ და დღესვე გავატაროთ მეორე ეტაპიც.

- გთხოვთ! - წარმოვთქვი მე.

- ვფიქრობ, რომ მეორე მზესაც გაუძლებთ, - მიპასუხა მათემ.

- რომ ვერ გაუძლოს! - შეშფოთდა ელია.

- არა უშავს, დავეხმარებით, - უპასუხა მათემ, მომიახლოვდა და სახეზე დამაკვირდა, მერე ყველა იქ მყოფებს, - შეხედეთ, ქალი აშკარად გაახალგაზრდავებულია და საჭიროებს მეორე მზესაც.

- არ ვიცი, რაზე ლაპარაკობ, მათე, მხოლოდ ის ვიცი, რომ ცუდს არაფერს გამიკეთებთ. მაცალე, მინდა გიყუროთ და იმედით დავხუჭოთ თვალები. მე ხომ თქვენს მეტი ამ პლანეტაზე არავინ მყავს, მიგჩრვიეთ, შემეყვარდით, მაცალეთ ცოტა ხანს.

- კეთილი! - მიპასუხა მათემ.

ელიას კი, კურცხალი გადმოუვარდა მარცხენა თვალიდან, რაფაელეც თავდახრილი იდგა, ზუზუს პირი დაეღო, ვარდისფერი ენა გადმოეყო და ქასქასებდა. ყველა შეუდარებლად ლამაზი იყო, კოკოც კი, თავისი შლანგივით სხეულით. შემომხედა კოკომ და ფიქრი გამომიგზავნა, - რა იყო, რას მომშტერებიხარ!

- ლამაზი გველი ხარ, შენ! - გავეცი ფიქრით პასუხი.

- დამცინი?!

- არა, ლამაზი ხარ და საყვარელი, - გულწრფელად ვუპასუხე.

კოკომ ანეული თავი იატაკს დაანარცხა და საყვარლად გამომხედა, ერთობ ნასიამოვნები დარჩა ჩემი კომპლიმენტით. დიახ, ალბათ არის გველებშიც ისეთი რამ, რაც უნდა მოგწონდეს, მეტიც, გიყვარდეს და თუ ვერ გიყვარდება, პატივს მაინც სცემდე.

- დავინწყოთ, თიკო დეიდა?

- დავინწყოთ მათე, იმედია არ მოვკვდები!

- არა, რას ამბობთ! - შეშფოთდა მათე და დაინყო მზადება, რომ ჩემ სხეულში შემოსულიყო მეორე მზე. კვლავ დამეძინა და

მეგონა, ზღვისპირას ვინეკი თავქვე, გონებადაბინდული და მზის აბაზანას ვიღებდი, ანუ ვირუჯებოდი. ეს მზე რატომღაც ფეხის თითებიდან კი არა, ზურგიდან მომეპარა, სხეულის უკანა მხარე მიხურდა, მაგრამ არც ისე შემანუხებლად. არ ვიცი, რამდენხანს გაგრძელდა ასე, მაგრამ გარკვეული დროის გასვლის შემდეგ, ზურგმა და სხეულის ქვედა ნაწილმა გაგრილება დაიწყო. მათესგან ბრძანება არ მომსვლია, რაიმე მეთქვა მეორე მზისთვის, მაგრამ თვალმილულულმა მეორე მზის მიმართ მადლიერება გამოვხატე უსუსურად, წავრმოვთქვი ყველას გასაგონად, კენესითა და ჩურჩულით, - გმადლობ, მზეო!

უმტკივნეულოდ გამოვიდა მეორე მზე ჩემი სხეულიდან. მათემ არ დამასვენა, გონებადაბინდული დამაყენა პირველ მზესთან შესახვედრად.

პირველი, ყველაზე ძლიერი და მთავარი. ის ჩემში შემოვიდა თავიდან, ტკივილი გაძლიერდა, რომელიც ხერხემაღზეც გადამვიდა.

- თიკო დეიდა, თავად გამოიყვანე მზე სხეულიდან, თვალყური მიადევნე მის მოძრაობას.

- საიდან გავიყვანო მათე!-ვკითხე თვალდახუჭულმა

- კარგი იქნება, თუ გულიდან გააცილებ.

- მესამე ფეხებიდან შემობრძანდა, მეორე ზურგიდან, ეს ჩემი თავიდან მათე!

- გაიყვანე გულიდან!

- არ შემიძლია მათე!

- რატომ?

- უკვე გულიც გაიარა და მის ქვემოთაა, ვარვარებს!

მათეს ხელები თავზე შემეხო და მე კვლავ გავიღვიძე.

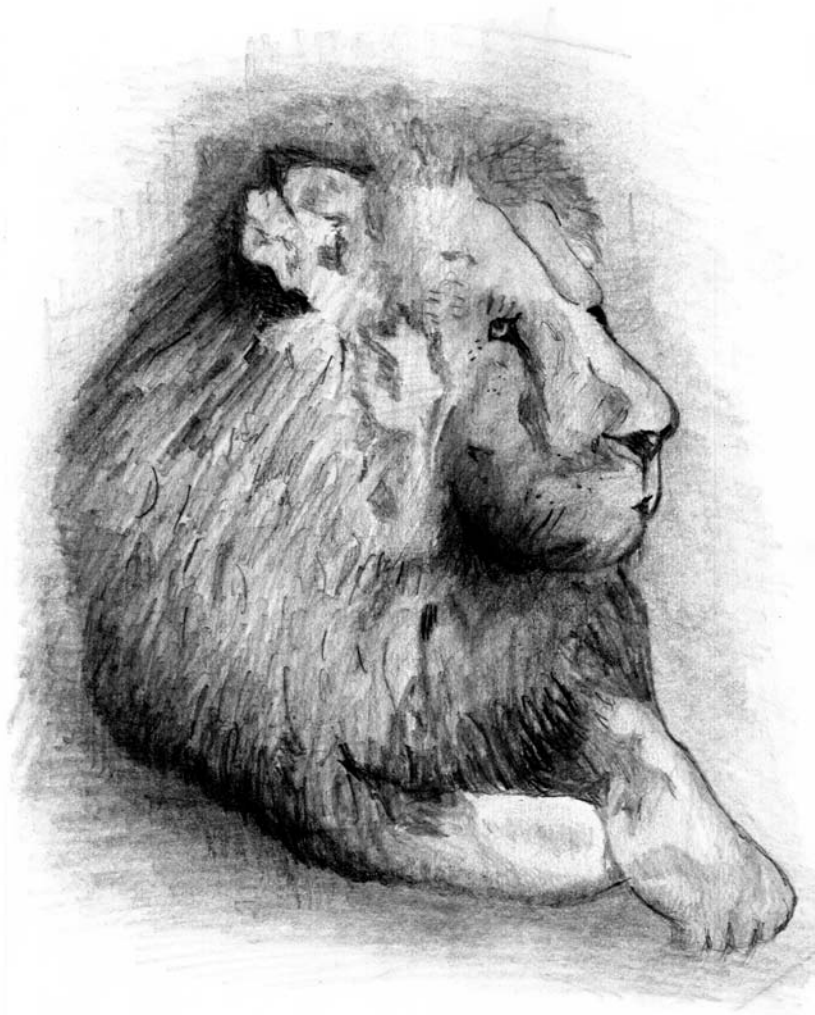
- რას გრძნობთ?

- მათე, პირველი მზე ჩემშია, არ გასულა.

- ჰოო, არაუშავს, დარჩეს ცოტახნით, დაიძინეთ და ხვალ ძლით კარგად იქნებით.

ბავშვებმა თხელი პლედი გადამაფარეს, გაუნძრევლად ვინეკი, არ შემეძლო მოძრაობა და ვდარდობდი ელიას დაბადების

დღეზე რომ ვერ შევძლებდი ჩანაფიქრის განხორციელებას. ამ პატარა ბიჭს ჩემი ამგვარი მდგომარეობის გამო არ ექნებოდა არც ჩახობილი, არც ნიგვზიანი ბადრიჯანი, არც მანვნის შეჭამანდი და აღარც ვაშლის ნამცხვარი. მე ხომ დავპირდი, ხომ დავპირდი! ჩამყვა დარდად გულში.



ცეცხლოვანი ლოში

გათენდა, ჩიტების ჭიკჭიკს არ გავუღვიძებოვარ, აქ მხოლოდ უზარმაზარი არწივი ბინადრობდა, ისიც ხშირად არ იმყოფებოდა ამ პლანეტაზე, ვინაიდან დედამინა მეტად უყვარდა, თავისად მიაჩნდა. აქ იმიტომ იყო, რომ ეს სამი ბიჭი შეიყვარა და თავს ვერ ანებებდა.

ეჰ, როცა აქედან წავალ, მეც მომენატრებიან ეს ბავშვები, დავიტანჯები. აი, ბალათერის ფრთები და შესაძლებლობები, რომ მქონდეს, მეც ამოვფრინდებოდი, ან მათეს მსგავსი მანქანა, რომ მყავდეს, კარგი იქნებოდა. არაფერი სჯობს ამათ ყურებას, როცა რამეს აკეთებენ, თან რა ხარისხიანად, გასაოცარი ბიჭები არიან და ყველაფერი იდეალურია აქ. ამ ფიქრებში ვიყავი, რომ რაფაელემ შემომძახა: - თიკო დეიდა, აბაზანა მზადაა და ჩანექი!

გავიტრუნე. დააკაკუნა. ისევ არ გავეცი ხმა. შეშინებული შემოვარდა ოთახში, მე კიდევ ვუღიმოდი და ვაპარპალებდი თვალებს, რაფაელესაც გაეცინა.

- საქმეს როდის ვინყებ, საქმეს, დღეს ხომ ელიას დაბიძუბია?

- კი, არის, თვითონაც იპრანჭება და უხარია.

- მოდი მაშინ, წამოგყვები, აბაზანა მოიცდის!

- არა, უნდა ჩანვეთ, ისე ენერგია არ გექნებათ, - ხელი მომკიდა მაჯაზე და წამოდგომაში დამეხმარა სააბაზანოში შემიყვანა, მე კიდევ საშინლად მეზარებოდა ამ პროცედურის ჩატარება, მაგრამ სხვა რა ჩარა იყო.

სამზარეულოში ფუსფუსის დროც დადგა. ელია, რომელიც ონკანის ნიჟარასაც კი ვერ სწვდებოდა, რეცხავდა პროდუქტებს. სკამზე შემდგარიყო და ისე. მათე ქათმის ხორცს ჭრიდა. გავხალისდი, დავინწყე ნამცხვრით.

რაფაელე ბეჯითი შეგირდით მიყურებდა, იმახსოვრებდა და ფიზიკურადაც მეხმარებოდა. სასიამოვნოდ დავილაღეთ.

მოსაღამოვდა და სუფრის განწყობის ჯერიც დადგა, მაგრამ ბავშვებმა სუფრა მაგიდაზე კი არა, იატაკზე გაშალეს აღმოსავლურ სტილში და მუთაქებიც დაყარეს, რომ სტუმრებს თავი

კომფორტულად ეგრძნოთ. პლანეტის მაცხოვრებლები ყველანი ჩვენნიანები იყვნენ. სუფრა შინაურთათვის, ისიც იატაკზე. უცნაურია, მაგრამ სადაც მიხვალ, იქაური ქუდი დაიხურეო და მეც ასე მოვიქეცი..

ლამაზი კაბა ჩავიცვი, წითელი, შავ კოპლებიანი. დამლაღეს ამდენმა კოპლებმა, მაგრამ ბავშვებს ასე მოსწონდათ ჩემი შემოსვა.

სასტუმრო ოთახში გავედი და რას ვხედავ, ლომი არ მოკალათებულა იატაკზე?! ის იყო, ის, წინ დლით რომ დავინახე. შემომხედა ოქროსფაფრიანმა, გავულიმე.

- ხომ არ დაგაფრთხეთ ქალბატონო თიკო?

- არა, თქვენ ალბათ ამ ბიჭების მეგობარი ბრძანდებით.

- ჩათვალეთ, რომ თქვენიც.

- დიდი პატივია ჩემთვის, როცა ცხოველთა მეფე მიმეგობრდება.

ლომი წამოდგა და თათი გამომინოდა, მივედი და ჩამოვართვი ხელი. ადამიანივით თითები ჰქონდა, მაგრამ ბრჭყალები უზარმაზარი, გალესილი დანებივით. შევამჩნიე, თათის ჩამორთმევის დროს, მან ბრჭყალები შესწია, დამალა.

- მეფე არ ვარ ქალბატონო თიკო, მკურნალი ლომი ენვერი ვარ, რომ იცოდეთ, თქვენ ჩემი პაციენტი ხართ დღემდე.

- მართლა?! - გავიკვირვე.

ბიძია ენვერ! - ჩემს ზურგს უკან დაიყვირა ელიამ, მივარდა ლომს და კისერზე ჩამოეკიდა.

- როგორ ხარ ვარსკვლავბიჭუნავ? - ჰკითხა ენვერმა ელიას.

- არა მიშავს, გამახარე, რომ მესტუმრე.

ლომმა ბიჭს თათი ხელივით გადაუსვა თავზე და უთხრა, - აბა, ნახე, რა მოგართვი, მაგიდაზე დევეს.

ელია მივიდა მაგიდასთან და ცისფერი მარმარილოს ქვა აიღო, რომელსაც კვერცხის ფორმა ჰქონდა, - ეს ხომ სიბრძნის მარმარილოს ქვაა! - წარმოსთქვა აღფრთოვანებულმა.

- ჰო, შენ ხომ ყოველთვის მოგწონდა!

- ჩემთვის გაიმეტე?! მერე შენ... - დაღონდა ელია.

- მე უკვე მაგის გარეშეც ჭკვიანი ვარ, ქვამ, რაც შეეძლო, ყველაფერი მასწავლა, ახლა შენი ჯერია, ელია.

ყველა შემოვიდა, არწივი, კოკო, ზუზუ, მათე, რაფაელე, ყველამ ლამაზად შეფუთული საჩუქარი მოიტანა. კოკოს საჩუქარი ყველაზე პატარა იყო და ზუზუს მსგავსად, შეფუთული საჩუქარი პირით ეკავა, რა ექნა აბა, მას ხომ არც ფეხები არგუნა უზენაესმა და არც ხელები.

არ ვიცი, ვინ რა მოართვა, ელიას საჩუქრები არ გაუხსნია, მას ის უფრო ახარებდა, ყველანი ერთად რომ ვისხედით.

კოკოს რძეში ჩამბალი მარწყვი მიართვეს, მათეს და რაფაელეს ნიგეზიანი ბადრიჯანი მოენონათ, არწივს ჩახობილი, ელია კი მანვნის შეჭამანდზე ამბობდა, - უჰ, უჰ, რა კარგია, ზუსტად საჩემოა.

ღვინოც კი მოსვეს და მერე ერთხმად დალოცეს. ვიჯექი მუთაქაზე და გულაჩუყებული შევსცქეროდი ამ ზღაპრულ სურათს. აბა, რომელი მხატვარი მოიფიქრებდა ამგვარ ამბავს, რომ მერე ტილოზე გადაეტანა?!

სალამო დასასრულს მიუახლოვდა, დესერტის შემოტანის დროც დადგა. მათემ მოგვართვა კანფეტები, შოკოლადები, მაგრამ ამ ტკბილეულისთვის ზედ არავის შეუხედავს, ყველას ჩემი ნახელავი ვაშლის ნამცხვრის გასინჯვა სურდა.

რაფაელემ დაიწყო უზარმაზარი ნაჭრების დაჭრა, უპირველესად ენვერს მიანოდა, მანამდე არაფერი ეჭამა, მხოლოდ ღვინოს გაუსინჯა გემო, რომ ელია და მე ვედღეგრძელებინეთ.

მეორე უზარმაზარი ნაჭერი ბალათერს მიართვა. შემდეგ ჩვეულებრივი ზომის ნაჭრები ჩამოჭრა, მაგრამ ყველაზე მომცრო კოკოს არგუნა.

სიჩუმე ჩამოვარდა, ყველას ვაკვირდებოდი, მივხვდი, ნამცხვარი მართლა გემრიელი გამომსვლოდა.

ენვერმა თეფშზე დადებულ ნამცხვრის ნაჭერს დაყნოსა, შემდეგ მარჯვენა თათით აიღო და დააგემოვნა, ლამის გაგვიყვდი, ლომი ნამცხვარს მიირთმევდა, წარმოიდგინეთ, შეაფასა კიდეც: - თიკო, ძალზე გემრიელია, მაგრამ ვფიქრობ, ვანილი მოგსვლია ცოტა მეტი, თან რა ლამაზია!

- ბატონო, ვფიქრობ, თქვენი გემოს შეგრძნების რეცეპტორები განსხვავებულია.

- არანაირად! - განაწყენდა ლომი.

- პირველად ვხედავ ლომს, ვაშლის ნამცხვარს რომ მიირთმევს!

- უარესს გეტყვი, მე ვეგეტერიანელი ლომი ვარ!

არწივს გაგხედე,-თქვენ, ბატონო ბალათერ!

- ოოო, მე ყველაფერს გეახლებით, მაგრამ ხორცი მიყვარს.

- თქვენ როგორი საქმელები გიყვართ, თიკო დეიდა? - დაინტერესდა ელია.

- მე მწარე-ცხარეები და ძირითადად მწვანე საკვები, - ვუპასუხე იუბილარს.

ელიამ გამიღიმა, - აქ არაფერია ძალიან მწარე და ცხარე, გმადლობთ, რომ ასე კარგად გაგვიმასპინძლით.

- ღმერთმა შეგარგოს, ელია, ჩემთვის სასიამოვნო იყო ყოველივეს გაკეთება.

მათე წამოდგა, შემომხედა და მითხრა: - ქალბატონო თიკო, მინდა მოგახსენოთ, ახლოვდება დრო, რომ აქაურობა დატოვოთ, დაუბრუნდეთ დედამიწას, საქმეს, სახლსა და შვილებს.

ამ სიტყვებმა გული დამწყვიტა, მომეჩვენა, რომ წასვლა აღარ მინდოდა, მაგრამ შვილებიც მომნატრებოდა.

- აგერ, ჩვენი ენვერი გვესტუმრა, ის ელიასთანაც მოვიდა და კიდევ იმიტომ, რომ თქვენ ენახეთ. მეცნიერია, ექიმი. მან და მისმა მეგობრებმა შექმნეს თქვენი ანალოგი, კლონი, იქ რომ დავტოვეთ, ხომ გახსოვთ, როგორ გაიკვირვებთ და მითხარით,-აქ თუ ვარ, იმ ლოგინზე როგორღა ვარო, ასე , ამგვარად! აი, გუშინ რაც დავინყეთ და ვერ დავასრულეთ...

- მე დაგასრულებინებთ! - გააწყვეტინა მათეს სიტყვა ენვერმა.

ზუზუმ ნამცხვარი გადასანსლა, მოვიდა და ჩემს კალთაში მოკალათდა, სევდიანად ამომხედა, თითქოს დამემშვიდობა კიდევ, უხმოდ, ჩუმად, ძალღურად.

- მოდი ჩემთან! - თავისთან მომიხმო ლომმა. წამოვდექი, ოღონდ ზუზუ ხელში მეკავა და მკერდზე ვიხუტებდი.

- დასვი ძალი და გვერდით მომიჯექი.

შევასრულე ლომის ბრძანება. მან მხარზე თათი გადამხვია და დამაცქერდა.

- ვიცი, ბატონო ენვერ, ჩემი სხეულიდან არ გამოსული პირველი მზე, უნდა გავიყვანოთ და მითხარით, მეტკინება?

ლომმა უარის ნიშნად თავი გააქნია, - დიდხანს გტკიოდა და საკმარისადაც ღვარე ცრემლები, აქ იმიტომ მოვედი, რომ უმტკივნეულოდ შეიკრას შენი სიცოცხლის ახალი წრე.

- ეს რას ნიშნავს?!

- მათე, აუხსენი შენებურად, კარგად! - მიმართა ლომმა ამ პლანეტის ყველაზე დიდ ბიჭს.

- სიცოცხლის წრე ნიშნავს იმას, რომ თქვენი ასაკის შესაბამისად იქნებით სრულიად ჯანმრთელი, იცხოვრებთ დიდხანს და ბედნიერად.

- მოინი ახლოს, - მითხრა ლომმა - და ლოყა ლოყაზე მომადე.

შევხედე ლომის პროფილს, დავინახე მისი ლოყა, მან თავი ჩამონია, რომ მისი ლოყისთვის ჩემი მიმედო.

დედამინელი კატები სუსტად კრუტუნებენ, როცა ადამიანის სხეულს ეხებიან. ლომი კი ომახიანად აბუხუნდა... არ მახსოვს რა მოხდა, რა მიქნეს, რა გამიკეთეს, თითქოს გონება სადღაც დამეკარგა.

გამელვვიდა იმ საავადმყოფოს რომელიღაც პალატაში, საიდანაც ამასწინათ მათემ გამიყვანა.

ჰერი, ჰერი, სახლისაკენ!

სანოლზე წამოვჯექი და ოთახს თვალი მოვაღვლე, გავიფიქრე, ეტყობა მოვრჩი, გადავრჩი, გამოვჯანმრთელდი-მეთქი, წამოვდექი და ფანჯარასთან მივედი.

დედამინაზე ვარ, საქართველოში, თბილისში. კომაში ვიყავი, მიშველეს და ამ ხნის განმავლობაში ჩემი ტვინი მუშაობდა, რა-ღაცებს მაჩვენებდა ისეთს, რაც და როგორც მინდა, რომ იყოს ადამიანებს შორის, ადამიანებს და დანარჩენ სამყაროს შორის. დავნერ ამ ამბავს, ჯერ აქედან გავიდე!

იასამნის სურნელმა ჩემამდე მოაღწია, სანოლისკენ გავიხედე და რას ვხედავ, ტუმბოზე თეთრი ლარნაკი დგას და შიგ იასამნე-ბის თაიგული დევს. მივედი ყვავილებთან და დავყნოსე. შევამჩნიე, ლარნაკზე რაღაც ფიგურები იყო ამოტვიფრული. ამოვიღე იასამნები, რუდუნებით დავდე ტუმბოზე და ლარნაკზე გამოსახულ ფიგურებს დავაკვირდი. ლომი იყო ზედ გამოსახული, შემდეგ კოკო, მერე პატარა მსუქანი კოკერსპანიელი ანუ ზუზუ და უზარმაზარი ფრთებგაშლილი არწივი, ბოლოს კი სამი ბიჭი, ზურგით მაყურებლისგან. ყველაზე მაღალი ორ პატარა ბიჭს შუა იდგა, მათზე ჰქონდა ხელები ჩაჭიდული და სადღაც მიდიოდნენ. გავვოცდი. ლარნაკი თავის ადგილას დავდგი, შიგ ჩავაბრუნე იასამნები.

- ნუთუ ის, რაც საავადმყოფოში ყოფნისას ვნახე ნახევრად მკვდარმა, სინამდვილეა და არა ჩემი ფანტაზიის ნაყოფი?! - ვკითხე საკუთარ თავს. მკერდზე ხელის გული მივიდე. ოქროს მსხვილი ჯაჭვი მეკიდა იმგვარი, როგორიც არასდროს მქონია და ზედ უზარმაზარი ვარდისფერი მარგალიტი იყო ჩამოცმული. გული ტკივილნარევი სიხარულით ამევსო.

- დამასაჩუქრეთ კიდეც, ჩემო საყვარელო ბიჭუნებო?! არაფერიც არ დამსიზმრებია, თქვენ მართლა არსებობთ, მათევ, რაფაელე, ლურჯთვალეა ელიავ! ბალათერ, გიგანტო, კავკასიის მთების შვილო არწივო! ჩემო კეთილო გველო კოკო, ფუმფულა ზუზუვ და მკურნალო ლომო ენვერ!!! ჰო, კიდეც წურბელებო,

სწორედაც რომ თქვენ დაინყეთ ჩემი მკურნალობა, ოჰ, როგორ შემეშინდა მაშინ! ჰოო, სიცოცხლის წრე განმიახლებთ და შემიკარით კიდეც, რომ მოვასწრო ის, რისი გაკეთებაც მინდა ამ ცხოვრებაში. და რა მინდა მე?! უპირველეს ყოვლისა, შვილების კარგად ყოფნა, შვილიშვილი მინდა კიდეც ძალიან და მსურს თქვენზე დავენერო ჩემო ძვირფასებო, მადლიერი ვარ და გლოცავთ!

კარი გაიღო და პალატაში მათე და ნანიკო შემოვიდნენ. მათე მომვარდა ჩამეხუტა და გულზე მიმიკრა, მკოცნიდა, - დედა, დედიკო, როგორ შეგვაშინე!

- მოიცა მათე, დედა სულ ახლახანს გამოჯანმრთელდა! დე,!!!- ახლა ჩემი ნაზი გოგონა მომეხვია და ეგრევე მზრუნველობა გამოიჩინა, შეუმჩნევლად დამაბრუნა სანოლში, ბალიში გამისწორა. მივშტერებოდი შვილებს და თვალეხსაც ვერ ვახამხამებდი.

- ხომ კარგად ხარ დე! - მკითხა ჩემმა გოგონამ.

პასუხი ვერ გავეცი, მხოლოდ გავუღიმე და ტირილი დავინყე. წამოვჯექი და მათკენ ხელი გავინვდინე. ორივეს მოვეხვით, დავუწყე კოცნა და ვერ ვძლებოდი, სიხარულისგან ცუდად გავხდი, წნევამ ამინია, ატყდა ერთი ამბავი და გნიასი, ნემსი გამიკეთა ექთანმა, კიდეც ვენაში რალაც წამალი შემიშხაპუნეს, ალბათ დამამშვიდებელი და დამეძინა.

გავიღვიძე, ნანიკო და მათე კვლავ პალატაში ისხდნენ და მიმზერდნენ. მეც ვუყურე მათ კარგა ხანს, - ხომ გამოჯანმრთელდი, ხომ წამიყვანთ ბავშვებო!

- კი, დე, განერილი ხარ და მალე წავალთ.

- არ მინდოდა, საშინლად არ მინდოდა ჯერ აქედან წასვლა.

- აი, რა ძლიერია ადამიანი, როცა სიცოცხლე სწყურია, ის ამარცხებს სიკვდილს!-წარმოსთქვა ნანიკომ.

- ვკვდებოდი? რა მჭირდა ბავშვებო?! და საერთოდ, აქ როგორ აღმოვჩნდი.

მათემ სახეზე ხელები აიფარა და აქვითინდა.

- ნუ სტირი შვილო, თქვენთან ვარ და არსად წასვლას არ ვაპირებ!

- ჰო, დედიკო, არასდროს აღარ გაგაბრაზებ, რაც დაგიჯერე და რაც მაიძულე მეკეთებინა, ყველაფერი სწორი იყო შენი მხრიდან, მოგებული დავრჩი, დედა!

- ჰო, შენ კიდევ დამცინოდი და გჯეროდა, რომ კეთილი ადამიანები სუსტები არიან, პატიობენ ყველას მხოლოდ იმიტომ, რომ ბრძოლა არ შეუძლიათ!

სანიტარმა პალატაში ინვალიდის ეტლი შემოასრიალა, რამაც გული დამიძიმა, - ეს რა არის! - ვკითხე შეშინებულმა.

- არც არაფერი ქალბატონო თიკო. ნესია ასეთი, ეტლით უნდა გაბრძანდეთ აქედან, თანაც დიდხანს იწეკით, კუნთებიც მოღუნებული გაქვთ, შესაძლოა ნაბორძიკდეთ, ნაიქცეთ...

- შემიძლია სიარული, უკვე ვიდექი კიდეც ფეხზე.

- ჰო, და ძალიან კარგი, ჩაიცვით, გაემზადეთ!

მათე გავიდა პალატიდან, ნანიკო ჩაცმაში დამეხმარა. შემოიტანეს ჩემი ჩანთა, ნივთები. ეტლში ჩაჯდომისას გავხსენი ჩანთა, შიგ ხელი ჩავყავი და სუნამოს ფლაკონი მომყვა ხელში, ვიფიქრე დავიპკურებ მეთქი, თან ვიცოდი, რომ ეზოში მანქანით ჩემი გოგონას მეუღლე, გიორგი გველოდა, რომ შინ ნავეყვანეთ, მაგრამ სუნამოს მაგივრად ის უცნაურად ლამაზი პატარა კოლბა მომყვა ხელში, რომლის მსგავსებშიც მე იასამნის ზეთი ჩავასხი. გამეღიმა.

- ნანიკო, მომხედე!

- რა არის, დე!

- ეს გამომართვი, შენთვისაა. ჰო, ეს ვაზა იასამნებით მათემ წამოიღოს.

- რა ლამაზია, რა ასხია შიგ?

- იასამნის ზეთი.

ბოთლს თავი მოხადა ნანიკომ და აღფრთოვანებით წარმოსთქვა: - აუ, რა სურნელოვანია! გმადლობ, დე! როდის და ვინ მოგართვა, ან ეს მარგალიტი! საიდან გაჩნდა?

- ეს ყველაფერი, სანამ თქვენ მოხვიდოდით ერთმა ჩემმა კარგმა მეგობარმა მაჩუქა, მომინახულა, - უტიფრად ვიცრუე, ვინაიდან ვიგრძენი, რომ საჭირო იყო ტყუილის თქმა.

- ვინ, დე, რომელმა?!

- არ იცნობ, მერე მოგიყვები.

ეტლში მჯდომმა გავიარე დერეფანი, შემდგომ ლიფტში შემასრიალეს და საავადმყოფოს ფოიეში აღმოვჩნდი, სადაც შეგვაყოვნეს, სიძე შემომეგება და გადამეხვია. ხალხს ვათვალიერებდი და მათ შორის დავინახე სამი ბიჭი, ელია, მათე, რაფაელე, მილიმოდნენ, ყველასგან გამოირჩეოდნენ, გემოვნებიანი ჩაცმულობით, სილამაზით, ელეგანტურობით. სხვა ადამიანებიც აქცევდნენ ყურადღებას ამ სიმპათიურ ბიჭუნებს. უცქერდნენ, ზოგიერთნი ხმამაღლა გამოსატავდნენ თავიანთ აღფრთოვანებას მათ გამო.

- აუ, რა ლამაზები არიან, არა? - მითხრა მათე.

- იმ სამ ბიჭზე მეუბნები, მათე?

- ჰო!

თიკო! - გავიგონე კოკოს ხმა,- მეც აქ ვარ, მათეს უბეში მოკალათებული, შენი გულისთვის ჩამოვედი, რომ მენახე.

- კოკო, ძვირფასო! - გაუგზავნა სალამი ჩემმა გულმაც.

ბიჭებმა ხელი ამინიეს, მეც და ჩუმად, შეუმჩნევლად დავემშვიდობე მათ. შეტრიალდნენ და საავადმყოფოს ფოიედან გავიდნენ. მალე ჩვენი გასვლის ჟამიც დადგა.

ეზოში, რომ გავედით დავინახე თეთრხალათიანი კაცი, რომელსაც ტელევიზიის კორესპოდენტები ლოგოიანი მიკროფონებით შემოხვეოდნენ, ის აღფრთოვანებული იყო, ხელეებს იქნევდა და ემოციურად ლაპარაკობდა.

- ვინაა ეს კაცი? - ვიკითხე მე.

- შენი ექიმია, დე! - მიპასუხა ნანიკომ, - და შენს გამო ესევიან ჟურნალისტები.

- მართლა?! - სმენა დავძაბე, რომ კარგად მომესმინა, რას ამბობდა ჩემს შესახებ.

- ქალი გულწასული, გონდაკარგული, რომელიც ქუჩაში წაიქცა, შემოიყვანეს ტვინის სიმსივნის ბოლო სტადიით, ექვსი თვე კომაში იყო, ყველაფერს ვაკეთებდით მართალია, მაგრამ ის სასიკვდილოდ იყო გადადებული, ამ რამდენიმე დღის წინ კი ტო-

მოგრაფიამ აჩვენა, რომ სიმსივნე, რომელიც სჭამდა და კლავდა, გამქრალიყო, ეს სასწაულია, კიდევ ერთი ნიშანი იმისა, რომ ღმერთი არსებობს!-ამბობდა ექიმი.

დამინახეს, გადამიღეს ფოტოები, ვიდეოც. ცოტა კი გაოგნებული ვიყავი ამ ამბის გაგებით, მაგრამ ორიოდ სიტყვის თქმა მაინც მოვახერხე.

- გადავრჩი, გამოვჯანმრთელდი, მადლობა ჩემს ექიმს, რომელსაც შემდგომ მოვინახულებ და, როგორც საჭიროა, ისე გადავუხდი მადლობას, მთელს კოლექტივს, ვინც თავს მეველებოდა, მივლიდა, ვლოცავ ყველას, ვინც სიკვდილს ხელებიდან გამომგლიჯა!

ავდექი ეტლიდან და მანქანაში ჩავჯექი სიძის გვერდით.

- ღვედი გაიკეთეთ!

- ვიცი გიო, გავიკეთებ, მაშ არ გავიკეთებ?

- მაშ ნავედით?

- ჰო!

- მაშ, ჰერი, ჰერი სახლისკენ სიდედრო? - თვალი ჩამიკრა სიძემ.

სარჩევი

პირველი ნაწილი

სხვისი მათე	3
ცის კუნძული.....	11
ყვითელი გველი	24
ზუზუ	35

მეორე ნაწილი

არნივი ბალათერი	49
-----------------------	----

მესამე ნაწილი

ჰიპნოზი	71
ცეცხლოვანი ლომი	82
ჰერი, ჰერი, სახლისაკენ!	87





თინათინ ჭელია
 1967 წლის 28 მარტს
 დაიბადა ქ. თბილისში,
 დაამთავრა 30-ე საჯარო სკოლა,
 პროფესიით ფილოლოგი
 და კინოდოკუმენტალისტია.
 “სიცოცხლის წრე” მისი მეორე
 მხატვრული ნაწარმოებია.
 2018 წელს “ნმინდა
 ილია მართლის
 (ჭავჭავაძის) გაზეთ “ივერიის”
 სახელობის პროზა-პოეზიის
 კრებია-“ივერია“-ს
 ლაურეატია-ნომინაციაში
 “ქართული ელიტის წლის
 მწერალი“-ილია მართლის
 ორდენოსანი მინი
 რომანის ავტორობისთვის “12”.

